

KIM TINH

**BỎ VỢ, KHÔNG
CÓ CỦA ĐÂU**

Kim Tinh

Editor: nhuandong

Tên tác phẩm: Bỏ vợ, không có cửa đâu

Tác giả: Kim Tinh

Convert: ngọcquynh520

Editor: nhuandong

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Ebook: Thiphi@Stent

Giới thiệu

Lần cầu hôn trước, anh ở trên giường nỗ lực tạo người, chỉ sợ cô đổi ý.

Lần cầu hôn sau, anh ở trên giường giả bộ ngu, chỉ sợ cô tính nợ cũ.

Đồng Tử Du cao quý ưu nhã, trưởng nữ của nhà họ Đồng, và cũng là người thừa kế của Đồng thị.

Vì vậy Bạch Mộ Hiên hèn hạ bức bách nhà họ Đồng, làm cho cô trở thành vị hôn thê của mình. Đêm đính hôn, trực tiếp cưỡng bức lấy đi lần đầu của cô.

Mười năm quen biết, năm năm hôn ước, cô và anh ở chung, hình thức vĩnh viễn như trước, anh là Chúa Tể cường thế, còn cô ngoan ngoãn nghe lời.

Ai ngờ cô gái ngoan ngoãn kia lần đầu tiên dám mạnh miệng nói với anh rằng cô muốn giải trừ hôn ước!

Bạch Mộ Hiên thân hình cao lớn, diện mạo tuấn tú, mặc dù vậy nhưng tính tình anh lại cường ngạnh(mạnh mẽ, ngang ngạnh) khiến không có người nào dám đến gần. Thân là tổng giám đốc công ty, quyền lực nghiêng ngửa bầu trời, đàn bà yêu tiền của anh hơn là yêu con người anh. Mặc dù không đi gieo rắc khắp nơi, không gặp dịp thì chơi, bên cạnh còn có vị hôn thê, nhưng vậy thì như thế nào? Đàn ông có tiền nào mà chẳng phong lưu đào hoa?

Đáng tiếc, Bạch Mộ Hiên anh người nào cũng không muốn, chỉ luôn muốn Đồng Tử Du cô giúp anh ấm giường hàng đêm!

Cô được anh nuông chiều, luôn ôn hòa với anh, chưa bao giờ có lòng tham, cũng không cầu xin, cả người cô là của anh có gì không đúng?

Thứ tình cảm này, anh bỏ ra bao nhiêu, phải thu về bấy nhiêu. Nếu kết thân là anh ép, người là anh cưỡng bức, vậy anh bá đạo với cô lần nữa thì như thế nào?

Muốn giải trừ hôn ước với anh? Cô đời này đừng hòng mơ tưởng!

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Chương 1

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng cả căn phòng. Trên chiếc giường lớn ngay chính giữa căn phòng, một thân hình nho nhỏ chôn dưới chăn mỏng, đôi chân ngọc lộ trên chiếc chăn màu trắng, ánh mặt trời chói mắt khiến người con gái trên giường tỉnh lại.

Đồng Tử Du chậm rãi trở mình, cánh tay mảnh khảnh từ chăn mỏng đưa ra, theo bản năng sờ vị trí bên cạnh, tiếp đó tay hướng tới chiếc đồng hồ báo thức, đã là chín giờ sáng.

Ngắn ngủi một lúc, cô mới chầm chậm vén chăn lên, một cảm giác khó chịu từ giữa hai chân tức thì truyền tới, cảm giác nhức mỏi khiến cho cô có một suy nghĩ, cúi đầu xem xét, trên bộ ngực trắng như tuyết có những chấm nhỏ màu hồng nhạt.

Một tay lấy chăn trùm lên cơ thể, một tay vô thức xoa nhẹ thắt lưng, cảm giác nhức mỏi như thế này cũng không hề xa lạ đối với cô.

Điện thoại đặt ở đầu giường chợt vang lên, cô ấn nút trả lời.

"Alô?" Cổ họng rất không thoải mái, cô chậm chạp di chuyển, muốn rót một ly nước để uống.

"Rời giường?" Giọng đàn ông trầm thấp trong điện thoại truyền tới.

"Ừ." Tim chợt nhảy lên một nhịp, cô khẽ há mồm, cố gắng chịu đựng cảm giác áp lực, cầm cốc nước uống một ngụm.

"Buổi trưa cùng nhau ăn cơm". Chỉ một câu nói đơn giản quyết định.

Đồng Tử Du suy nghĩ một chút, đang muốn trả lời, điện thoại đã cúp. Cô im lặng thờ dãi một cái, ngây ngốc ngồi tại chỗ, nghĩ một lát rồi cười khúc khích.

Hai người ở chung một chỗ lâu như vậy, hình thức sống chung vĩnh viễn vẫn không thay đổi, một người ra lệnh, một người ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng cô đối với hình thức chung sống này, tập mãi cũng đã thành thói quen.

Hai người từ lúc học lớp mười hai, tất cả đã thành việc được định sẵn, cô là người làm

ấm giường của anh, là người luôn ở bên cạnh, và là người đàn bà của riêng mình anh.

Hôm nay là thứ tư, cha cho phép cô một ngày nghỉ ngơi, cô vốn có ý muốn hẹn mấy người bạn ra ngoài gặp mặt, nhưng Bạch Mộ Hiên - Tiểu Bá Vương anh đã lên tiếng, như vậy thì hôm nay là không có thời gian.

Cô đi tới phòng tắm, nhanh chóng xả nước đầy bồn, đổ một ít sữa tắm hương hoa hồng, lúc này mới từ từ ở trong bồn tắm xoa bóp một lúc lâu rồi mới đứng dậy.

Rời khỏi phòng tắm, cô nghĩ Bạch Mộ Hiên thật biết hưởng thụ, căn hộ không chỉ trang hoàng rất đẹp mắt, ngay cả nội thất bên trong cũng thế, đắt tiền nhưng cũng rất có ích.

Đồng Tử Du có lúc đã chế nhạo anh "Người có tiền, cuộc sống xa xỉ". Nhưng cô cũng thật coi thường chính mình, bản thân cũng là một tiểu thư con nhà giàu.

Đã quen thuộc với mọi góc của nơi này, cô đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh, thực phẩm bên trong thật phong phú, thịt, rau quả các loại, cô nhanh chóng quyết định thực đơn.

Cùng nhau ăn cơm, không phải là hai người muốn cùng đi ăn ở nhà hàng cao cấp mà là do Đồng Tử Du làm cơm xong, mang tới công ty của Bạch Mộ Hiên, cùng ăn với anh.

Theo lý thuyết, Đồng Tử Du là thiên kim đại tiểu thư nên không dính tới chuyện bếp núc, nhưng bởi vì Bạch Mộ Hiên không thích ăn ở ngoài, như vậy mới khiến cô từ một người không biết nấu ăn trở thành một người nấu nướng giỏi, kể cả đồ ăn tây cũng không là vấn đề khó khăn đối với cô.

Mười năm rèn luyện, nhưng anh vẫn luôn bắt bẻ không ngừng về tài nấu nướng của cô. Bây giờ nghĩ lại, cô và anh cũng đã biết nhau mười năm, cũng không biết khi nào từ quen thuộc thành thân mật nữa.

Nhanh chóng cắt mỏng khoai tây, động tác thành thục, anh không kén ăn nhưng luôn bắt bẻ thức ăn ăn ngon hay không ngon. Về phần một số người không thích hành, tỏi. . . có trong thức ăn thì anh không có ý kiến.

Điều này nói lên nuôi anh rất dễ sao? Rất khó nói. Bởi vì Bạch Mộ Hiên là một người vô cùng đơn giản, tất cả do tâm tình quyết định.

Khi Đồng Tử Du mang hai hộp cơm tiện lợi đi vào tập đoàn thì đã có bảo vệ mở sẵn cửa chờ cô.

"Đồng tiểu thư." Tiếp tân nở nụ cười ngọt ngào chào đón cô.

Đồng Tử Du không lạnh không nhạt gật đầu, cười yếu ớt rồi đi thẳng vào thang máy. Nơi này cô đã quá quen thuộc, bởi vì anh cô đã bước vào đây rất nhiều lần, thật giống như cô là nhân viên của tập đoàn hàng ngày đi làm vậy.

Buổi trưa, người trong văn phòng đều đã đi ăn cơm trưa, ra khỏi thang máy, cô chậm chậm đi tới cánh cửa có gắn bảng chữ "CEO", không gõ cửa, đi thẳng vào.

Trong phòng có một người đàn ông đang vùi đầu vào công việc, Bạch Mộ Hiên ngẩng lên nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc đang dở dang.

Đồng Tử Du ngồi vào ghế salon, chờ anh nghỉ ngơi.

Một lát sau Bạch Mộ Hiên dừng bút, đi tới salon, lạnh lùng oán trách "Chậm hơn mọi ngày"

Đồng Tử Du cười mà không nói, dịu dàng mở hộp cơm tiện lợi. Khi Bạch Mộ Hiên nhìn thấy đồ ăn trong hộp thì sắc mặt anh giống như tắc kè hoa, bộ dạng không vừa lòng, đẩy tới đẩy lui: "Sao lại nấu món này?"

"Không muốn ăn sao?" Cô nhàn nhạt hỏi.

Anh không nói tiếng nào ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy đôi đũa trong tay cô, gắng gượng nói: "Thôi, lần sau đừng làm cơm cà ri nữa"

Anh rất thích ăn món cơm thịt kho do cô làm, mười lần thì đến tám lần là cơm thịt kho mà cà ri thịt bò lại là món cô yêu thích. Bình thường, cô sẽ dùng hết khả năng chiêu đãi vị của anh, nhưng vì tối ngày hôm qua hành động của anh vô cùng phóng túng nên cô quyết định cho anh hiểu được câu nói "Xúc động là ma quỷ" vô cùng có lý.

Đồng Tử Du chậm rãi ăn từng chút một, nhìn anh ăn vội vàng, nhẹ giọng nói: "Ăn chậm một chút, thời gian nghỉ trưa không phải còn nửa tiếng nữa hay sao?"

Bạch Mộ Hiên trong mắt người khác là thiên tài nhưng ở trong mắt Đồng Tử Du thì anh chính là một người đàn ông ngây thơ, vô cùng ngây thơ, cho dù tướng mạo anh tuấn tú, lịch sự nho nhã, hành động cử chỉ đều làm cho người khác hâm mộ.

Bạch Mộ Hiên không muốn trong nửa tiếng đều là ăn cơm, ăn cơm với cô thì món ngon nhất là " món điểm tâm ngọt sau khi ăn xong"

Sức ăn của anh gấp hai lần cô, khi anh từng ngậm từng ngậm ăn hết thức ăn trong hộp, Đồng Tử Du ăn còn chưa hết hai phần ba. Anh có chút không chịu được: "Sao ăn một bữa mà lâu như vậy?"

Tay cầm thìa dừng lại, Đồng Tử Du dù bận nhưng vẫn liếc anh một cái, nhìn ánh mắt anh cùng với bộ dạng nóng lòng muốn "ăn điểm tâm" với cô, chân mày cô nhíu lại: "Bạch Mộ Hiên"

Không để ý lời cảnh cáo của cô, Bạch Mộ Hiên lạnh mặt, giọng nói lạnh hơn băng: "Đồng Tử Du, em đi Mỹ công tác hai tuần!"

Suốt hai tuần một mình anh một giường, rất khó ngủ. Anh cũng không phải là một người sống về đêm, nếu bên cạnh đã có cô là cố định, mà hai người đã quen với cơ thể của nhau, thì anh cũng không mất công mất sức đi trêu chọc người đàn bà khác làm gì.

Nhìn anh nghiêm trọng tố cáo, cô không biết nên khóc hay cười. Không phải nói đàn ông một tuần chỉ làm hai, ba lần cũng không sao, vậy anh thì như thế nào đây? Lại nói ngày hôm qua cô không phải cực kỳ nghe lời, bị anh đè ở phía dưới mặc cho anh làm gì thì làm cả một buổi tối sao? Anh còn làm bộ dạng như chưa thỏa mãn dục vọng của mình ???

Đồng Tử Du vừa cúi mặt xuống, giọng nói bình thản của anh lại vang lên: "Tính cách của đại tiểu thư em nói không được." Mới nói được mấy câu, sắc mặt anh đã biến đổi.

Hiện tại vấn đề cuối cùng là của ai? Đồng Tử Du cảm thấy thái dương gật gật, cảm giác muốn ăn cũng không còn: "Em không ăn nữa"

"Ở với anh lâu như vậy mà em một chút cũng không hề thay đổi" Bạch Mộ Hiên nhíu mày, nhìn cô gái trước mắt.

Không có thay đổi hay sao? Đồng Tử Du ngược mắt nhìn anh, người nói cô không

thay đổi chỉ có mình anh, cha cô, hai người em gái của cô đều nói cô thay đổi, trở thành một người khác, không hề giống cô ngày xưa.

Cô vô cùng hiếu kỳ, Cô trước kia như thế nào?

Em hai nói: "Chị trước kia là một người con gái độc lập, tự chủ, không phải là người sống bám vào đàn ông".

Em út nói: "Chị biết xuống bếp, thật là lợi hại".

Nhưng những lời của hai người em cũng không bằng lời nhận xét của cha cô Đồng Phi Vũ.

Cha nói: "Bạch Mộ Hiên đã thành công trong việc khiến vị trí của nó trong lòng con là số một"

Cô vẫn cho rằng người nhà và công việc chiếm vị trí số một trong cuộc sống của mình, nhưng khi đêm khuya yên tĩnh, cô không thể không thừa nhận, anh đã trở thành sinh mệnh, đứng vị trí thứ nhất trong lòng cô. Vì anh cô đã thay đổi không ít.

Hộp cơm đã hết từ lâu, cô cũng không hề có dấu hiệu muốn dọn dẹp.

"Đừng để ý nữa" Hơi thở của anh từ phía sau vây lấy cô, đôi tay cứng rắn nhốt chặt cô lại, hơi thở như lửa nóng phun trên cổ khiến tim cô đập ngày càng dồn dập.

Chính là cảm giác tim đập như thế này, từ lần đầu nhìn thấy anh, cô thấy cảm giác này thật kỳ diệu, cho đến bây giờ cô vẫn giống như ban đầu, chỉ là hiện tại trừ tim đập nhanh trong cô còn có thêm chút phiền não.

Anh ở phía sau đã rất kích động, dưới mông cô, vật nam tính của anh đã bắt đầu ngóc đầu dậy. Không hiểu rõ mình rốt cuộc như thế nào, cô đẩy anh ra xa.

"Đồng Tử Du!" Bạch Mộ Hiên cho là da mặt cô mỏng, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên anh làm như thế này, cô hiện tại mới ngượng ngùng hình như đã là quá muộn.

"Em muốn về nghỉ ngơi." Đồng Tử Du cũng không còn tâm tình để thu dọn, cầm lấy

túi xách nhanh chóng muốn đi.

"Buổi tối anh muốn thấy em." Bạch Mộ Hiên chán nản, Tiểu Bạch Thỏ đến miệng rồi mà còn phải buông ra.

Đồng Tử Du cũng không quay đầu bước ra khỏi phòng làm việc. Bạch Mộ Hiên cũng không ngăn cản, anh biết tính cách cô, cho dù cô ôn nhu nhưng trong cô cũng có nhiều thói hư do được nuông chiều từ nhỏ.

Đồng Tử Du rời đi nên không chú ý sau lưng Bạch Mộ Hiên khóe miệng chứa nụ cười. Cô cũng không hề biết, nếu như cô chỉ là một cô gái bình thường thì cũng không vừa mắt Bạch Mộ Hiên anh. Anh thích cô ở chỗ lúc thì cô dịu dàng, nhưng đôi khi thì có một bộ dạng rất bướng bỉnh. Năm đó hai người gặp nhau tính cách giống nhau vô cùng, và cũng chính cô dạy anh như thế nào là động tâm.

Lửa nóng trong người còn chưa tắt nhưng nữ chính thì đã đi rồi. Anh châm lửa đốt thuốc, ngồi xuống ghế, tâm tình vô cùng tốt mà hút thuốc.

Lúc Viên Bình Nghiệp bước vào chính là thấy hình ảnh một tên con trai có gương mặt tràn đầy ý xuân "Thế nào? Chị dâu đã đi?"

"Ừ." Bị anh làm cho tức giận mà bỏ đi.

"Lại nói hai người đính hôn đã lâu như vậy lúc nào thì mới kết hôn?" Viên Bình Nghiệp và Bạch Mộ Hiên là bạn bè lâu năm dĩ nhiên là biết chuyện tình của hai người.

"Phải xem ý muốn của cô ấy rồi." Không phải anh muốn cưới là cưới ngay được.

"Chắc chắc." Viên Bình Nghiệp than một tiếng. "Cậu đừng giả bộ, cậu sẽ nói chuyện công bằng như vậy?"

Viên Bình Nghiệp không hiểu ý của bạn tốt, nếu đã đính hôn, chỉ còn thiếu trình tự cuối cùng mà thôi, kết hôn thật sự cần ý kiến của cô?

Bạch Mộ Hiên nhìn bạn nhàn nhạt nói "Cậu cho là Đồng Phi Vũ sẽ dễ dàng đáp ứng hay sao?"

Viên Bình Nghiệp lúc này mới nghĩ tới Đồng Phi Vũ, sau đó len lén nhìn Bạch Mộ Hiên một chút, trong lòng thầm oán: Chẳng lẽ Bạch Mộ Hiên không đấu lại được với Đồng Phi Vũ? Ban đầu không phải chính hắn khiến Đồng Phi Vũ đồng ý hôn sự này hay sao?

"Tìm tớ có việc gì?" Bạch Mộ Hiên dập tắt thuốc lá, khuôn mặt lạnh lùng lượn lờ trang khói thuốc tràn đầy thần bí.

"Có liên quan đến mảnh đất kia..." Viên Bình Nghiệp lấy báo cáo ra.

Cho dù là nghỉ trưa, thời gian nghỉ trưa của Bạch Mộ Hiên cũng không nhiều, hình ảnh ngọt ngào trong đầu lập tức bị ném bay, thái độ của anh lập tức trở lên nghiêm túc và tỉnh táo.

Đồng Tử Du và Bạch Mộ Hiên chính là nghiệt duyên... Đồng Tử Du vẫn cho là như vậy, bọn họ bắt đầu từ khi học cấp ba.

Khi đó tất cả mọi người đang chuẩn bị ôn thi, còn cô thì vô cùng rảnh rỗi. Cũng không vì thành tích của cô tốt mà vì khi đó cô đang chuẩn bị ra nước ngoài, cha cô đã chuẩn bị tất cả rồi.

Hết giờ học, ba học sinh nữ ngồi ở sân trường cùng trò chuyện, nhìn mặt trời lặn.

"Tử Du, bạn muốn thi trường nào?" Bạn tốt Nguyễn Nhiên Nhiên* vừa ăn kem vừa hỏi.

"Tử Du lần trước không phải nói là ra nước ngoài hay sao?" Thư Tuệ vừa nói vừa nhân lúc bạn không để ý cắn trộm một miếng kem.

"Các bạn thì sao?" Đồng Tử Du vừa nhìn ánh hoàng hôn vừa lắng nghe hai người bạn tốt nói chuyện.

"Tớ không có ý định học tiếp." Nguyễn Nhiên Nhiên vừa cười vừa nói.

"Vậy bạn muốn làm gì?" Thư Tuệ nhếch lông mày, hơi giật mình. Nguyễn Nhiên Nhiên mặc dù rất thích ăn nhưng không phải loại người không biết nghĩ, không có đầu óc.

Cô với Nguyễn Nhiên Nhiên gia cảnh giống nhau, không giống như Đồng Tử Du là thiên kim tiểu thư có thể ra nước ngoài tiếp tục học, đối với các cô mà nói ra nước ngoài là một gánh nặng lớn về kinh tế cho gia đình.

"Tớ đi báai sư học nghệ." Nguyễn Nhiên Nhiên nhếch môi cười, hàm răng trắng lộ ra, cực kỳ nghiêm túc nói.

"Học đầu bếp?" Đồng Tử Du cười nói: "Làm đầu bếp cũng không tệ, chỉ là khói dầu... đối với con gái không tốt lắm, rất dễ biến thành phụ nữ có tuổi có chồng."

Thư Tuệ nghe Nguyễn Nhiên Nhiên nói trí lớn của mình, nhất thời như bị hắt gáo nước lạnh, cô còn tưởng Nhiên Nhiên nghĩ việc gì tốt hơn, kết quả Nguyễn Nhiên Nhiên vẫn không thoát được nghề liên qua tới đồ ăn.

"Tớ là muốn học cách làm món điểm tâm ngọt nha, Tử Du, sẽ không thành phụ nữ lớn tuổi có chồng đâu." Nguyễn Nhiên Nhiên bị nói tâm có chút hoảng, mặt liền biến sắc lập tức biện minh.

"Thế này là gì?" Thư Tuệ tỏ vẻ ghét bỏ tay chỉ vào một đồng mỡ ở bụng cô. Bởi vì còn trẻ nên trông không rõ lắm nhưng khó đảm bảo sau này sẽ khó coi hơn.

"Ghét!" Ăn miếng kem cuối cùng, Nguyễn Nhiên Nhiên cười nói: "Cậu không biết con trai yêu chính là cái kiểu như tớ hay sao, ôm rất thích."

Đồng Tử Du lẳng lặng nhìn vóc dáng của bạn tốt, nhớ lại cảm giác mềm mại, đồng ý gật đầu nói: "Không sai, ôm rất thoải mái."

"Tử Du! con trai rất nông cạn, họ nhìn bề ngoài trước tiên nha." Thư tuệ không đồng ý phản bác.

"Haiz, không phải con trai ai cũng thế." Nguyễn Nhiên Nhiên dậm dấp cũng không kém, trắng mịn mồm mĩm trông thật đáng yêu.

"Nhiên Nhiên bề ngoài cũng không kém." Đồng Tử Du nhìn bạn dáng người đầy đà, tay dưng vào ngực Nhiên Nhiên: "Chỉ cần chỗ này cũng đủ làm mắt bọn con trai rớt ra rồi nha."

Lời nói lưu manh từ trong miệng Đồng Tử Du phát ra thật đúng là dọa người. Nguyễn

Nhiên Nhiên bị dọa đến quên cả đẩy móng vuốt của bạn ra khỏi ngực, mà Thư Tuệ nghe được cũng trợn mắt há mồm.

"Thế nào?" Đồng Tử Du không biết mình nói sai chỗ nào, mở to mắt nhìn hai bạn.

"Tử...Tử Du...." Nguyễn Nhiên Nhiên bị làm cho sợ tới mức không nói lên lời.

"Ha ha....." Thư Tuệ một bên cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt nói: "Tử Du, bạn cũng giả bộ quá đi chứ, nếu chúng ta không phải là bạn tốt, ai cũng không hề nghĩ tới học cùng với mỹ nhân như bạn lại nói ra được những lời như vậy.

"Chính là như vậy." Nguyễn Nhiên Nhiên hậu tri hậu giác lấy tay của Tử Du ra khỏi ngực mình.

"Đồng Tử Du nghe các bạn nói mà đỏ mặt:" Tổ... Không phải....."

"Không sao, chúng tổ hiểu." Thư Tuệ cười đến nỗi không ngẩng đầu được lên nói.

Đồng Tử Du ngây ngốc ngồi tại chỗ, nghe bạn nói, hai má cũng hồng lên, nước da trắng mịn cũng không che giấu được hai má đỏ ửng, khiến cho khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của cô càng tỏa sáng.

"Hả? Bạn nam kia...." Nguyễn Nhiên phát hiện ra ở chỗ không xa ba người có một bạn nam đang nhìn về hướng bọn họ, không, chính xác là nhìn Đồng Tử Du. Khuỷu tay của cô đẩy một cái vào Đồng Tử Du "Tử Du, bạn nam kia bạn có biết không? Bạn ấy nhìn bạn kìa."

Nghe vậy Đồng Tử Du quay đầu nhìn người con trai ấy...

"Tổ không quen." Không phải là không biết mà là không quen.

Thư Tuệ cũng quay đầu: "Không phải là Bạch Mộ Hiên hay sao?"

"Bạn ấy rất nổi tiếng hay sao?" Nguyễn Nhiên Nhiên cau mày hỏi.

"Năm nào cũng đứng đầu nha." Thư Tuệ gõ gõ vào đầu bạn.

"Oa! Thật lợi hai!" Hai mắt của Nguyễn Nhiên Nhiên tỏa sáng hân mê.

"Đúng vậy, chỉ là rất kỳ lạ, bạn ấy vốn là ở nước ngoài học, sau lại chuyển về Đài Loan học cùng cấp với bọn mình, mặc dù là hơn bọn mình hai tuổi." Thư Tuệ thật không hiểu suy nghĩ của người có tiền, nếu đã học ở nước ngoài nhiều năm vậy trở về đây học làm gì?

Đồng Tử Du nhìn thẳng vào Bạch Mộ Hiên, cô đã gặp qua anh ở một bữa tiệc, anh là bạn của em họ cô. Anh là con riêng của một gia đình hắc đạo, dáng người anh rất cao, so với những người cùng lứa tuổi anh có gương mặt thành thực chừng chạc hơn rất nhiều. Nhưng anh nhìn cô làm gì mới được?

Anh đứng ở dưới gốc cây, ánh mặt trời xuyên qua khe lá, nhưng trên người anh tỏa ra một thứ ánh sáng u tối, không nhìn kỹ sẽ không ai phát hiện ra nơi đó có một người con trai đang đứng.

Ánh mắt của anh rất u ám, nghĩ là do ánh sáng có vấn đề nhưng bây giờ là ban ngày? Nguyễn Nhiên Nhiên chỉ nhìn anh mấy lần nhưng trong lòng đã có chút sợ hãi, cũng không biết là sợ cái gì, cô liền cúi đầu.

Thư Tuệ tò mò quan sát Bạch Mộ Hiên nhưng cũng chỉ nhìn một chút rồi quay mặt đi ngay.

Đồng Tử Du không mang một chút tình cảm nhìn người con trai kia, cho đến lúc anh nghiêng mặt sang bên, xoay người bước đi, mặc cho ánh hoàng hôn kéo dài bóng anh.

Đồng Tử Du thu hồi tầm mắt, nhìn hai bạn tốt đang cúi đầu hỏi: " Hai bạn sao vậy?"

""Đi?" Nguyễn Nhiên Nhiên ngẩng đầu lên phát hiện người con trai ấy đã đi.

"Đi là tốt rồi." Thư Tuệ cũng nhìn theo một chút rồi khoa trương vỗ vỗ ngực.

Cô rất ghét không khí bức người ấy, Đồng Tử Du cũng là người hay tức giận nhưng mà cô cũng không cảm thấy không thở nổi như vừa rồi.

"Tử Du, bạn không cảm thấy có áp lực hay sao?" Nguyễn Nhiên Nhiên không dám tin tưởng nhìn cô.

"Áp lực?" Đồng Tử Du nhìn hai bạn tốt, gương mặt vô tội, lạ nghĩ tới Bạch Mộ Hiên vẻ mặt cuồng ngạo, lắc đầu,: "Không thấy chút nào."

Tại sao có áp lực cơ chứ? Bạch Mộ Hiên có chút cao ngạo nhưng mà đối với cô mà nói thì không có cảm giác gì.

"Đứa ngốc." Thư Tuệ cầm bàn tay trứng mịn của Nguyễn Nhiên Nhiên cán một cái : "Bọn họ là người cùng tầng lớp, nào có áp lực."

Đồng Tử Du cười nhẹ một tiếng, liền chuyển đề tài : "Thư Tuệ, còn bạn thì tính toán gì?"

"Không tính gì cả, trước lên đại học, sau kiếm một công việc, kết hôn rồi chết, như vậy mà sống thôi." Thư Tuệ thở dài nói.

Bạch Mộ Hiên xuất hiện như là một đoạn nhạc đệm, ba cô gái tiếp tục chủ đề của họ.

Danh sách điểm thi được công bố vào ngày hôm sau, Thư Tuệ muốn sau khi tốt nghiệp đi du lịch một chuyến, dĩ nhiên là Đồng Tử Du và Nguyễn Nhiên Nhiên phải có mặt. Thư Tuệ cho rằng chỉ có ba đứa đi du lịch với nhau thì rất nhàm chán, vì vậy, một kế hoạch lớn đã ra đời.

Đồng Tử Du không hề biết được kế hoạch này, cho đến ngày cô khoác một ba lô du lịch lớn đi đến nơi tập hợp, thấy có năm bạn cả nam nữ đã đứng chờ trước đó.

Cô cười chào hỏi: " Thật trùng hợp, các bạn cũng ở đây."

Mọi người vừa nghe cô nói đều sửng sốt, Thư Tuệ ở xa nhìn thấy Đồng Tử Du liền chạy tới kéo cô vào một góc: "Tử.....Tử Du."

"Bạn sao vậy?" Đồng Tử Du bị cô lôi kéo, thở hỗn hển hỏi.

"Không khéo không khéo, không khéo chút nào!" Hít sâu một hơi, Thư Tuệ ngượng nghịu nói: "Tử Du, tớ quên nói với bạn, thật ra thì chuyến du lịch này tớ mời cũng nhiều người. Hơn nữa các bạn đều là từng đôi phối hợp...." Càng nói đến cuối Thư Tuệ càng chột dạ, lén nhìn Đồng Tử Du không thay đổi sắc mặt, tiếng nói càng ngày càng nhỏ.

"Thư Tuệ!!!" Cô nhẹ nói một tiếng: "Tại sao tớ cảm thấy chuyến du lịch này giống như là tạo mối quan hệ để tìm hiểu.....?"

"Cái gì mà giống như đúng là như vậy mà?" Nguyễn Nhiên Nhiên không biết ở đâu chạy đến, bộ dạng oán trách, cứ tưởng chuyến chỉ du lịch thuộc về những cô gái xinh đẹp, kết quả...

"Ha ha...." Thư Tuệ sờ sờ đầu, ngượng ngùng cười: "Các bạn bỏ qua cho tớ nha?"

Đồng Tử Du liếc cô: "Cũng đã đến đây, còn có thể không đi sao?"

"Bạn nói trước cho bọn mình đã, du lịch ba ngày hai đêm, là như thế nào?" Nguyễn Nhiên Nhiên vừa nghĩ tới mình bị phơi nắng sẽ rất đen, trong lòng liền buồn không thể tả.

"Ừ, chính là một đường đi nha...." Thư Tuệ nhỏ giọng.

"Xin hỏi, một đường đi là như thế nào?" Đồng Tử Du lên tiếng hỏi, cô biết là Thư Tuệ rất không đáng tin mà.

"Là từ Đài Nam bắt đầu, một đường đi xuống...."

"Ừ, nói cách khác là bạn muốn đi Khẩn Đình?*" Đồng Tử Du cười hỏi.

*Địa điểm này mình không rõ @@

"Tất nhiên là vậy rồi."

"Tốt, ở lại một tuần?"

"Nhất định."

"Nhiên Nhiên?"

"Tớ đây!"

"Chúng ta đi về thôi." Đồng Tử Du kéo Nguyễn Nhiên Nhiên làm bộ muốn đi. Kỳ nghỉ hè của cô đều được chuẩn bị trước rồi, nhưng vì bạn tốt, cô cố ý để trống ra ba ngày.

Nhưng sự thật chứng minh ba ngày căn bản không đủ để Thư Tuệ chơi.

"Đừng nha...." Thư Tuệ dùng tốc độ nhanh nhất ôm lấy Đồng Tử Du, giống như một con chó nhỏ sắp bị bỏ rơi, biết rõ số mạng mình không qua nổi nhưng vẫn cố giãy giụa: "Chỉ lần duy nhất này thôi, tại hạ sai lầm rồi...."

"Tử Du." Nguyễn Nhiên Nhiên không đành lòng: "Nếu không liên...."

Đồng Tử Du thật ra không giận, cô chỉ không thích cảm giác không nắm được trong tay. "Bạn...."

"Tớ biết Tử Du là tốt nhất!" Dứt lời, Thư Tuệ thấy mọi người đã đông đủ, lập tức đứng ngay ngắn nói: "Đã đến lúc rồi, chúng ta rút thăm."

Thì ra cô đã biết bọn họ không phản đối quá lâu? Đồng Tử Du im lặng rồi kéo tay Nguyễn Nhiên Nhiên, hai người nhìn nhau, đồng thời cùng lắc đầu.

"Tử Du, nếu như bạn không có thời gian..." Nguyễn Nhiên Nhiên do dự nhìn Đồng Tử Du.

"Không có chuyện gì, tớ nói với cha một tiếng thì cũng ổn thôi." Thân là trưởng nữ của nhà họ Đồng, áp lực của cô là rất lớn, không chỉ phải là tấm gương tốt cho các em, đi học phải cố gắng, làm việc phải tích cực, mà còn phải là một người con biết nghe lời, nhưng không sao, thỉnh thoảng trái ý một chút cũng không phải là không được.

"Vậy cũng tốt. Đúng rồi, Thư Tuệ vừa nói là rút thăm, như vậy có ý gì?"

Nguyễn Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn Thư Tuệ không biết từ đâu mà có được một cái thùng nhỏ, cùng các bạn nữ rút thăm.

"Vậy đại khái chính là du lịch mừng tốt nghiệp..." Tử Du cảm thấy có chút nhức đầu.

"Không phải là rút ra tên một bạn nam đấy chứ?" Nguyễn Nhiên Nhiên cảm giác cô không thể cười nổi nữa.

"Bingo! Chúc mừng bạn đã đoán trúng, chỉ là không có phần thưởng." Đồng Tử Du cũng là bộ dáng muốn cười mà cười không được nói ra đáp án.

"Tớ và bạn ngồi cùng nhau là được." Nguyễn Nhiên Nhiên kinh sợ, cô tuyệt không muốn ngồi cùng một người con trai không quen biết.

Đồng Tử Du nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều người, thở dài một cái, sắp biến thành cả khóa cùng du lịch mất rồi, Thư Tuệ rốt cục là đang có suy tính gì?

"Ai nha, Tử Du, Nhiên Nhiên, các bạn không được như vậy nha. Nếu như các bạn rút được một mỹ nam thì quá tốt rồi còn gì." Chẳng biết khi nào Thư Tuệ đã ôm thùng đi tới.

"Tử Du, bạn rút trước." Nguyễn Nhiên Nhiên nghĩ mà muốn khóc, tỷ muội tốt nha.

Chương 2

Đồng Tử Du ngơ ngác nhìn tờ giấy trong tay, qua một lúc lâu, cô mới chậm chạp phản ứng, ánh mắt sắc bén nhìn Thư Tuệ, đè thấp tiếng nói: "Thư Tuệ."

"Không... không hải là rất tốt hay sao?" Thư Tuệ co rụt đầu lại.

Nguyễn Nhiên Nhiên nhìn tên nam sinh trên tay Đồng Tử Du, cả người ngây như phỗng: "Tử Du...." Cô rất đồng tình với bạn mình.

"Nhiên Nhiên, cuối cùng là của bạn." Thư tuệ đem tờ giấy nhét vào tay Nhiên Nhiên, như một làn khói chạy đi mất.

"Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là mình rút phải tấm phiếu ấy rồi!" Nguyễn Nhiên Nhiên vỗ vỗ ngực.

"Thật là...." Đồng Tử Du cắn môi dưới, nhìn tên người trên giấy trong tay, người này là người con trai cô muốn đánh như tử nhất, chính là mối tình đầu của cô, Vương Khải Văn.

Bởi vì hai nhà có quan hệ thân thiết cho nên Đồng Tử Du cùng Vương Khải Văn trở thành một đôi. Đối với Đồng Tử Du mà nói, điều này cũng không có gì, dù sao cũng chỉ là bên cạnh có thêm một người, nhưng là... Cô ghét nhất là người này dám lừa gạt cô, một chân đứng hai thuyền*.

*Bắt cá hai tay.

Đồng Tử Du mặt không biến sắc nói: "Tớ đi trước."

Sao, Tử Du không phải là không đi nữa đấy chứ? Nguyễn Nhiên Nhiên nhìn Đồng Tử Du đi đến bên cạnh một bạn nữ, nói thầm mấy câu vào tai, sau đó bạn nữ kia vẻ mặt vui mừng cùng với cô trao đổi phiếu.

"Tử Du, bạn đổi thành người nào?" Nếu không phải là bạn tốt của Đồng Tử Du Nguyễn Nhiên Nhiên cũng không biết được người luôn lịch sự nho nhã như Vương Khải Văn là một tên bại hoại. Thật may là bạn tốt phát hiện ra sớm, dứt khoát chia tay với hắn.

Đồng Tử Du không lên tiếng, trực tiếp mở phiếu ra, Nguyễn Nhiên Nhiên phản ứng chạm một nhịp: "Bạch... Bạch...."

"Ừ."

Nhìn Đồng Tử Du bình tĩnh, Nguyễn Nhiên Nhiên im miệng. Có lẽ đối với Đồng Tử Du mà nói, đối mặt với Bạch Mộ Hiên còn tốt hơn rất nhiều là phải đối mặt với tên bại hoại Vương Khải Văn.

Bạch Mộ Hiên, Đồng Tử Du nhìn tờ giấy trong tay, suy nghĩ một chút. Thật ra cái tên này cô đã sớm nghe qua, cô biết năm lớp mười hai anh chuyển tới trường cô, được người ta gọi là Tiểu Bá Vương. Bởi vì từ khi anh chuyển đến vẫn luôn luôn là người đứng đầu bảng, nhưng mà anh rất khó tiếp cận.

Cho nên cô nghĩ anh không phải là người thích tham gia những hoạt động như thế này. Hơn nữa, anh rất cao ngạo, chỉ nhìn thoáng qua ở bữa tiệc cô cũng biết người con trai này, ngay cả cha và anh trai của mình cũng không để vào mắt.

Nghe người ta nói qua mẹ của anh là Hắc Nhược khi tuổi còn nhỏ một mình chống lại cha của mình nuôi tiểu tình nhân ở bên ngoài, sau này lớn lên gặp cha anh, sinh ra Bạch Mộ Hiên.

Rồi sau đó Hắc Nhược vượt qua cha cùng em trai cùng cha khác mẹ của mình tiếp nhận tập đoàn Hắc thị(Đoạn này đọc không hiểu lắm nên phần lớn là mình chém cho hợp với nội dung cả đoạn:D) Cho dù Bạch Mộ Hiên không danh chính ngôn thuận nhưng ở tập đoàn một nửa cổ phần là của anh, nói cách khác, tập đoàn Hắc thị sớm muộn cũng là của anh.

Những tin đồn này ở trong xã hội thượng lưu được truyền tai nhau rất nhanh.

"Tử Du, Tớ nghĩ Bạch Mộ Hiên có thể không tới?" Thư Tuệ thật tình quái, con trai cầm vé xe còn con gái cầm tờ phiếu có tên con trai, mỗi người đều có đôi có cặp, Nguyễn Nhiên Nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là cô có chút lo lắng cho Đồng Tử Du.

"Anh ta không đến là tốt nhất." Đồng Tử Du cười tươi: "Như vậy tớ có thể về."

"Không cần nha, anh ta không đến bạn cũng vẫn đi cùng chúng tớ nha, như vậy sẽ

thêm rất nhiều hình chụp chung." Bởi vì qua một tháng nữa Đồng Tử Du sẽ ra nước ngoài, có lẽ về sau sẽ không nhìn thấy cô nữa, Nguyễn Nhiên Nhiên nghĩ đến đây mắt đã đỏ lên.

Cô vỗ vỗ Nguyễn Nhiên Nhiên: "Ngoan, đừng khóc."

"Đều là Thư Tuệ không tốt, làm kiểu này làm gì, chỉ ba chúng ta cùng đi không phải rất tốt hay sao?" Nguyễn Nhiên Nhiên mắng.

Vừa mới đi đến gần Thư Tuệ đã nghe thấy đoạn nói chuyện của hai người bạn tốt, trong lòng cảm thấy đầy tội lỗi: "Thật xin lỗi...."

"Các bạn sao vậy, tớ cũng không phải là một đi không trở lại mà." Đồng Tử Du cười vvox vỗ bờ vai của bạn: "Không sao, không sao, dù Bạch Mộ Hiên không đến thì tớ cũng sẽ ngoan ngoãn theo sát bên hai bạn, làm kỳ đà cản mũi hai người, có được hay không?"

Câu nói của cô chọc cười hai người, Đồng Tử Du lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Sau lưng cô bị ánh mặt trời chiếu vào bóng râm, đang muốn đổi chỗ, chợt có một bóng người cao lớn che đi ánh nắng gay gắt.

Chưa kịp xoay người đã có một giọng con trai trầm thấp truyền tới: "Tôi cùng tổ với ai?" Bởi vì tất cả các nữ sinh đều đã có đôi trừ ba cô gái này.

Thư Tuệ và Nguyễn Nhiên Nhiên đồng thời hít một hơi, trăm miệng một lời nói: "Tử Du, bọn mình đi trước."

Tình bạn cao thượng? Haiz, trước hết bảo vệ tính mạng rồi nói sau.

Đồng Tử Du không hiểu hai người bọn họ chạy mất dạng vì lý do gì, ngược lại đối với cái ô che nắng này cô rất hài lòng, cô không phải ngốc tới mức đến âm thanh lạnh nhạt của anh cô cũng không nhận ra, cô biết Bạch Mộ Hiên đã đến.

Nghiêng người sang, khẽ ngẩng đầu, nhìn thân hình che ánh mặt trời nên không rõ gương mặt của người đối diện, cô nhẹ nhàng nói: "Xin chào, tôi là Đồng Tử Du."

"Tôi biết rõ em là Đồng Tử Du." Anh không nhịn được nói, hai gia tộc nhà họ đi lại với nhau, hơn nữa thương nhân giàu có ở Đài Nam có thể đếm được trên đầu ngón tay,

Đồng gia chính là một trong số đó.

Chưa từng có một người nào nói với cô như vậy, không có chút lễ phép nào, Đồng Tử Du liếc anh một cái, trong mắt hiện rõ sự tức giận, nhưng cô vẫn chỉ mím môi không nói lời nào.

Từ nhỏ nhà cô đã dạy khi nào thì nói gì, gặp người nào thì nói gì, mà đối với Bạch Mộ Hiên, cô tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, anh tuyệt đối không coi lời nói của người khác là gì cả.

Không khỏi nhớ đến con trai cậu của Bạch Mộ Hiên mỗi lần nhắc đến Bạch Mộ Hiên đều thể hiện sự cảnh giác và tôn kính, mặc dù hai người cũng chỉ hơn kém nhau mấy tuổi.

"Đi thôi." Bạch Mộ Hiên cũng không đứng lại lâu, đi thẳng hướng xe du lịch.

Thư Tuệ thuê xe du lịch mười mấy người khiến Đồng Tử Du có một loại ảo giác cô không phải đi du lịch mà là đi bộ đường xa.

Đồng Tử Du chậm rãi đi sau lưng Bạch Mộ Hiên, kinh ngạc phát hiện theo anh có chỗ ngồi rất tốt, bởi vì tất cả mọi người đang cùng tranh chỗ trên xe, khi nhìn thấy Bạch Mộ Hiên thì không tự chủ nhường một lối đi cho anh. Cô mỉm cười, thật giống như hoàng đế đi tuần vậy.

Vì vậy cô theo sát sau lưng "Hoàng đế" lên xe, bởi vì có quá nhiều người nên thuê hai chiếc xe, rất không khéo chính là chiếc xe này không có Thư Tuệ cũng không có Nguyễn Nhiên Nhiên, người trên xe cô chỉ quen biết sơ sơ mà thôi.

Lúc ngày ngược lại Bạch Mộ Hiên chính là người "quen biết" duy nhất của cô.

Bạch Mộ Hiên chọn chỗ ngồi hàng thứ hai từ dưới lên, anh ngồi gần cửa sổ nên Đồng Tử Du không còn lựa chọn chỉ có thể ngồi bên cạnh anh. Cô cũng có thể thương lượng, nhưng cô ngồi bên cạnh anh, cho nên tốt nhất là thôi đi.

Xe vừa lăn bánh, mọi người liền ồn ào hẳn lên, nói chuyện, cười đùa, còn có người mang laptop theo để xem phim, dĩ nhiên cũng có một vài "tên cầm thú", một bên nói chuyện cười một bên làm những hành động vô sỉ.

Không khí trên xe ngược lại rất hài hòa, trừ xung quanh cô, không biết có phải do người ngồi cạnh cô hay không, bên cạnh họ vốn dĩ cũng có người ngồi nhưng cũng chạy đi ngồi chung với bạn khác.

Đồng Tử Du buông lỏng toàn thân, đeo tai nghe chuẩn bị nghe nhạc.

Cơ thể từ từ thả lỏng, tiếng dương cầm du dương bên tai, tựa như cô đang dạo chơi giữa biển rộng, nhắm mắt lại, lông mi dài khẽ run run.

Đột nhiên tay đặt trên tay xe bị đẩy xuống khiến cô giật mình, tay lấy tai nghe ra, lại thấy không có chuyện gì khác thường.

Theo bản năng cô quay sang người bên cạnh, phát hiện người vốn cao ngạo như Bạch Mộ Hiên thế nhưng đang cúi người, bộ dạng thật thống khổ. Mặc dù thái độ của anh rất đáng ăn đòn nhưng là...

"Anh không sao chứ?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Khuôn mặt vốn không nhìn rõ chợt ngẩng đầu, lườm cô một cái, cắn răng nghiến lợi: "Cô nghĩ sao?"

Ừ, người sáng suốt đều nhận ra anh vô cùng khó chịu.

"Anh say xe?" Tuy là câu nghi vấn nhưng lại là thái độ khẳng định.

Đúng vậy, Bạch Mộ Hiên, không say máy bay, không say tàu, thế nhưng giờ lại say xe. Ngồi xe hơi nhiều như vậy, nhưng anh cũng không hề hấn gì, thanh danh một đời liền bị hủy ở trên cái xe khách như thế này đây.

Anh dứt khoát nhắm mắt lại, thân thể dựa vào sau, không nói thêm.

Đồng Tử Du do dự một chút, nghĩ đến lúc anh nôn ra những thứ trong bụng, xui xẻo nữa là cô ngồi bên cạnh. Vì vậy cô mở balo của mình ra, lấy nước và thuốc chống say, nhìn lại Bạch Mộ Hiên một thân quần áo thoải mái, đoán rằng anh không mang gì liền đem đồ mình mang ra.

"Này, đừng ngủ, uống thuốc chống say rồi hãy ngủ." Đồng Tử Du vỗ nhẹ cánh tay

của anh, cô không say xe, chỉ là trên người cô luôn có ít thuốc phòng khi có chuyện.

Bạch Mộ Hiên mở một mắt nhìn cô.

"Nước này tôi chưa uống." Đồng Tử Du đem thuốc say xe đặt vào tay anh, lại đem chai nước nhét vào tay kia của anh.

Lẳng lẳng nhìn cô một lúc lâu, Bạch Mộ Hiên mới cầm lấy thuốc say xe ném vào trong miệng, uống một hớp nước, nuốt vào.

"Có muốn nghe chút nhạc không?" Đưa một bên tai ra, Đồng Tử Du quyết định cùng anh nghe nhạc, nghe nhạc sẽ giúp anh bớt khó chịu.

Lần này Bạch Mộ Hiên nghĩ không quá lâu, nhận lấy tai nghe, đeo vào tai.

Đồng Tử Du cũng không nói nữa, không nghĩ mình gặp phải con người tự bế như thế này, đừng bảo là câu cảm ơn, chỉ câu "Ừ, a" cũng không có.

Hơi liếc vào vết hồng hồng trên cổ tay, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ anh vừa rồi là cố ý "cầu cứu"? Thôi, tâm tư của anh, cô không thể đoán được, giống như một mê cung vậy.

Bởi vì chuyến thứ nhất đi bằng taxi cho nên mọi người hành động vô cùng tùy hứng, mỗi khi thấy một chút cảnh đẹp, liền dừng xe, xuống ngắm chút phong cảnh.

Vấn đề nằm ở chỗ này, hai bạn tốt đều có người cùng đi, mà cô chỉ có một mình, rất không khéo, Bạch Mộ Hiên cũng một mình, vì vậy hai người cùng đi.

Không khí rất quý dị, anh không nói lời nào, cô cũng yêu thích yên tĩnh, hai người cùng đợi trên xe. Bác tài xế cũng nghi ngờ hai người, cho đến khi bác tài xế sau khi xuống xe trong một thời gian dài quay lại, hai người vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu.

Haiz, Đồng Tử Du thở dài, hai người không thể cứ như thế này ở trên xe, lại nói, con người có ba loại gấp, ăn uống vệ sinh và nhu cầu giải quyết cho nên cô liền xuống xe.

"Anh có muốn xuống xe không?" Cô hỏi.

Anh lắc đầu một cái, không nói lời nào.

Chẳng lẽ anh là thần tiên à? Đồng Tử Du oán thầm, im lặng nhìn xuống đất, mặc dù không định coi anh là một người bạn, nhưng là cô vẫn cảm thấy không thể thấy chết mà không cứu, cho nên cô giải quyết hu cầu sinh lý, ăn cơm, đi lại trong chốc lát, lên trở lại trên xe, mang theo một hộp tiện lợi.

Rất dễ nhận thấy, cô là người đầu tiên trở lại xe, còn anh một dạng như lão tăng ngồi thiền vậy.

"Tôi mang cho anh hộp tiện lợi, có muốn ăn không?"

Mắt hơi mở, Bạch Mộ Hiên không nói gì liền nhận lấy, mở hộp ra, cau mày, nhìn hộp một lúc lâu, mới chậm chạp cầm đũa, ăn từng miếng từng miếng một.

Đồng Tử Du cảnh cáo mình không được cười ra tiếng, anh ăn một hộp cơm tựa như cô hạ độc anh vậy, ăn trông thống khổ, cô cũng ăn cơm tiện lợi như vậy, cũng không cảm thấy khó ăn nha! Quả nhiên là thói quen của thiếu gia con nhà giàu.

Hoàn toàn quên chính mình cũng là tiểu thư con nhà giàu, cúi thấp đầu giả vờ ngủ, khéo miệng lại mang theo nụ cười chế nhạo.

Bởi vì Đồng Tử Du hảo tâm, trở thành bảo mẫu của anh trong vài ngày này, mỗi ngày mang cơm cho anh, dĩ nhiên cô cũng không so đo tiền cơm, chỉ là Bạch Mộ Hiên kia tự cho như vậy là đúng, để cho cô thấy thật tức giận, bất bình. Chỉ là mỗi khi nhìn anh ăn cơm như ăn độc dược, trong lòng cô cũng vui đi chút ít.

Anh cũng giống như là đi chơi, lại không giống như người đi du lịch. Đồng Tử Du chỉ có một nghi vấn, anh rốt cuộc đến đây làm gì? Nhìn người khác chơi? Loại sở thích này xin thứ cho cô không thể tưởng tượng được.

Được thôi..." Lớp trưởng mặt đỏ như Quan Nhị Ca* không tự nhiên nói: "Chính là bạn ấy!"

*Quan Vân Trường

Đồng Tử Du ngồi yên tại chỗ nhìn ngón tay của lớp trưởng chỉ vào mình, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Đợi đến khi hồi phục được tinh thần, thời điểm muốn nói thì tiếng hoan hô đồng loạt vang lên.

Không cần chơi trò điên khùng vậy chứ? Đồng Tử Du cứng người ngồi yên tại chỗ. Mới vừa rồi mới đi trên người khác giờ thì gậy ông đập lưng ông rồi. Nếu quả thật bị Bạch Mộ Hiên lấy bra.... A a a a a.... Cô không muốn nghĩ tiếp nữa.

"Không cần!" Tiếng kháng nghị của cô bị tiếng ồn ào của mọi người át đi.

Bạch Mộ Hiên lạnh lùng nhìn mấy nam sinh gây chuyện, chú ý đến cách dùng từ của họ "tình nhân trong mộng?" Đánh giá Đồng Tử Du quá cao rồi.

"Tử Du, nhanh chạy trốn nhanh lên!" Nguyễn Nhiên Nhiên len lén tạo một con đường.

"Chạy đi cũng đừng quay lại!" Thư Tuệ cũng xấu hổ không thôi, có làm không vậy, nếu Đồng Tử Du bị lấy bra thì cô sẽ bị Đồng Tử Du lột da mất.

Đồng Tử Du cảm động nhìn hai bạn tốt, hít sâu một hơi, đứng dậy bỏ trốn. Đang muốn chạy ra cửa thì bị mọi người chặn lại. Sau đó rất bi thảm, cô bị các bạn học đã mất hết lý trí nhốt vào một căn phòng, không lâu sau Bạch Mộ Hiên cũng bước vào.

"Không lấy được thì đừng mong ra ngoài nha!" Người bên ngoài điên cuồng kêu gào.

Sau đó, Đồng Tử Du nhìn Bạch Mộ Hiên từng bước từng bước tiến lại gần, cô rất không tình nguyện hét lên: "A! Không cần tới nha!"

Bạch Mộ Hiên mày kiếm nhíu lại, miệng nhĩ dường như bị tiếng thét của cô đâm thủng rồi: "Câm miệng!"

"Anh không thể làm như vậy!" Đồng Tử Du tay ôm lấy ngực, không dám nghĩ đến thảm cảnh mình bị cởi bra. Trời ạ! Nếu bị cởi thật, cô thà tự sát còn hơn.

Tâm tình hơi tối lại, Bạch Mộ Hiên đứng tại chỗ, dù khó chịu (ở convert là bạn nhưng mình thấy không hợp nên mạn phép sửa một chút :D) nhưng vẫn thản nhiên nhìn cô, khóe miệng mang theo một nụ cười tà ác: "Tại sao?"

"Anh....." Đồng Tử Du bị sợ làm cho đầu óc hồ đồ luôn rồi: "Nếu như rơi vào anh..... Anh sẽ đồng ý?" Con gái mà đồng ý chuyện này, gặp quỷ nha!

"Tôi sẽ đồng ý." Dù như thế nào đi nữa thì anh cũng không phải là nữ, căn bản sẽ không như giả thiết của cô.

Đồng Tử Du nghe lời anh nói mà nổi đóa lên: "Không cho anh tới gần nữa!" Mắt thấy thân thể cao lớn của anh ngày càng tiến lại gần, mặt cô tái mét đi.

"Thật ra thì chỉ là muốn lấy bra của cô thôi mà, không bằng chính cô tự lấy ra?" Bạch Mộ Hiên nhìn người thường ngày luôn tỉnh táo, sau sự tỉnh táo ấy, cô cũng chỉ là một học sinh cấp ba sắp tốt nghiệp mà không phải là bộ dạng trưởng thành vẫn thường giữ.

Đồng Tử Du lo lắng lui về phía sau, thiếu chút thì trượt chân. Cô hôm nay mặc phong cách áo liền với quần dài, quần dài qua đầu gối khiến thiếu chút nữa cô té ngã. Theo bản năng che lấy ngực tránh cho tiết lộ cảnh xuân.

Ánh mắt của Bạch Mộ Hiên lóe lên, bị thân thể trắng như tuyết của cô hấp dẫn. Thậm chí đôi tay vô thức đưa ra, cho đến khi nghe thấy tiếng hét chói tai của cô anh mới kinh ngạc nhìn người trước mặt bị ép vào góc tường, còn tay của mình thì đã chạm tới ngực của cô.

Gương mặt tuần tú chợt nổi lên một mảng hồng hồng, Bạch Mộ Hiên ở nước ngoài sớm đã trải qua chuyện trai gái rồi, không nghĩ đến lúc này hấn lại... xấu hổ?

"Bạch Mộ Hiên, chúng ta thương lượng một chút...." Đồng Tử Du buộc mình phải tỉnh táo. Cô là Đồng Tử Du, không phải ai khác, tại sao cô cứ như một kẻ ngu ngốc chỉ biết kêu la mà không biết tìm phương pháp khác đây.

Nhìn thấy mình mê muội đưa tay ra, anh như không có việc gì thu hồi, rũ mí mắt xuống, che lại tình cảm không nên có: "Hả?"

"Anh không phải là giống họ hồ đồ, bọn họ hiện tại uống say rồi...." Đồng Tử Du cố vắt hết óc ra nghĩ, cố gắng tìm ra biện pháp giải quyết chuyện khó trước mắt.

"Ừ, đúng vậy!" Dùng thanh âm cứng nhắc trả lời, đôi mắt được lông mi dài che chở, trộm nhìn da thịt trắng như tuyết cùng với đôi gò bồng đội lên trên áo.

"Cho nên chúng ta không nên...." Đồng Tử Du khẽ cắn môi.

"Cho nên chúng ta không cần hòa theo họ." Bạch Mộ Hiên trịnh trọng gật đầu một

cái.

Anh không hề có ý nghĩ muốn tham gia chuyến du lịch tốt nghiệp này, nhưng anh trai của anh lại biết. Anh trai hơn anh hai mươi mấy tuổi, quả thật chính là người cha thứ hai của anh, mà trên thực tế hành động của anh ấy đúng là vậy.

Chuyện của gia đình anh căn bản không giống như người khác nghĩ là lục đục đấu đá. Tất cả mọi người đều cưng chiều anh đến vô pháp vô thiên, mà anh trai anh cũng không phải yêu thương anh một cách bình thường. Quả thực thương yêu anh so với yêu thương con trai ruột mình còn hơn. Thậm chí đồng ý với quyết định của cha, đem một nửa cổ phần của Hắc Thạch tập đoàn cho anh, hoàn toàn bảo đảm cuộc sống sau này của anh.

Bất đồng với sự cưng chiều của cha, anh trai anh thật khiến anh nhức đầu, anh ấy luôn lo lắng anh sẽ tạo thành một cuộc sống thất bại, do anh cuồng vọng tự đại nên rút nhỏ đi quan hệ của anh.

Làm ăn, để ý nhất là quan hệ, xét đủ nguyên nhân, anh bị buộc phải xuất hiện tại chuyến du lịch này.

Nhưng anh vẫn nhớ cô, con gái lớn của Đài Nam phú thương Đồng Phi Vũ, Đồng Tử Du.

Cho dù khó chịu không muốn để ý đến bất kỳ kẻ nào, nhưng anh vẫn tiếp nhận ý tốt của cô. Chỉ là cơm tiện lợi rất khó ăn, còn có cô giống như chuông báo thức đúng lúc cho anh thuốc chống say, mang đến cho anh chút phiền não, trừ lần đó ra, dọc theo đường đi cô cũng rất yên lặng.

Anh không thích con gái sắc sảo, quá ồn, bình thường trực tiếp anh đã đá đi.

"Đúng, đúng!" Đồng Tử Du vui vẻ khi Bạch Mộ Hiên nghe lời cô nói, nếu như anh không nghe, cô sẽ kể ra tất cả những gì cô đã giúp anh dọc đường đi - lấy ân tình giải quyết rồi.

Thì ra anh cũng không phải là lãnh khốc vô tình, không khó khai thông, như vậy sẽ khiến người khác rất chán ghét.

"Nhưng giờ chúng ta nên làm như thế nào cùng....." Anh dừng lại, chỉ chỉ tiếng âm ỉ ở

bên ngoài: "Bọn họ giải thích đây?"

Mặt cô cứng đờ: "Này....." Cô làm sao biết, sớm biết bọn họ uống rượu tăng lên can đảm, làm ra chuyện điên khùng như thế này, cô nói gì cũng không xuống xe, tình nguyện một mình ngồi đợi.

"Nếu cô không nghĩ ra phương pháp, vậy....." Bạch Mộ Hiên cười, nụ cười hoàn mỹ, cánh tay vươn tới liền đem cô bao phủ trong ngực của mình.

Chương 3

Đồng Tử Du không thể phát ra được tiếng nào, thân thể cô dần nóng lên, trên mặt càng nóng, đỏ như gấc. Cô chưa bao giờ cùng con trai tiếp xúc gần như vậy.

Bạch Mộ Hiên mặc áo trắng che lưng, một chiếc quần dài bình thường, nhiệt độ trên tay xuyên thấu qua da thịt chạm vào nhau, lập tức truyền đến trên người cô. Màu trắng của da cô cùng với màu đồng của thân thể anh, tuy trái ngược nhưng lại vô cùng hòa hợp. Hơn nữa nhìn dáng vẻ mảnh mai của cô trong ngực anh càng làm cho người thương tiếc.

Bạch Mộ Hiên có hành động rất ngây thơ, người càng yếu, anh càng thích nhìn cô giãy giụa. Đặc biệt là khi Đồng Tử Du bó tay hết cách, bị anh khóa ở trong ngực, trong lòng anh có một cảm giác thỏa mãn không thể nói lên lời.

Đàn ông luôn có thói hư tật xấu, anh cũng vậy. Ở nước ngoài nuôi dưỡng ngực lớn mông vênh, tuy nhiên đây không phải là suy nghĩ của anh. Theo ý anh, con gái Đông Dương mới có được trái tim của mình.

Dáng dấp của Đồng Tử Du là kiểu dáng của người Đông Dương, mặt trái xoan, đôi mắt không lớn không nhỏ, con ngươi lại đen lay láy, giống như là Hắc Trân Châu được vây quanh bởi Bạch Ngọc vậy. Sống mũi của cô không giống người ngoại quốc rất thẳng, cô mang dáng vẻ của một tiểu cô nương, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cũng không khiến người khác liên tưởng đến miệng to như chậu máu(y nguyên bản convert nha), nhìn sắc đẹp thay cơm.

Mà cô cũng không được di truyền màu da vàng của người châu Á, không biết là do được di truyền từ ai, còn là trời sinh trắng, toàn thân cô như là ngâm ở sữa tươi tắm mà thành, không chỉ trắng mà còn rất mịn.

Bàn tay giống như là lơ đãng lướt qua cánh tay của cô, anh nhàn nhạt nói: "Không bằng cởi ra, để cho tôi hoàn thành nhiệm vụ."

Bạch thiếu gia nếu không hài lòng, dĩ nhiên là những người ngoài kia không thể bắt anh chơi trò này được, mọi người ăn một bữa tiệc lớn vô vị thôi. Anh không phải là bị người đẩy vào mà là anh từng bước từng bước đi vào. Cho nên nói anh cũng rất tò mò, cô bình thường rất nghiêm chỉnh, bên trong mặc áo lót kiểu gì.

Đồng Tử Du kinh ngạc đến nỗi không thốt được một lời nào, đôi mắt ngây ngốc nhìn

anh.

"Nếu cô không phản đối, vậy tôi....."

Tay của anh mới chạm tới xương quai xanh của cô liền gị cô "pằng" một cái đánh xuống, anh liền mắt cũng không nhìn lên, tiếp tục động tác.

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Đồng Tử Du không thể không yếu thế trước nói.

Có rất ít người dám nhìn thẳng vào anh. Đối với bối cảnh của anh, thân phận của anh, còn có tính cách này, ai cũng sợ hãi. Mà cô không giống họ, là người con gái đầu tiên dám nhìn thẳng anh.

Cho dù bây giờ anh có chiếm thượng phong thì cô vẫn quật cường. Rõ ràng thân hình nam nữ khác biệt, sợ đến cơ thể run rẩy, nhưng cô không phải sợ anh mà là sợ anh lấy ưu thế của con trai không tiếng động áp bức cô.

Bạch Mộ Hiên cười một tiếng, anh cũng không phải thật lòng muốn theo đám tiểu quỷ kia chơi đùa. Muốn chơi thì phải chơi cho có phong cách. Mà cô cũng rất thông minh, nhìn ra được anh không phải thật tình muốn động đến cô, trí tuệ thông minh như vậy khiến cho anh muốn dùng hết sức để khi dễ, trêu đùa cô.

Anh cúi người, nhẹ nhàng nói: "Ừ, chỉ cần cô nói cho tôi biết cô hôm nay mặc áo màu gì tôi liền bỏ qua cho cô."

Ngây thơ! Đồng Tử Du Thiếu chút nữa giận thành tiếng, thuận tiện liếc mắt trừng anh.

"Không nói?" Anh nhìn chăm chăm vào tay đang ở tại ngực cô, giống như không vui tiếp tục hành động.

"Anh!" Đồng Tử Du nghiêng người, nhẹ nhàng, linh hoạt tránh được anh tập kích, lại làm cho cự ly giữa hai người càng gần hơn, Cả người cô giờ dính trên người của anh.

"Rốt cuộc là nói hay là không?" Anh có chút phiền não, cô cho là anh vờ tha để bắt thật, thì anh cười luôn cho rồi.

"Tôi...." Làn da trắng nõn khẽ ửng hồng, nhưng cô vẫn chưa mất lý trí hoàn toàn. Hoàn toàn không tin tưởng cách báo ân của anh: "Nếu như tôi nói rồi, anh có biện pháp gì đảm bảo tôi toàn vẹn mà lui?"

Đã nói cô rất thông minh mà! Bạch Mộ Hiên cười, hai cánh tay khẽ dùng lực, không để lại dấu vết ôm trọn lấy cô, cảm thụ thân thể mềm mại cùng mùi thơm dịu nhẹ trên người cô.

Vừa thơm lại vừa mềm, đây chính là cảm nhận đầu tiên của anh, ôm rất thoải mái, không muốn buông tay, đây chính là ý tưởng không muốn thay đổi từ nay về sau của anh.

"Tôi đảm bảo." Anh chân thành nói.

Bảo đảm có ích lợi gì? Theo lời em hai nói, lời nói của con trai có thể tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

"Anh chỉ nói thôi thì làm sao tôi có thể tin?"

Bạch Mộ Hiên trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Nếu như cô không tin tôi, tôi cảm thấy nên đem cô....." Ánh mắt của anh cố ý không có ý tốt nhìn người cô một vòng, lạnh nhạt nói: "Cởi ra!"

"Anh!" Nói cách khác là cô làm như thế nào cũng không được, chuyện gì cũng nên nghe anh. Đồng Tử Du ghét cái cảm giác này, đáng ghét hơn là hiện tại cô không còn lựa chọn khác.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều là người con hiếu thuận, nghe lời, không bắt bẻ chị em, là học sinh ưu tú của trường, là bạn tốt chân thành luôn có thể tin tưởng. Không ngờ hiện tại cô lại bị một đám thối nam sinh khi dễ.

"Tôi đếm đến ba, theo cô!" Anh nói.

Lần đầu tiên trong đời cô nghĩ đến hung hãn giẫm mạnh lên chân anh.

"Một!"

Không chỉ có như vậy, cô còn muốn anh khóa thân chạy một vòng Đài Nam.

"Hai!"

Cô muốn anh chết không toàn thân!

"Màu trắng...." Thanh âm của cô thấp đến nỗi không thể thấp hơn.

Âm thanh đếm ngược của anh dừng, đáng đánh đòn hỏi: "Cô vừa mới nói gì? Tôi nghe không rõ?"

Khốn kiếp! Khốn kiếp!!@#&)&++_@\$#.....

"Màu trắng...."

Màu trắng? Bạch Mộ Hiên hài lòng lấy được đáp án mình muốn, không nặng cũng không nhẹ nói: "Rất thích hợp với cô."

Anh không hề xem qua mà biết thích hợp với cô? Đồng Tử Du tức giận quay đầu: "Bây giờ có thể nói rồi?"

Bạch Mộ Hiên giống như không nghe thấy lời cô: "Hơn nữa cùng với họ của tôi giống nhau."

"Rốt là có phương pháp gì?" Đồng Tử Du mí mắt nháy nháy, giống như mình đã bị bịp.

Hai tay nhấc lên, anh vô tội nói: "Không có phương pháp!"

"Anh!" Đồng Tử Du thiếu chút nữa bị anh làm cho giận đến ngất đi: "Anh đây là nói đùa sao?" Nhìn Bạch Mộ Hiên đứng lên, cái bộ dạng trước mặt, chẳng lẽ chỉ là cố ra vẻ?

Bạch Mộ Hiên chứa đựng nụ cười, nhìn cô muốn đánh bẹp anh rồi lại nghĩ đến bộ dáng đáng yêu của cô, rất không có lương tâm mà cười thành tiếng.

"Này này, Bạch Mộ Hiên, lấy ra chưa?"

"Nhanh lên một chút! Nếu không lấy ra chúng ta sẽ lột quần áo của người!"

Người bên ngoài lại bắt đầu nhớ đến hai người ở trong này, ở bên ngoài hô to dọa lớn.

Bạch Mộ Hiên mắt cũng không hạ xuống, không quay đầu quát: "Năm phút nữa!"

"Wase, khoe khoang, khoác lác!"

"Chỉ cho người năm phút, nhiều hơn cũng không được!"

Sau đó cửa lại yên lặng.

Đồng Tử Du dùng sức nhìn chăm chăm anh, rất sợ anh thật sự muốn....

Bạch Mộ Hiên nhìn chung quanh, phát hiện phòng này là nhf kho, có một cửa sổ nhỏ, vừa đủ để bọn họ chui ra ngoài.

Anh đi tới cửa sổ, đứng bên cạnh Đồng Tử Du làm cô sợ tới mức làm ra tư thế, nếu anh thật dám động, cô liền bất cứ giá nào cũng chống cự.

Bạch Mộ Hiên không nhìn cô một cái, mở cửa sổ, quan sát hoàn cảnh xung quanh. Bọn họ ở tầng hai, không cao lắm, anh nhảy xuống không có vấn đề gì, còn cô, anh sẽ đỡ được.

Bạch Mộ Hiên nhanh chóng leo lên cửa sổ, quay đầu nói với cô về mặt phòng bị: "Tôi nhảy xuống trước, sau đó cô nhảy xuống, tôi sẽ đỡ cô!"

Anh mới vừa là không nghĩ đến làm như thế nào để chạy trốn, thành công lừa được cô. Dưới ánh mắt cầu khẩn của cô, anh có một cảm giác nếu không giúp cô anh sẽ không thể thoải mái. Được rồi, dọc đường đi cô đối với anh rất tốt, anh phải hồi báo cô một chút.

Nhìn thấy bộ dáng mừng như điên của cô, Bạch Mộ Hiên đột nhiên cảm thấy tâm tình anh rất tốt: "Có nghe hay không?"

"Ừ."

Bạch Mộ Hiên nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng ở dưới cửa sổ chờ cô.

Đồng Tử Du nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Bạch Mộ Hiên nhảy xuống, trong lòng run lên, biết rõ anh không có việc gì nhưng cô vẫn chạy nhanh tới. Nhìn thấy anh đứng ở dưới bình an vô sự, cô mới yên thở phào nhẹ nhõm.

Khi thấy được ánh mắt khích lệ của anh, cô nhấc váy lên, lại sợ váy sẽ vướng chân, cô đem váy vén lên đến đầu gối(rõ ràng trong bản convert đoạn trước là quần @@). Nhưng mà lại hồn nhiên không biết rằng động tác của cô làm Bạch Mộ Hiên ở dưới kích động.

Cặp chân ngọc kia ở dưới ánh trăng như ẩn như hiện, đúng là cực phẩm. Mà anh cũng không có khách khí, nếu cô tạo điều kiện cho anh nhìn vậy nhìn anh thoải mái nhìn thôi.

Đồng Tử Du ra lệnh cho mình không được sợ, hít một hơi sâu rồi nhảy xuống.

Bạch Mộ Hiên thoải mái mà đỡ được cô, trong lúc cô chưa hoàn hồn rất tự nhiên sờ khắp thân thể hấp dẫn của cô, hài lòng ở trong lòng cho cô điểm cao.

Đồng Tử Du hồi thần liền vội vã kéo dài cự ly giữa hai người, loạng choạng một chút rồi đứng vững, khúm núm nói: "Cám ơn."

"Không có gì, trả lời tôi một chuyện được không?" Bạch Mộ Hiên nghiêm túc hỏi.

"Được."

"Áo ngực và quần lót của cô cùng màu sao?"

Một hồi yên lặng, Đồng Tử Du ngu tại chỗ, một lát sau, trên mặt của cô toát lên lửa giận.

Cô rõ ràng tức giận xác nhận ý nghĩ của anh, anh lưu manh nói: "Màu trắng rất thích hợp với cô."

Đồng Tử Du đỏ mặt, cùng với ánh hoàng hôn một dạng.

Thông minh như Đồng Tử Du, lập tức nghĩ tới vừa rồi mình bị thấy hết: "Bạch Mộ

Hiên. cái người này toàn nhìn lên!" Cô tức giận đến đỏ hết cả mặt, cũng vì không có thể lực, chỉ có thể nhịn khí nôn thanh(dùng lời nói).

Bạch Mộ Hiên nhún vai một cái, vô tình đi cửa sau, chuẩn bị từ cửa sau trở về phòng. Đồng Tử Du không còn cách nào khác với anh, không thể làm gì chỉ còn cách đi theo anh.

Dưới ánh trăng mờ ảo, bóng dáng cao lớn kéo theo một bóng dáng nhỏ nhỏ.

Bạch Mộ Hiên đột nhiên ngừng bước chân, chưa có ý trở về: "Muốn ra bờ biển không?"

Anh dừng lại, cô cũng dừng theo: "Đi bờ biển làm cái gì?" Bọn họ ở nhà trọ cách bờ biển một khoảng xa, nếu muốn đi thì phải đi bằng xe đạp hoặc xe máy.

Bạch Mộ Hiên không cho cô đáp án, trực tiếp kéo tay cô. Đồng Tử Du theo bản năng muốn tránh khỏi tay anh nhưng lại bị anh giữ chặt, cô chỉ có thể ngoan ngoãn mặc anh dắt.

Anh thuê một cái xe đạp, chở cô, đón lấy gió biển, hướng bờ biển mà đi.....

Sau khi chuyến du lịch tốt nghiệp kết thúc, Đồng Tử Du cũng không gặp lại Bạch Mộ Hiên. Đến hôm nay nghĩ lại, cô cũng không hiểu sao anh lại muốn cùng cô đi bờ biển, và cô cũng không hiểu mình bị ma xui quỷ khiến gì mà theo anh đi bờ biển.

Cô chỉ cảm thấy có một loại cảm giác khác thường phát sinh, cô theo bản năng bắt đầu tránh né anh.

Anh hỉ nộ vô thường, suy nghĩ khó nắm bắt. Trước đó cùng với mọi người khi dễ cô, ngay sau đó lại lôi kéo cô đi bờ biển hóng gió. Đàn ông như vậy, cô không có cách nào nắm trong tay, hơn nữa trong sâu thẳm tâm hồn, cô cảm thấy giữa hai người có gì đó không thích hợp, giống như anh đang áp chế cô(áp bức, điều khiển)....

Chuyện đời khó dự, Đồng Tử Du càng không muốn thấy anh, thế nhưng anh lại cố tình xuất hiện.

Khi ấy cô học thành tài trở về nước, đi theo cha học tập quản lý Đồng thị. Mà anh lúc ấy đã trở thành một CEO, khiến cho cô kinh ngạc không thôi, lúc cô không có ở trong

nước mấy năm này, xảy ra rất nhiều chuyện nha.

Tập đoàn Hắc Thạch (đá đen???) dưới sự quản lý của Bạch Mộ Hiên đã có mặt ở bản đồ trên toàn thế giới, từ châu Âu đến châu Mỹ, trở thành đại tập đoàn. Mà cha của Bạch Mộ Hiên hoàn toàn yên lòng về hưu, cùng vợ đi đông đi tây, anh trai Bạch Mộ Hiên trở thành người quản lý thay mặt tổng giám đốc.

Bạch Mộ Hiên đã đính hôn, có vị hôn thê. Thế nhưng vị hôn thê lại cho anh đội nón xanh (ngoại tình), chuyện hôn ước đương nhiên bị hủy, nhà anh cũng không để cô dâu trèo tường.

Đồng Tử Du ngồi trước máy tính, không khỏi cảm khái, người và vật không còn như xưa.

Ngón tay của cô nhanh chóng di chuyển con chuột, xem ít tư liệu. Bởi vì tối nay có một bữa tiệc, cô bắt buộc phải có mặt, mà cô luôn có thói quen tìm hiểu rõ về chủ nhân bữa tiệc.

Chỉ là tư liệu của Bạch Mộ Hiên, cô chỉ thấy một chữ, thảm!

Cho nên khi cùng cha đến buổi tiệc thì cô nhìn Bạch Mộ Hiên với ánh mắt đồng tình.

Bạch Mộ Hiên một thân tây trang màu xanh ngọc, nổi bật lên thân hình cao lớn rắn chắc, anh cô độc đến bữa tiệc này, ánh mắt nhìn qua tất cả các khahs, không có kinh ngạc khi nhìn thấy Đồng Tử Du.

"Bác Đồng, đã lâu không gặp." Bạch Mộ Hiên đến gần, mang theo một nụ cười lịch sự.

Đồng Tử Du có chút kinh ngạc nhìn biến hóa của anh, anh không giống như người lễ phép như vậy nha, Dừng bảo cô nhỏ mọn, ở chuyến du lịch năm ấy, người đàn ông này một câu cảm ơn cũng không nói với cô a.

Đối với nhận thức của cô với anh, anh đến bữa tiệc này không quá vài phút là rời đi.

"Ha ha, đã lâu không gặp, đây là con gái lớn của bác, Đồng Tử Du." Đông Phi Vũ cũng cười, không khó phát hiện ra ông rất có thiện cảm với Bạch Mộ Hiên.

"Tử Du, đã lâu không gặp." Anh quay đầu thân thiết chào cô.

Tử DU? Ách..... Đồng Tử Du thiếu chút nữa là không nén được tức giận, giữa bọn họ cũng không thân quen như vậy nha.

Cô miễn cưỡng cười: "Anh mạnh khỏe."

"Tử Du, các con quen nhau?" Đồng Phi Vũ kinh ngạc hỏi.

"Cha, bọn con cùng học cấp ba với nhau." Đồng Tử Du trả lời qua loa.

"Đúng vậy." Bạch Mộ Hiên nói tiếp: "Hơn nữa trong chuyến du kịch khi tốt nghiệp cháu bị say xe, làm phiền Đồng Tử Du chăm sóc trên cả chặng đường."

Thế nào mà khi ấy không hề nghe được một tiếng cảm ơn của anh ta, đúng là người hai mặt.

"À." Đồng Phi Vũ hiểu ý, liếc nhìn Bạch Mộ Hiên lại nhì Đồng Tử Du: "Mộ hiên, bác cùng Tử Du phải đi chào một số bằng hữu."

"Vâng." Bạch Mộ Hiên gật đầu đáp.

Đồng Tử Du nhạy bén cảm thấy cha mình khác lạ, chờ khi đã đi cách xa Bạch Mộ Hiên thì Đồng Phi Vũ mới mở miệng: "Tử Du, con cùng cậu ta có quan hệ như thế nào?"

Nào có quan hệ gì!

"Cha, con với anh ta không quen thuộc." Đồng Tử Du nhấn mạnh nói.

"Như vậy là tốt nhất." Đồng Tử Du không giống như là đang gạt người. Từ nhỏ đến lớn, ba đứa con gái của ông nếu có đứa nào nói dối, không ai có thể thoát được ánh mắt của ông: "Cha cũng không hi vọng con cùng anh ta có nhiều rắc rối."

Đồng Phi Vũ luôn khích lệ con mình có nhiều bạn bè, thêm nhiều kiến thức xã hội, đây là lần đầu tiên ông đưa ra lời cấm đoán.

Đồng Phi Vũ dừng một chút rồi nói tiếp: "Anh ta không thích hợp với con, con mà

cùng với anh ta quan hệ, sẽ bị anh ta ăn gắt gao."

Một câu nói này khiến cho Đồng Tử Du kinh sợ: "Cha, con không muốn cùng anh ta..... quan hệ."

Từ chuyến du lịch trước, cô đã được dạy dỗ, Bạch Mộ Hiên người đàn ông này không phải dễ chọc, đặc biệt là anh ta có nhiều bộ mặt, cô không dám đến gần. Không phải Bạch Mộ Hiên hư hỏng, vả lại anh ta cũng làm gì xấu đối với cô, mà là cái tính ác liệt, lạnh lùng kia khiến cô không dám đến gần.

Đồng Phi Vũ giống như vô ý liếc con gái, nhớ đến mmois tình đầu của cô. Bởi vì chính mình ngầm cho phép, Đồng Tử Du liền cùng Vương Khải Văn lui tới, thật không nghĩ cái thằng bại hoại giả bộ lịch sự nho nhã lại một chân đứng hai thuyền.

Người trẻ tuổi bây giờ thật không đáng tin, cũng bởi vì nguyên nhân này, Đồng Phi Vũ luôn lựa chọn bạn trai cho con con gái mình một cách cẩn thận. Trước mắt vẫn chưa có người nào thích hợp, nếu không Đồng Tử Du sẽ không còn độc thân nữa rồi.

Hơn nữa ông thấy Bạch Mộ Hiên nhìn con gái mình không phải không có ý, một loại cảm giác khiến người ta thấy tê dại người, tính chiếm hữu rất cao, chỉ là anh ta che giấu tốt mà thôi.

"Không có là tốt nhất!" Đồng Phi Vũ thừa nhận mình đối với con gái có tính bảo hộ rất mạnh, nhưng mà ông tình nguyện hiện tại bảo vệ con gái như vậy cũng không mong con mình bị thương tổn.

"Cha, con đi trang điểm lại chút." Đồng Tử Du ở bên tai cha mình nó nhỏ.

"Ừ, đi đi."

Đồng Tử Du cầm túi xách hương phòng vệ sinh đi tới, không chú ý sau lưng có một bóng người đi theo. Người đàn ông lặng lẽ nhìn bóng cô gái yếu điệu biến mất ở sau cửa.

Một lát sau, Đồng Tử Du sửa sang tốt y phục, đang muốn đi ra ngoài thì phát hiện sắc môi có chút phai nhạt, từ trong túi lấy ra một thỏi son.

Cho đến khi xác nhận mình đã hoàn mỹ, Đồng Tử Du vừa mới đi ra khỏi cửa đã nhìn thấy Bạch Mộ Hiên đứng tựa một bên, đôi mắt nhìn thẳng cô.

Đồng Tử Du bị anh nhìn chăm chăm sợ hãi, không nhận được nói: "Nhà vệ sinh nam hướng bên kia." Cô hướng bên cạnh chỉ chỉ.

"Anh là đứng chờ em." Anh trực tiếp giải thích.

Tìm cô? Tìm cô làm cái gì?

"Có chuyện gì không?" Đồng Tử Du lễ phép hỏi.

Chuyện lạ là anh gật đầu: "Có chuyện." Đôi mắt không kiêng dè nhìn gương mặt đã hóa trang của cô, trang điểm lên làm sáng khuôn mặt cô, vốn đã xuất sắc nay càng thêm xinh đẹp.

Hơn nữa cô hôm nay mặc váy hồng thấp ngực, tư thái mỹ lệ, so với cô nàng ngây thơ ngày xưa thì càng xinh đẹp. Váy ngực thấp khiến đôi gò bồng của cô càng sinh động hơn.

Đàn ông giống động vật luôn suy nghĩ bằng nửa thân dưới, Bạch Mộ Hiên cũng không ngoại lệ. Nhưng anh lại thể hiện một cách vô cùng lịch sự, nhìn bộ ngực của cô nghiêm chỉnh khiến cho Đồng Tử Du vẫn tưởng anh đang nhìn mặt cô.

Quả thật Bạch Mộ Hiên luôn nhìn ngực cô thay cho nhìn mặt, đều nói con gái thứ nhất là khuôn mặt, thứ hai đến tay và thứ ba là ngực, mà bộ ngực của cô.....

“Em ‘sự nghiệp tuyến’(1) vô cùng tốt.” Anh tán thưởng nói.

(1)‘tuyến’ ở đây có hai nghĩa. Một là con đường, hai là tuyến vú :3 :3 :3

Con đường sự nghiệp? Muốn nói cũng phải nghĩ nha, Đồng Tử Du mới đầu không hiểu anh đang nói hươu nói vượn(2) gì, cho đến khi cô hiểu được thì sắc mặt vô cùng khó coi.

cùng nghĩ với nói nhăng nói cuội: nói linh tinh.

“Tôi là dựa vào chính năng lực của mình, không cần ‘sự nghiệp tuyến’.”

Đồng Tử Du giận đến mức không nói được gì nữa. Mặc dù cô là con gái của Đồng

Phi Vũ, cha cô thường ngày cũng vẫn luôn cưng chiều nhưng một khi đã liên quan đến công việc thì giữa họ không còn là cha con nữa mà chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới mà thôi.

Năng lực làm việc của cô nhân viên Đồng thị ai cũng có thể chứng minh. Mà tất cả hoạt động liên quan đến quan hệ xã hội đều do những nhân viên chuyên nghiệp của bộ phận PR phụ trách, muốn cô hy sinh nhan sắc đổi lấy địa vị thứ cho cô chứ kiêu ngạo của cô không cho phép.

Bạch Mộ Hiên liếc cô một cái, Đồng Tử Du không nhìn ra được ý tứ của anh, nghiêm mặt nói: “Bạch Mộ Hiên, anh đừng nói bậy!”

Anh cười nhạt không nói, lần này anh dời ánh mắt từ bộ ngực lên mặt cô. Bộ ngực như hai khối bạch ngọc(3) rất đáng yêu, rất mê người nhưng không thể sánh bằng bộ dáng xinh đẹp lúc cô tức giận được.

(3)ngọc trắng

Thấy anh không nói lời nào, Đồng Tử Du hít sâu một hơi, anh nói tìm cô có chuyện, có chuyện gì? Cô không nhớ rõ mình cùng anh có giao tình tốt cho lắm.

“Anh không có chuyện gì thì tôi đi trước.”

“Đợi chút.” Anh cuối cùng cũng mở miệng, không nhanh không chậm nói: “Lời của anh còn chưa nói hết em đã muốn đi đâu?”

Thật chói tai! Đồng Tử Du dừng bước lại, khẽ quay đầu, không chế bản thân không phát hỏa: “Có chuyện gì xin mời nói.”

Bạch Mộ Hiên nhẹ nhàng tiến lại gần, ở bên tai cô nói thầm: “Thật ra thì anh là đang khen bộ ngực của em rất đẹp, không phải như ý em hiểu.”(hồ hô, chị Du nhầm to nha :D)

Anh vừa nói xong, động tác đầu tiên của của Đồng Tử Du là cúi đầu xuống nhìn ngực mình, quả thật khá được, cô đồng ý, bộ ngực rất quan trọng đối với người phụ nữ cho nên mỗi ngày trước khi đi ngủ cô thường dùng tinh dầu xoa bóp.....

A! Thiếu chút nữa rơi vào bẫy của anh! Cô hung hăng trừng anh một cái: “Vậy tôi có cần nói tiếng cảm ơn không?”

“Không cần khách khí.” Anh cười tươi nhận lấy.

Không biết xấu hổ! Đồng Tử Du thiếu chút nữa mắng thành tiếng, cô cũng không phải thực sự nói cảm ơn nha.

Một cổ khí nóng phun vào gáy cô, trong lòng giật mình một cái, lập tức nhận ra hai người quá gần nhau. Cô lập tức đẩy anh ra thế nhưng anh lại từ phía sau nhốt chặt cô lại, không cho cô cử động.

“Anh làm gì vậy?” Đồng Tử Du bị động tác của anh dọa giật mình.

“Anh nói rồi, anh có chuyện.” Anh bên tai cô thì thầm.

“Có chuyện cũng không cần ôm tôi!” Đồng Tử Du ra sức tránh khỏi tay anh nhưng lại phát hiện cánh tay của anh kiên cố khóa cô lại, không cách nào nhúc nhích.

“Không được, chuyện này nhất định phải ôm em mới có thể hoàn thành.” Bạch Mộ Hiên trầm thấp nói, thanh âm có chút nín cười.

“Tôi không muốn biết chuyện của anh.” Đồng Tử Du giống như con rùa rụt cổ quyết định trốn tránh không nghe.

Bạch Mộ Hiên yên lặng một lát, buông lỏng cô ra.

Đồng Tử Du nên ngay lập tức thoát ra, nhưng cô còn mềm lòng, không nhịn được quay đầu nhìn anh một cái, sau đó cô liền vạn kiếp bất phục rồi.

Cả người cô bị ép trên bức tường hành lang, cô muốn tránh, muốn chạy trốn lại bị anh ép chặt, không nhúc nhích được chút nào.

“Năm năm không thấy, Tử Du, em có nhớ anh không?” Anh cợt nhả nhếch lông mày, không kiềm chế được hỏi.

Đồng Tử Du cau mày, thân thể bị giam cầm, chỗ cô cử động được duy nhất chỉ có đôi môi: “Buông tôi ra, đây là bên cửa nhà vệ sinh, lúc nào cũng có thể có người đến.” Cô là thiên kim nhà họ Đồng, anh là CEO tập đoàn Hắc Thạch, hai người với tư thế như thế

này ở cùng nhau, bị người thấy được lời đồn đại không biết sẽ như thế nào đây?

“Anh không muốn buông đây, vậy thì sao?” Anh vô lại nói.

Đồng Tử Du tỉnh táo nhìn anh, vẫn như năm đó không sợ hãi: “Bạch Mộ Hiên, anh không phải nếu chơi.....Ngô.....”

tung hoa hôn rồi.....

Toàn bộ lời cô muốn nói đều bị anh nuốt trọn. Anh ghét khi cô tỉnh táo nhưng anh lại vô cùng thích cô giống như con mèo nhỏ giơ móng vuốt, thật đáng yêu và hoạt bát.

Đồng Tử Du chưa hề bị người nào hôn qua như vậy, cô nghĩ không có người phụ nữ nào sẽ có kinh nghiệm bị một người đàn ông không thân quen lắm cưỡng hôn. Hai tay của cô vung loạn, nhưng vẫn không địch lại với sức lực của anh, Đúng như lời của cha nói, cô bị ăn đến sít sao.

Áp lực trên môi biến mất, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng, hai mắt cô trừng lớn.

“Thế nào, là lần đầu tiên?” Anh cười nói, giống như chưa từng làm chuyện gì quá phẫn.

Cô có chết cũng không thừa nhận đây là nụ hôn đầu của mình: “Không phải!” Cô nói theo cảm tính.

“Vậy sao? Kia anh ta không nói cho em biết khi hôn nên nhắm mắt sao?” Anh hỏi ngược lại.

Căn bản cũng không có “anh ta” tồn tại.

Đồng Tử Du mặt lạnh: “Hôn đủ rồi thì buông tôi ra.” Lửa giận bị che giấu dưới bề ngoài tỉnh táo. Cô nhớ đã từng đọc qua một quyển sách nói rằng: “Khi một người cố ý muốn chọc giận bạn thì ngàn vạn lần đừng tức giận, như vậy chỉ khiến đối phương đắc ý mà thôi”, cho nên cô không thể tức giận.

“Em như vậy thật không đáng yêu.” Bạch Mộ Hiên cau mày, không thích cô nhìn anh với ánh mắt nhìn người xa lạ, trên môi còn vương lại hương vị của cô, anh vô thức đưa

tay lên sờ.

Đồng Tử Du kinh sợ(kinh ngạc, sợ hãi), nghĩ đẩy anh ra rồi mau chóng rời đi thể nhưng anh lại không hề nhúc nhích.

Cho là cùng lắm thì chỉ có nụ hôn vừa rồi, lại không nghĩ rằng anh sẽ công kích đợt hai, cô ngây ngốc mở miệng, mặc cho anh xâm nhập vào.

Không giống lần đầu tiên hôn, lần này không phải là lướt qua rồi dừng lại, không chỉ đơn thuần là môi với môi. Anh hôn sâu hơn, đầu lưỡi linh hoạt như nhà thám hiểm thấy vùng đất mới, đồng thời không quên muốn cô cùng thưởng thức.

Lưỡi của anh vừa nóng lại vừa mềm, cô giật mình khi thấy đầu lưỡi mình tê dại, trên lưỡi có dây thần kinh mẫn cảm truyền đến sâu trong lòng cô, thúc đẩy cô nhắm mắt lại.

Tay của anh ôm hông cô khiến cho giữa hai người không có cự ly, ngực cô dính chặt với lồng ngực anh, không thể nhúc nhích. Mà như vậy càng giúp anh dễ dàng xâm nhập, liếm lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, mang đến cho cô cảm giác khó chịu muốn ngọ nguậy, lại không hề biết hành động như vậy càng gợi tình trong anh.

Hôn quá sâu khiến cho cô có chút sợ hãi, cô khó chịu ‘ừm’ lên thành tiếng. Anh lúc này mới thả cô ra, nở nụ cười tà ác: “Tử Du thân yêu, em thích anh hôn như vậy sao?”

Đồng Tử Du bắt đầu tưởng niệm chàng trai trầm tĩnh ngồi một mình trên xe năm xưa, tối thiểu khi đó anh cũng không biến thái như bây giờ. Đồng Tử Du mềm yếu vô lực, hoa dung thất sắc(4), lấy lại tinh thần đẩy anh ra.

(4)có nghĩa là khuôn mặt mất đi vẻ đẹp vốn có nhưng mình thấy dễ nguyên hay hơn.

Lần này anh buông cô ra, cô chạy nhanh, không còn ừ ừ, không còn cao quý, cô chỉ muốn rời xa anh thật nhanh.

Cho đến khi con mồi đã đi ra khỏi tầm mắt, Bạch Mộ Hiên mới thu hồi ánh mắt nồng đậm tình cảm. Chậm chạp hướng tới một góc, không có gì ngoài dự kiến nhìn thấy một bóng dáng lén lút trốn ở trong góc.

“Lấy ra.” Bạch Mộ Hiên lạnh nhạt nói.

“Tôi.....” Đại khái là ký giả mới vào nghề, anh ta bị dọa đến nỗi phải giao máy chụp ảnh ra.

Bạch Mộ Hiên lấy máy, cẩn thận nhìn, chợt cười: “Chụp rất tốt.”

Một đôi nam nữ thâm tình ôm hôn, góc độ chụp cũng rất đẹp, một chút cũng không nhìn ra Đồng Tử Du đang kháng cự.

Anh đưa máy chụp ảnh trả lại cho tay ký giả, tay vỗ vỗ vai hân sau đó rồi đi.

Chỉ vậy thôi? Tổng giám Bạch có ý tứ là anh có thể ban bố những hình ảnh này, hơn nữa nên thêm mắm dặm muối? Là ý này sao? Tay ký giả rơi vào trầm tư, một lát sau anh lộ ra nụ cười.

Đúng vậy, Tổng giám Bạch chính là có ý này!

Chương 4

Sáng sớm, áp suất tại Đồng gia cực thấp, bởi vì sáng nay đại tiểu thư nhà họ Đồng có mặt trên tạp chí nhiều chuyện. Nguyên nhân là một tấm hình mà không phải chỉ mình cô mà là một đôi nam nữ người tình ta nguyện ôm hôn nhau thăm thiết.

“Tử Du, cha nhớ là con từng nói con cùng anh ta không có quan hệ.” Đồng Phi Vũ tức giận không phải nhằm vào Đồng Tử Du mà là cái tin tức không có căn cứ kia.

Trước kia ông đã ngăn chặn những tin Bất quá về con ông và Vương Khải Văn, ông không cho phép những tin đồn này làm tổn thương đến con gái mình, lại không ngờ đến ngày hôm nay.

“Cha, con cùng anh ta.....” Đồng Tử Du muốn nói lại thôi. Sự thật ở trước mắt, cô muốn giải thích như thế nào đây? Cô vô ý vuốt ngực mình.

Đồng Phi Vũ ánh mắt sáng suốt nhìn thẳng vào con gái mình, từ cử chỉ đến giọng điệu của con, chuyện này chắc chắn có nội tình. Nhưng bất kể tấm hình như thế nào thì ông cũng không thích Bạch Mộ Hiên, cho dù năng lực làm việc của người đàn ông này không thể khinh thường. Ông không có ý định để cho con mình và Bạch Mộ Hiên có quá nhiều tiếp xúc.

Người đàn ông này đã từng đính hôn, từng có một vị hôn thê. Cho dù cuối cùng không có kết hôn nhưng con gái của Đồng Phi Vũ ông đáng giá tốt hơn. Mà Bạch Mộ Hiên trong mắt ông không phải là thí sinh tốt nhất, Bạch Mộ Hiên tính tình cao ngạo, tuyệt không phải thuộc dạng người chống cự chiều chăm sóc vợ mình.

“Tử Du, cha hiểu.” Đồng Phi Vũ đứng lên, vòng qua bàn làm việc đến bên cạnh con gái, vỗ vỗ bả vai cô: “Cha tin tưởng con.”

“Vâng.” Nghe vậy Đồng Tử Du yên lòng gật đầu.

“Mấy ngày nữa cùng một công ty ở Pháp lên kế hoạch hợp tác, con đi một chuyến.”

Đồng Phi Vũ tính toán kỹ hết rồi, trước hết để cho con gái rời khỏi một thời gian, chờ phong ba ổn định sẽ trở lại. Bạch Mộ Hiên sẽ không có khả năng đuổi theo, anh ta đường đường là CEO, nào có nhiều thời gian quần lấy con gái của ông chứ.

Đồng Tử Du ở bên Đồng Phi Vũ lâu như vậy dĩ nhiên hiểu được cách làm của cha, cô cũng đồng ý với cách ấy.

Chẳng qua là sau năm năm, Bạch Mộ Hiên thay đổi quá nhiều. Cô cảm thấy mình không thể chống lại anh, ngược lại nếu đấu với anh chỉ khiến cô thua thảm hại mà thôi. Đây chính là giác quan thứ sáu của người phụ nữ, bất kể trực giác của cô có sai hay không, cô cũng tin vào cảm giác của mình. Cô nên tránh xa anh ra.

“Cha, con đã biết, kế hoạch bên nước Pháp con sẽ hoàn thành tốt. Cha cũng nên chú ý đến thân thể của mình, bác sĩ nói huyết áp của cha gần đây hơi cao.”

Về mặt công việc Đồng Tử Du chính là một trợ thủ đắc lực của cha, về mặt sinh hoạt thì cô chính là một quản gia. Mẹ cô mất sớm, cô là con gái lớn có chuyện gì cô đều phải làm hết.

“Con gái ngốc, cha biết tự chăm sóc tốt cho bản thân, cha còn phải nhìn ba chị em con kết hôn, sinh cháu cho cha bằng nữa mà.”

Vì sự quan tâm của con gái, Đồng Phi Vũ cười sáng khoái.

“Đúng nha cha, tiền kiếm được ít một chút cũng không sao, quan trọng nhất là cơ thể khỏe mạnh.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Ban đầu không có con trai, Đồng Phi Vũ có chút tiếc nuối, nhưng đối với người vợ đã mất tình cảm không thay đổi, hơn nữa ba con gái mỗi người đều giống như hệt vợ ông, đứa nào cũng thân thiết, gia đình hòa thuận, hiện tại ông tuyệt không có một chút hối hận.

Đã ai có con gái hiếu thuận như ông chưa?

Sau khi tin tức nhiều chuyện kia được đăng lên thì không hề có thêm tin gì, không phải Đồng Phi Vũ tác động, căn bản ông cũng không có biện pháp gì. Người trong cuộc là con ông đã rời Đài Loan, ở đây tin tức kia giống như là đá ném vào biển rộng ngàn cơn sóng, rất nhanh tin tức liền bị người cho vào quên lãng.

Chỉ là một người trong cuộc khác vẫn chưa bỏ cuộc, Bạch Mộ Hiên vẻ mặt nghiêm

túc nghe phía bên kia di động báo cáo, một lát sau anh nói: “Ừ, biết, các cậu tiếp tục thực hiện.”

Cúp điện thoại, nhìn Viên Bình Nghiệp đang cười xấu xa trên salon, anh mặt không đổi sắc hỏi: “Thế nào?”

“Mình thấy cậu gần đây cậu đứng ngồi không yên.” Viên Bình Nghiệp nói.

“Sao?” Anh không có phản ứng gì.

“Hắc hắc, mình thấy cậu gần đây động tâm với phụ nữ nha.” Viên Bình Nghiệp nói như thể có chuyện lạ xảy ra.

Bạch Mộ Hiên ngoài cười nhưng trong không cười, hừ lạnh: “Đại nhân thật tính toán như thần, tại hạ bội phục bội phục.”

“Khách khí khách khí.” Viên Bình Nghiệp lập tức hiểu ý tứ của bạn, anh cũng chỉ muốn nói đùa không ngờ Bạch Mộ Hiên lại thừa nhận.

Viên Bình Nghiệp theo anh đã lâu như vậy còn chưa gặp qua anh động tâm với một người con gái nào. Ngay cả với vị hôn thê Lâm San anh đều có bộ dáng không sao cả. Chính vì Bạch Mộ Hiên không quan tâm đến Lam San mới khiến cô ấy ngoại tình.

Viên Bình Nghiệp vốn cho là Bạch Mộ Hiên sẽ tức giận tàn sát công ty Lâm thị trả thù Lâm San, dù sao người đàn ông nào có thể để người phụ nữ của mình cầm sừng đâu. Nhưng anh lại không nghĩ đến chính là thời gian gần đây nhìn thấy Bạch Mộ Hiên cười vui vẻ đến dị thường, thật giống như là thoát khỏi ác mộng nha.

Mà đây là lần đầu tiên Bạch Mộ Hiên chủ động trêu chọc phụ nữ.

“Xin hỏi, chị dâu là.....”

Mặc dù có suy đoán trong lòng nhưng Viên Bình Nghiệp vẫn giả bộ không hiểu.

Bạch Mộ Hiên cười tà nhìn người trước mặt, biết là hấn cố ý nhưng vẫn khạc ra ba chữ: “Đồng Tử Du.”

“Con gái nhà họ Đồng, ừ, lớn lên rất xinh đẹp, chỉ là.....” Viên Bình Nghiệp dừng lại nhìn anh: “Lâm San tiểu thư cũng không hề kém so với cô ấy nha.”

Lâm San? Nghe lời nhắc nhở Bạch Mộ Hiên mới nhớ đến cái người đã bị anh lãng quên, khinh thường nói:

“Heo cùng người có thể so sánh hay sao?”

Một câu nói của Bạch Mộ Hiên chọc vui Viên Bình Nghiệp, bị Bạch Mộ Hiên nói thế không thể không thừa nhận Lâm San thật sự ngốc giống như một con heo, chỉ có vẻ bề ngoài còn bên trong rỗng tuếch, Viên Bình Nghiệp lắc đầu một cái.

“Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nếu cậu thật sự cưới cô ấy mình về sau không dám đến tìm gặp cậu. Anh thật không muốn gọi một con heo là chị dâu.

Lâm San cho là cô ngoại tình sẽ khiến cho Bạch Mộ Hiên ghen, thật sự thật là buồn cười, cũng phải biết hôn ước của hai người dựa trên cơ sở lợi ích lợi nhuận, căn bản không hề có tình yêu, cho đến cùng chính Lâm San rơi vào tai tiếng.

Người phụ nữ này bị Bạch Mộ Hiên gọi là heo thật đúng là hình dung rất sinh động.

Bạch Mộ Hiên vô ý mà nhìn bạn một cái, trong lòng thật ra đã tính toán, không có ai biết nếu Lâm San không gây ra chuyện anh cũng sẽ tìm một lý do để lui lại ngày cưới. Anh căn bản không nghĩ sẽ cưới cô ta nhưng khi đó cùng Lâm thị có nhiều dự án hợp tác, nếu như có hôn ước thì sẽ thúc đẩy dự án thành công, anh cũng không ngại lợi dụng một chút.

Vô gian bất thương(1) chính là nói anh.

(1) Vô gian bất thương: không gian đối không phải là thương nhân.

“Như vậy kế tiếp cậu dự định như thế nào?” Viên Bình Nghiệp mới nghe thấy rõ ràng Đồng Tử Du đã sớm chạy tới nước Pháp. Mọi người đều nói có mới nói cũ, tin nhiều chuyện cũng luôn thay người mới cho người cũ, như vậy tính toán, hành động của Bạch Mộ Hiên có thể nói là công cốc.

“Cậu biết cô ấy đi đâu sao?”

“Cậu nghĩ sao?”

Bạch Mộ Hiên nói liền một tràng tiếng Pháp, hài lòng nhìn thấy Viên Bình Nghiệp kinh ngạc.

Bạch Mộ Hiên ở nước Pháp có mua một khách sạn, giao cho nhân tài đặc biệt quản lý. Khi đó anh còn chưa vào tập đoàn Hắc Thạch cho nên không có nhiều người biết khách sạn kia thuộc về anh.

Viên Bình Nghiệp muốn hôn mê, Đồng đại tiểu thư, cô nếu muốn trốn thì cũng nên trốn nơi người ta không tìm được chứ, cái này gọi là đưa cừu vào miệng sói(2) nha.

(2) bản convert là đưa lang vào miệng cọp nhưng mình thấy không hợp lắm nên sửa.

Qua vài ngày, Bạch Mộ Hiên rất không nể tình mà ném hết công việc cho anh trai, ngàn dặm xa xôi đi đến nước Pháp. Đi đến khách sạn của mình, thản nhiên lấy ra chìa khóa, mở cửa đi vào.

Bên trong tối om, qua ánh trăng nhìn thấy trên giường chăn nhô lên, nụ cười hài lòng, chậm chậm đi vào trong.

Mặc dù bản thân là chủ khách sạn, lấy chìa khóa mở có chút tiện nhưng có thể thưởng thức được mỹ nhân ngủ, Bạch Mộ Hiên cũng cam lòng. Nhẹ nhàng đặt chìa khóa lên bàn, gót chân nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhắm mắt lại một lát rồi mới mở ra, mắt đã thích ứng được đêm tối hoạt động cũng dẽ dàng nhiều hơn.

Bạch Mộ Hiên không chần chờ lướt qua chướng ngại vật trong phòng, đầu gối nâng lên chạm xuống đệm mềm. Đang muốn lên giường nhớ lại trên người dính bụi đi đường mệt mỏi, anh nhanh chóng cởi y phục xuống, vất hết trên đất, chỉ là anh không nghĩ cô sẽ cho anh bất ngờ lớn như vậy.

Chui vào trong chăn, đụng phải cánh tay trắng lịn của cô, anh đầu tiên có chút sửng sốt sau đó liền hưng phấn, lông tơ dựng đứng.

Cô ngủ rất ngon, căn bản không nhận thấy được bất kỳ khác thường gì. Mà anh vô cùng không quân tử vuốt thân thể của cô, thuận lời trượt qua làn da mềm mại, hài lòng

gật đầu liên tục, chẳng qua là khi đầu ngón tay đụng phải khăn tắm trên người cô thì có chút thất vọng.

Anh còn tưởng rằng cô không mặc quần áo, thì ra là trên người cô còn quần khăn tắm, vì vậy anh không động nữa, ngoan ngoãn thu tay lại.

Anh chậm chạp xuống giường, trên mặt đất tìm được quần lót, chấp nhận mặc vào. Ngủ trần truồng là thói quen của anh nhưng anh không muốn cô vừa tỉnh lại đã bị anh dọa cho nửa sống nửa chết.

Bạch Mộ Hiên vốn muốn mặc cả quần áo nhưng khi ngủ cần thoải mái, mặc nhiều như vậy làm gì. Hơn nữa anh đã tốt bụng mặc quần lót vào rồi, vì vậy ác ma chiến thắng thiên sứ, anh quyết định thuận theo thói quen của mình.

Vén chần lên, đem người con gái đang say giấc ôm vào trong ngực. Anh như tên háo sắc có mưu đồ bất chính, trên vai cô ngửi ngửi, hương thơm nhàn nhạt trên người cô làm tan biến hết mọi mệt mỏi, phiền não trong anh.

Cả đường bồn ba khiến anh có chút mệt mỏi, anh ôm chặt cô, cảm giác da thịt mềm mại của cô, anh thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ Đồng Tử Du cảm thấy thân thể có chút nóng, cô vốn đang ngon giấc nhưng chân tay tựa hồ như có sắt thép đè lên, cô giãy dụa nhưng không thể tránh được.

Trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, cô nhớ trước khi đi ngủ cô có để điều hòa, không thể nóng như vậy nha. Nóng đến mức rất khó chịu, cô đưa tay gạt khăn tắm ra, cảm thấy lại càng nóng hơn.

Cô khó chịu mắt nửa mở nửa nhắm, kéo anko(mình không hiểu từ này) rồi ngây ngốc một lúc lâu, hồng đậu? Tại sao mở mắt ra cô lại trông thấy hồng đậu? Cô cũng không đói nha.

Cô muốn bật đèn lại phát hiện ra mình không cử động được. Nhìn lên nhìn xuống, một đôi tay không nên có xuất hiện khóa chặt thân thể cô. Phản ứng đầu tiên chính là hét lên: “A....”

Vốn đang ôm mỹ nhân ngủ say sưa, nghe tiếng hét chói tai Bạch Mộ Hiên liền tỉnh dậy. Nhìn thấy toàn bộ cơ thể mềm mại của cô được phơi bày, phản ứng đầu tiên của anh

là hung hăng bóp bộ ngực đầy đặn.

“A.....” tiếng kêu thảm thiết thê lương hơn.

Thanh âm của cô có chút sát phong cảnh, chỉ là không ảnh hưởng đến tâm tình của Bạch Mộ Hiên. Một tay gối lên đầu, một tay nhẹ nhàng lướt qua vú cô, bụng cô, thậm chí vùng bí ẩn giữa chân cô anh cũng sờ sờ.

Lần này Đồng Tử Du ngay cả thanh âm cũng không kêu được, cô mở to mắt, không dám tin, hoàn toàn không nhận ra người ta đang quấy nhiễu tình dục: “Bạch.....Bạch Mộ Hiên?”

Ánh mắt của cô long lanh, nước dâng lên khóe mắt, nước mắt là bị người khác dọa mà chảy ra, cô cho là mình đang gặp quỷ... Đại sắc quỷ, sao lại là anh ta???

“Sáng sớm bình an, Tử Du.” Thật giống như đã quen thuộc từ lâu, Bạch Mộ Hiên ngọt ngào nói, nụ cười khóe miệng thật đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người khác ghét.

“Làm sao anh ở chỗ này?” Đồng Tử Du nuốt nước miếng, mắt trừng lớn. Mặc dù không gặp quỷ nhưng tại sao anh ta lại có mặt ở trong phòng nỳ được?

“Anh rất nhớ em cho nên anh đến đây.” Giọng điệu của anh giống như hai người đang yêu nhau vậy.

Nhớ cô? Đồng Tử Du lập tức ngồi thẳng tránh xa anh, lại khiến cho tay anh vô tình đặt giữa bắp đùi mình, gương mặt cô đỏ ửng lên.

Đồng Tử Du hơi sức mắng anh cũng không có, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở chân, kéo tay anh ra, che đi chỗ kín lộ ra dưới mắt anh.

Bạch Mộ Hiên không nghĩ cô “khách khí” như vậy, không kiên dè mở to mắt nhìn nụ hoa mới chớm nở của cô, cho đến khi cô kéo chân che lại anh mới không nỡ dời mắt đi.

Đồng Tử Du không phải là người dễ nổi giận, dù sao cô cũng đã gặp qua rất nhiều loại người, tham lam, ích kỷ, vô năng.... Cô chỉ là không muốn gặp dạng người như Bạch Mộ Hiên mà thôi.

Cô là con gái của Đồng Phi Vũ, không phải chưa từng thấy qua , cho nên chỉ trong một thời gian ngắn cô đã tỉnh táo lại, cô tức giận nhưng cô muốn hỏi cho rõ ràng.

“Anh vào bằng cách nào?” Trên mặt cô trắng bệch, tay gắt gao nắm lấy chiếc chăn đang bao quanh cơ thể, cô đang tức giận, đôi tay cũng hơi run rẩy.

Bạch Mộ Hiên vô lại cười một tiếng: “Nơi này là của anh.”

Đúng vậy, lấy tài lực của Bạch Mộ Hiên muốn mua bao nhiêu khách sạn mà chẳng được, vấn đề là anh thế nhưng biến thủ.

“Tôi là khách trọ.”

“Dĩ nhiên.” Chỉ là sau này khó nói, quan hệ hai người sẽ không như lời cô vừa nói.

“Tôi nên có không gian riêng tư của mình.” Mà không phải là ông chủ len lén xông tới, lớn mật cùng chung chăn gối với cô, nếu không khách sạn toàn thiên hạ đều không an toàn.

“Cái đó đúng.”

“Như vậy tại sao anh lại ở trong phòng tôi?” Nét mặt của cô lạnh nhạt, lửa giận sớm đem lý trí của cô đốt thành tro bụi rồi.

“Anh không phải nói rồi sao, anh nhớ em.” Cái miệng của anh giống như là được bôi mật ngọt nói.

Lẳng lẳng nhìn anh một lúc lâu, Đồng Tử Du nghi ngờ lên tiếng: “Bạch Mộ Hiên, anh trước kia không giống.....”

So với trước kia anh không giống nhau, trước kia anh cao ngạo lạnh nhạt, bây giờ anh cũng như vậy cao ngạo, chỉ là lạnh nhạt của anh đâu mất rồi???

Bạch Mộ Hiên nhú mày, đối với người phụ nữ mình muốn với phụ nữ khác không giống nhau. Chỉ có thể nói đó không phải là người anh muốn, tựa như Lâm San kia vậy.

“Em không thích sao?”

“Chưa nói đến thích hay không.” Đồng Tử chỉ là không hiểu “Anh rốt cuộc muốn cái gì?” Trước là hôn sau lại tiến dần từng bước...

Nếu như anh không phải là Bạch Mộ Hiên thì cô sẽ cho rằng người đàn ông này đang theo đuổi mình. Nhưng anh là Bạch Mộ Hiên nha, cho dù hai người đã ngồi cùng xe, cùng đi dạo bờ biển. Nhưng ở trong trí nhớ của cô anh vĩnh viễn là chàng trai thanh cao ấy.

Nhìn ánh mắt anh nhìn cô không có chút gợn sóng, có lẽ anh tiếp nhận lời thách đố của ai đó đi đùa giỡn cô, cô cũng không muốn thừa nhận tất cả hành động của anh là vì thích cô.

Đồng Tử Du há miệng, lạ không phát ra được thanh âm nào. Đột nhiên phát hiện ra bị Bạch Mộ Hiên thích là một chuyện thật đáng sợ. Giống như cha nói, cô không chỉ bị ăn đến sít sao hơn nữa cô vĩnh viễn không thể hiểu thấu anh.

“Anh yêu thích tôi?” Câu hỏi của cô chỉ là thỏa mãn tính tò mò của phụ nữ.

Bạch Mộ Hiên nhìn bộ dáng nhát gan của cô, ý thức được nếu không nói rõ ràng với cô, cô có lẽ sẽ chỉ coi hành vi của anh là đùa giỡn.

“Là yêu thích.” Anh thừa nhận.

Thật ra Đồng Tử Du muốn hỏi yêu thích ở đây là loại yêu thích gì? Thích đến mức nào? Nhưng cô không nói ra được, cổ họng như có ai bóp chặt, vì vậy cô liền ngậy người tại chỗ.

Bạch Mộ Hiên có chút nổi giận, lần đầu tiên tỏ tình lại được đáp lại với thái độ như vậy.

“Đồng Tử Du, chúng ta kết hôn đi.” Vẻ mặt của anh không có gì thay đổi, thật giống như lời vừa nói ra rất đơn giản.

“Cái gì?” Thanh âm của cô vút lên.

“Cùng anh kết hôn, rất nhiều cái lợi.” Bạch Mộ Hiên nói ra lời hấp dẫn.

Đồng Tử Du nhìn người đàn ông đang nằm nhả nằm ở trên giường của cô. Mà “hồng đậu” trên đầu vú anh vẫn còn lộ ra(giờ mình mới hiểu hồng đậu là cái gì :D), mặt cô đỏ lên, người đàn ông này không biết xấu hổ hay sao vậy.

Nửa đêm leo lên giường của cô, còn trần truồng nằm trên giường cùng cô, coi cô như gối ôm mà ôm, bây giờ thì nói những lời như vậy, cùng anh kết hôn?

Bạch Mộ Hiên không phải đầu óc có vấn đề mà chính Đồng Tử Du cô có vấn đề.

“Như thế nào?” Bạch Mộ Hiên hai mắt lấp lánh nhìn cô.

Có nhiều cái tốt? Làm ăn cũng không sợ kiếm được ít tiền, nhưng nếu như dựa vào người khác mở rộng sự nghiệp, không cần nói về sau có thể hay không có nhiều lợi ích hay không, chỉ sợ đến lúc đó Đồng thị trở thành một phần của tập đoàn Hắc Thạch mất.

Nghĩ đến chỗ này, Đồng Tử Du thản nhiên cười: “Bạch Mộ Hiên.....”

“Sao?” Anh rửa tai lắng nghe.

“Xin mời đi khỏi.”

Ngày đó Đồng Tử Du “xin” ra khỏi phòng, Bạch Mộ Hiên suy nghĩ rất nhiều nhưng không thông. Tại sao người phụ nữ này không nhìn ra anh rất tốt, là anh điều kiện không tốt hay là cô có đối tượng tốt hơn?

Bạch Mộ Hiên bị cô cự tuyệt, không bỏ được mặt mũi, cũng không quay đầu lại bay thẳng về Đài Loan. Ngoài mặt anh không biểu hiện gì nhưng chỉ cần có kế hoạch nào qua tay anh, khi anh chủ trì hội nghị, một khi không hợp ý anh thì anh lôi ra từng lỗi sai nhỏ, hỏi vặn từng chút.

Anh không như núi lửa bốc hỏa, cũng không đem người khác róc xương bóc thịt, chỉ là trầm mặc, sau đó lạnh lùng làm việc.

Tác phong của anh không khác trước là mấy, chỉ là khí lạnh của anh hơn trước rất nhiều, đè xuống đến không thở nổi. Nhân viên khổ không thể tả nổi, sau khi mỗi lần vào gặp anh sẽ sinh ra cảm giác “tôi là phế vật”.

Loại cảm giác này đối với những người trình độ học vấn cao như bọn họ thật sự là một loại áp lực vô hình, cho dù bọn họ có nỗ lực nâng cao năng lực của mình mạnh hơn nữa cũng gánh không nổi rồi.

Anh trai Bạch Mộ Hiên cũng chịu không nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là quan tâm một chút đến tâm tình bất định của em trai mình, xem đã có chuyện gì xảy ra.

Bạch Mộ Hiên giương mắt liếc nhìn, nói: “Anh, anh nên giảm cân.”

Chắc chắn, miệng độc như vậy, quả nhiên tâm tình không tốt: “Em làm sao vậy, gần đây tâm tình không tốt?” Vốn chỉ nghe người khác nói gần đây CEO tâm tình không tốt, anh nghĩ chỉ là công việc vất vả thôi, không nghĩ đến Bạch Mộ Hiên ngay cả người anh trai này cũng không bỏ qua.

“Không có!” Một câu quả quyết “Em nói thật, báo cáo sức khỏe không phải đã nói vậy hay sao? Còn anh, huyết áp thấp, mỡ trong máu cũng hơi cao, bác sĩ cũng đã yêu cầu anh khống chế trong ăn uống rồi đấy.”

Đúng là như vậy, nhưng mà đồ ăn ngon trước mặt làm sao anh có thể nhịn được. Cho dù Bạch Mộ Hiên nói anh mập do phóng túng ăn uống anh cũng chịu.(đoạn này mình chém)

Hơn nữa trong kinh doanh, xã giao luôn phải có, ăn ăn uống uống thì càng cần, ngay cả thời gian để ngủ cũng không đủ, lại còn phải dành thời gian để tập thể dục, đây không phải là giày vò anh là gì?

Anh trai Hắc ở trong lòng nói thầm, ngoài miệng thì chuyển đề tài: “Vụ xì căng đan lần trước anh nhìn thấy em đi cùng ai nhỉ, cái đó thêm kim nhà họ Đồng, tên gì nhỉ?”

Bạch Mộ Hiên vừa nghe thấy anh trai nhắc đến Đồng Tử Du vẻ mặt dịu đi: “Đồng Tử Du.”

“Đúng, đúng, Đồng Tử Du.” Anh trai Hắc lặng lẽ cười, em trai từ nhỏ đã kỳ lạ, đàn bà đưa đến tận miệng nhiều không đếm được, em anh lại luôn không vừa ý, cộng thêm tấm gương của cha nên anh em anh thỉnh thoảng mới hưởng thụ mỹ nhân, còn lại thì luôn luôn tránh xa chữ “sắc”.

Chỉ là mấy năm trở lại đây em trai anh gần như trở thành một hòa thượng, cho nên

anh gấp gáp đính hôn cho em trai, tìm một vì hôn thê. Nhưng cuộc đời khó đoán, kết quả sau ngàn người mới chọn được một thế nhưng lại là kiểu phụ nữ hồng hạnh xuất tường. Lần này anh thật sự cảm thấy rất áy náy với em mình.

Em trai anh cùng những người khác không giống nhau, khi người khác cùng cha chơi đùa thì cha anh đã là một lão nhân. Tuổi thơ của Bạch Mộ Hiên rất đáng thương, không ngừng bị nói là con riêng của cha, mẹ hai tâm luôn đặt ở trên người cha anh. Cho nên Bạch Mộ Hiên thiếu rất nhiều tình thương, rất thiếu người chăm sóc.

Khi đó anh cũng đã lớn, chỉ là Bạch Mộ Hiên vẫn chỉ là đứa bé, năng lực phân biệt thị phi không đủ, thỉnh thoảng cũng sẽ bởi vì những lời đồn đãi chọc tức. Anh cũng có lúc giúp em trai nhưng hai người số tuổi quá cách biệt, mà anh thì phải quản lý tập đoàn, cho nên nhiều lúc không thể phân thân.

Cũng vì đối với Bạch Mộ Hiên có nhiều bạc đãi cho nên cả nhà đều đối với em trai nói gì nghe đấy, sủng ái hết mức. Chỉ là em trai anh tính tình đã tạo thành, muốn thay đổi cũng không thể.

Duy nhất khiến anh mừng là em trai anh không xa cách với anh, không mắc phải vấn đề tâm lý, em trai chỉ có chút cao ngạo, có chút khó tính, không dễ thân cận thôi.

“Vậy em với Đồng Tử Du có quan hệ gì?” Anh Hắc tình mắt nhìn thấy trên mặt em trai mình chợt lóe lên tia sang kỳ dị.

“Không có gì.” Anh buồn buồn nói, nghĩ đến yêu cầu của mình bị cự tuyệt, tâm tình của anh rơi xuống tận đáy rồi.

Quả nhiên có quan hệ! Anh trai Hắc khó nén được hưng phấn: “Em trai, nếu em yêu thích thì anh trai đây sẽ giúp em làm mai.”

Làm mai? Bạch Mộ Hiên cười giỡn, thời đại nào rồi?

Nhưng trong lòng anh lại dâng lên một tia hi vọng, mạnh miệng nói: “Không cần đâu.”

“Anh à, anh thật nên giảm cân đi, em thật sự không hiểu với bộ dạng này của anh chị dâu làm sao có thể chịu được nhiều năm như vậy chứ.” Hoàn toàn không che giấu vẻ mặt ghét bỏ, Bạch Mộ Hiên trực tiếp nói.

Anh trai Hắc nở nụ cười ngốc, đây là lời em nói với anh trai ư? Anh bất mãn bỏ ra một câu: “Hai mươi năm sau anh cũng không tin em còn có thể giống như bây giờ.”

“Không đến nỗi thảm như anh bây giờ nha.” Bạch Mộ Hiên tự tìm lộ ra hai hàm răng trắng muốt. Anh mỗi ngày đều ăn uống tập luyện đều đặn a.

Đúng là.....Anh trai Hắc âm thầm rầu rĩ, bởi vì anh tham ăn lại không thường vận động cho nên thể trọng cùng tuổi tác trực tiếp quan hệ với nhau. Nhưng em trai cũng không cần đả kích anh vậy chứ, anh là anh trai đấy.

“Mộ Hiên, anh là anh của em.....”

“Đúng vậy a.”

“Vậy nếu anh không phải anh của em?”

“Như vậy.....” Bạch Mộ Hiên khẽ mỉm cười, “Em tuyệt đối không cho phép anh ở trong phòng làm việc của em nói loạn.”

“Phanh” một đao đâm thẳng anh trai Hắc a.

Chương 5

Anh trai Hắc phí hết tâm tư cũng không khiến Đồng Phi Vũ đồng ý hôn sự giữa Bạch Mộ Hiên và Đồng Tử Du. Mà anh lại là người am hiểu thủ đoạn, mềm không được tkhif dùng cứng thôi.

Chỉ là Bạch Mộ Hiên không nghĩ đến chính là Đồng Phi Vũ tình nguyện mất vài tỷ, không buôn bán, không làm giàu cũng không để con gái gả cho anh. Một khắc kia anh mới thấu được tấm lòng người cha của ông.

Trong khi anh đang vắt óc nghĩ cách khiến Đồng Phi Vũ đáp ứng mình thì Đồng Tử Du tìm tới cửa, khiến cho anh mừng rỡ không thôi.

“Tổng giám đốc Bạch.” Đồng Tử Du gật đầu một cái với Bạch Mộ Hiên rồi ngồi xuống đối diện.

Trong lòng cực kỳ vui mừng nhưng anh lại thể hiện lạnh nhạt: “ Đồng đại tiểu thư tới cửa không biết có gì quan trọng không?”

Đồng Tử Du bấm mu bàn tay: “Tôi.....”

Từ khi chia tay trong không vui khi ở Pháp đây là lần đầu tiên gặp lại, anh lạnh nhạt cô có thể hiểu được, chỉ là cô không hiểu anh tại sao lại muốn ép cha mình.

Nếu như cô không trở về cô cũng không biết thì ra Đồng thị cùng tập đoàn Hắc Thạch cùng ký kết mấy dự án. Hiện tại tiền đã đầu tư, tập đoàn Hắc Thạch lại chậm chạp không động tĩnh. Cô từ thư ký của cha nghe nói anh tai của Bạch Mộ Hiên nhiều lần nhắc đến chuyện muốn kết làm thông gia.

Mới đầu cô còn cho rằng tập đoàn Hắc Thạch áp bức Đồng thị bởi vì thái độ của cô đối với Bạch Mộ Hiên, nhưng bây giờ xem ra chuyện không đơn giản như vậy.

“Tổng giám đốc Bạch, chuyện đã xảy ra ở Pháp tôi rất xin lỗi.”

Mặc dù có chút kinh sợ nhưng thực tế cô cũng không có tổn thất gì. Chẳng qua chỉ là một lời xin lỗi mà thôi, nếu như một lời xin lỗi có thể ngăn chặn những chuyện không tốt kia cô không ngại xuống nước với anh.

Chỉ là ý tốt của cô bị Bạch Mộ Hiên khinh bỉ: “Xin lỗi sao? Là tôi không tốt, mạo phạm Đồng tiểu thư.”

Nếu như cô không nghe ra lời châm chọc, tên cô sẽ đọc ngược. Đồng Tử Du hít sâu một hơi, quyết định đổi đề tài, cười khan nói: “Ha ha, thật ra thì tạp đoàn Hắc Thạch cùng Đồng thị đã hợp tác rất nhiều kế hoạch, không biết tại sao.....”

Bạch Mộ Hiên nhìn rồi tỏ ra bộ dạng nổi giận, trong lòng trộm vui sướng, ngoài miệng nở nụ cười không hiểu: “Đồng tiểu thư, tôi không có quyền lên tiếng.”

Đồng Tử Du đầu tiên là sửng sốt, cô chưa xem qua kế hoạch hợp tác giữa Hắc Thạch và Đồng thị, dự án này do một tổ đặc biệt phụ trách, Bạch Mộ Hiên một bộ không muốn nói chuyện đó với cô để khiến cô thấy khó phải lui. Bởi vì trừ chuyện này ra cô thật sự không biết giữa hai người có thể nói chuyện gì.

Nhìn bộ dáng cô không hiểu, Bạch Mộ Hiên ở trong lòng âm thầm mắng cô ngốc, không thể nào đành nói rõ hơn: “Đồng tiên sinh có hay không nói với em chuyện kết thân?”

Không có, cha cô không hề nói nửa chữ, chính vì như vậy cô mới thấy đau lòng, cảm giác mình không giúp được gì cho cha.

Cô là trợ thủ đắc lực nhất của cha, cha thường thường vẫn mang theo cô bên ba khắp nơi, tất cả để chuẩn bị cho cô quản lý Đồng thị. Chỉ là càng như vậy cô mới càng thương tâm, vào thời điểm mấu chốt, cha vì muốn tốt cho cô không muốn bán mình đổi lấy lợi ích buôn bán.

Đồng Tử Du lên tiếng, vì hành động của mình giải thích: “Tổng giám đốc Bạch, cha tôi là tay trắng lập nghiệp, hôn nhân của cha là tự do yêu đương, ông luôn cho rằng mai mối chẳng qua là chiếc hộp Pandora.” Trong cuộc sống đời thực, bởi vì kết thân chính là thúc đẩy cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Bạch Mộ Hiên bởi vì câu cô nói mà giật mình, không đồng ý: “Anh trai tôi cũng là kết hôn qua mai mối nhưng cuộc sống của anh ấy cũng rất hạnh phúc .”

Đồng Tử Du không nói, bởi vì anh nói không sai.

“Tôi cho là mai mối không có gì không tốt, đó chính là một cách để tìm đối tượng.” Bạch Mộ Hiên nói có chút ý tứ.

“Vậy anh cho rằng tôi là đối tượng đó?” Đồng Tử Du nhìn anh.

Anh biết cô không có tình cảm với anh, nhưng với xuất thân của hai người, đại đa số đề là mai mối buôn bán, không có cơ hội lựa chọn tình yêu. Mà cô anh rất yêu thích, thay vì chọn người không thích không bằng chọn cho mình một người vừa mắt.

Anh ngang ngược càn rỡ, cô không phải là việc đáng lo. Chuyển du lịch tốt nghiệp kia trên đường mặc dù cô không quá để ý, nhưng vẫn giúp anh uống thuốc chống say, mua cho anh hộp cơm tiện lợi. Cô khéo léo hiểu lòng người, giống như một đó Giải Ngữ Hoa xinh đẹp. Người con gái như vậy rất thích hợp làm vợ, lựa chọn một thiên kim đại tiểu thư bốc đồng, kiêu căng không bằng chọn một người tài trí như cô, tiểu thư nhà giàu nhưng lại rất thân thiện.

Cô là người phụ nữ đầu tiên dám nhìn thẳng anh, ở dưới ánh nắng khi ở trường, ánh mắt của cô không phải ánh mắt điều tra, không mang theo tò mò, chỉ đơn thuần nhìn vào anh, thật giống như anh chỉ là một người bình thường mà không phải cái người con ngoài giá thú của Hắc gia trong miệng người khác vẫn nói kia.

Bạch Mộ Hiên cười nhạt không nói.

“Anh.....” Cô có chút lo lắng mở miệng.

“Làm thí nghiệm gì?”

“Tới đây...” Anh gọi cô, đợi cô chân chờ đi đến, anh vỗ vỗ đùi: “Ngồi vào đây.”

Ngồi vào đùi anh ta? Đồng Tử Du nhú mày, muốn cự tuyệt.

“Em không muốn biết tại sao ư?” Anh mở lời phá tan kiên định của cô.

Đồng Tử Du cứng đờ người ngồi trên đùi của anh, nhiệt độ từ bên dưới lan tỏa, không khống chế được mặt dần đỏ lên.

“Sau đó thì sao?” Cô cố gắng nói chuyện để hóa giải bối rối của mình.

“Nhìn tôi.” Anh bá đạo nói.

Nghe câu nói của anh, cô quay người, nhìn anh nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Còn nhớ nụ hôn kia không?” Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu ngón tay thô ráp từng chút từng chút một vuốt ve.

Cô không biết mình nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể vội vàng lắc đầu, nụ hôn kia làm cho cô xấu hổ không thể mở miệng, anh sao có thể hỏi vấn đề xấu hổ như vậy!

Phản ứng của cô anh đã lường trước được, cô sống từ nhỏ ở Đài Nam, so với Đài Bắc thì Đài Nam luôn bảo thủ hơn, mà mưa dầm thấm đất, cô không phải là một nữ nhân lớn mật.

“Vậy nếu không anh giúp em nhớ lại?” Anh xấu xa nói.

Cô giống như một tiểu bạch thỏ hoảng sợ, lỗ tai dựng đứng lên, liên tục lắc đầu.

“Tử Du.” Anh nhẹ nhàng gọi.

Đồng Tử Du trong lòng muốn nhảy lên, hô hấp có chút dồn dập, không dám nói nhiều.

Thấy thế, Bạch Mộ Hiên cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng đặt lên tim cô, giọng điệu cuồng vọng: “Đồng Tử Du, người đàn ông khác sẽ khiến tim em đập nhanh như vậy ư?”

Cô tưởng anh không để ý giống như ngày trước, trực tiếp hôn cô. Nhưng anh không làm như vậy mà dùng phương pháp ôn nhu thuyết phục cô.

Thuyết phục cô, trong lòng cô anh là đặc biệt, cô đối với anh có cảm giác.....

Đồng Tử Du không thở được, cô không phải là cái dạng người hay gây sự, nhanh mồm nhanh miệng nhưng trong tiềm thức bảo vệ mình: “Bạch Mộ Hiên, anh đừng nói bậy, tôi chỉ là đã lâu chưa nói yêu đương thôi.”

Kể từ khi mối tình đầu thời cấp ba kia kết thúc, cô không có nói yêu đương, mà mấy

năm trở lại đây cô bận rộn chuyện công ty.....trong công ty, cô cũng không nểm thử yêu đương với ai, gần như đã quên đi cảm giác yêu đương, cô như là vật cách điện với tình yêu vậy.

Nói thật, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh giận, tâm tình của anh khi ở Pháp chỉ là không tốt, bây giờ thì tệ hết biết rồi.

Bạch Mộ Hiên không khỏi nắm chặt cổ tay cô, trên tay lập tức truyền đến cảm giác đau đớn, cô kêu thành tiếng.

“Em mà dám đi tìm nam nhân khác, anh liền chặt đứt tay em.” Anh tức giận nói.

Đồng Tử Du liên tưởng đến vị hôn thê của anh, trong lòng cảm thán, bất kể kiểu đàn ông nào đều không chịu nổi người phụ nữ của mình phản bội.

Cô không có tức giận, ngược lại có chút đồng tình với anh: “Anh không nên vì chuyện xảy ra lúc trước liền cho rằng tất cả phụ nữ đều giống nhau.”

Cô tốt bụng đưa ra lời khuyên, lại khiến anh chê cười: “Đồng Tử Du, em không hiểu thì đừng nói lung tung.” Người tên Lâm San kia anh ước gì bên ngoài cô ta ngoại tình, như vậy anh đỡ phải suy nghĩ biện pháp thoát thân.

Đồng Tử Du im lặng, hiểu rằng tự ái của đàn ông không nên chạm vào.

Biết cô vẫn không hiểu, Bạch Mộ Hiên mặc cho cô suy nghĩ lung tung, nói về chuyện chính: “Chuyện Hắc Thạch cùng Đồng thị kết thân em nghĩ như thế nào?”

Đồng Tử Du nhìn thật sâu, anh là cố ý ép Đồng thị, cô có thể cự tuyệt, phản kháng sao?”

Khi tình yêu đẹp bị tan vỡ, cô đã không hề nghĩ đến sẽ có một tình yêu tinh khiết, đẹp đẽ nữa rồi, trong giới thương nhân, cô cũng đã gặp nhiều dạng đàn ông, trong nhà đã có một đóa Bách Hợp, nhưng bên ngoài lại có vô số hoa hồng vây quanh*

Mặc dù tình yêu của cha với mẹ khiến cho cô thấy có hy vọng, nhưng thực tế lại làm cô thất vọng. Cô là một người luôn lý trí, nếu như cùng Hắc Thạch kết thân mà có lợi cô sẽ suy nghĩ.

Chỉ là cô không hài lòng, điều cô không hài lòng là đối tượng kết thân là anh, Bạch Mộ Hiên. Cô không có cách nào để nắm giữ anh, tựa như cô sợ hãi về lâu dài, Hắc Thạch sẽ thôn tính luôn Đồng thị.

Thật ra thì Bạch Mộ Hiên trừ tính cách có chút bá đạo, độc đoán thì anh cũng là một người đàn ông tốt. Trong giới thương nhâu lâu nay, xì căng đan xung quanh anh đa số đều là bịa đặt từ những tờ báo lá cải mà thôi, vị hôn thê duy nhất của anh cũng chỉ có Lâm San.

Cuộc sống riêng tư của anh cũng rất đơn giản, có quy luật, không thích đi dạo, ăn đêm, cũng không thích mang những cô nàng đi những cuộc vui chơi thâu đêm. Từ phương diện này nói lên anh thật là một người đàn ông hiếm tìm.

Có tiền sẽ phong lưu, đây chính là tác phong của đại đa số đàn ông tuổi trẻ tài cao hiện nay.

Đồng Tử Du trong lòng đã có quyết định nhưng cô vẫn muốn một bảo đảm: “Bạch Mộ Hiên.....”

“Như thế nào?” anh lẳng lặng chờ cô suy nghĩ thông suốt.

“Một khi đã kết hôn tôi không muốn ly hôn.”

Đồng Tử Du không biết người khác nghĩ gì nhưng cô không muốn có một cuộc hôn nhân thất bại. Cô không chắc chắn mình là một người vợ tốt nhưng cô sẽ cố gắng. Cô không thể tiếp nhận mình có một cuộc hôn nhân thất bại, hôn nhân thất bại cũng chính là bản thân cô thất bại. Tạo nên một cuộc hôn nhân thất bại không chỉ do cá nhân con người, còn rất nhiều yếu tố bên ngoài tác động, ví dụ như một người bên ngoài true hoa ghẹo nguyệt quá nhiều.

“Đồng ý.” Bạch Mộ Hiên dường như đã đoán được đáp án của cô.

Nghe vậy cô thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự không muốn cùng người khác cùng chung chồng, “Còn nữa, về sau tập đoàn Hắc Thạch ký kết, phát triển dự án..... chỉ có thể hợp tác lâu dài cùng Đồng thị.” Cô không chỉ muốn đảm bảo cho riêng mình, cô còn muốn bảo vệ tâm huyết cả đời của cha cô.

Ý của cô chính là bất kể Đồng thị có năng lực hay không, chỉ có thể đem phương án

hợp tác giao cho Đồng thị. Cái này tương đương với việc đảm bảo cho vấn đề tiền bạc lâu dài của Đồng thị, thật là khôn khéo.

“Có thể.” Bạch Mộ Hiên sáng khoái đáp ứng, Hắc Thạch tuyệt đối có thể cung ứng được cho Đồng thị, có Hắc Thạch giúp đỡ, Đồng thị sau sẽ tốt hơn nay.

“Vậy câu trả lời của em?” Bạch Mộ Hiên cần câu trả lời chính xác của cô.

Cô có thể không kết thân, nhưng Bạch Mộ Hiên hành động liên tiếp, về lâu dài, hậu quả không thể tưởng tượng được. Cô không thể thờ ơ nhìn sự nghiệp của cha sụp đổ.

“Tôi đồng ý.”

Bạch Mộ Hiên trong lòng có thể cười được rồi, anh biết cô là người con hiếu thuận, đậm mùi giáo hướng về Đồng Phi Vũ, vô cùng hiệu quả.

“Em đáp ứng rồi thì nên nói như thế nào để cho cha em chấp nhận, chính bản thân em nên làm điều này.” Con lừa ngoan cố như Đồng Phi Vũ nên để cô giải quyết, Bạch Mộ Hiên vui vẻ đẩy trách nhiệm cho cô.

Đồng Tử Du im lặng nhìn anh một cái, rũ mắt, chậm rãi từ trên đùi anh xuống, đứng thẳng tắp: “Vậy tôi đi trước.”

“Đi cẩn thận.” Bạch Mộ Hiên phất tay một cái, không có ý định tiễn cô.

Đồng Tử Du xoay người rời đi, cho đến khi cửa đóng lại, người đàn ông đang ngồi mới chậm chạp đứng lên, đi đến cửa sổ, mấy phút sau anh từ trên lầu cao nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ngồi lên xe hơi, đi khỏi.

“Đồng Tử Du.....” anh cười yếu ớt gọi tên cô.

“Cậu nói cái gì?”

Tại một góc ở quán điểm tâm, hai phong cách khác nhau, nhưng đều là hai cô gái xuất sắc gặp mặt.

Một cô gái đáng yêu, da thịt mềm mại, bóng loáng kêu lên: “Tử Du, cậu chớ có nói

giống với mình.”

Đồng Tử Du cười khổ, mọi người ai nghe tin này đều phản ứng như vậy: “Mình không nói giống, mình là nghiêm túc.”

Khi cô nói chuyện này với cha Đồng, cha khôn khéo hiểu được rõ suy nghĩ của cô, chỉ là cô coi mình như một trang hảo hán, nói cứng mình thường thức Bạch Mộ Hiên, hai người tâm đầu ý hợp.

Có lúc cô cố chấp làm người khác phải đầu hàng, cho dù cha cô có nghi ngờ cũng chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

“Không thể nào!” Nguyễn Nhiên Nhiên không tin, “Dù có như thế nào mình cũng không tin cậu cùng Bạch Mộ Hiên đính hôn!”

“Cô không tin tôi cũng không có biện pháp.” Một giọng nam chen vào.

Chương 5

“Sao anh lại ở đây?” Đồng Tử Du ngẩng đầu, hơi giật mình sao lại là Bạch Mộ Hiên.

“Nên đi học, đi thôi.” Bạch Mộ Hiên lôi kéo cô đi ra ngoài.

“Đi học? Học cái gì? Tử Du, Thư Tuệ còn chưa đến.....” Nguyễn Nhiên Nhiên trở mắt nhìn Đồng Tử Du bị lôi đi, cả mặt nhú lại, dừng để cô một mình nói cho Thư Tuệ một chuyện đáng sợ như thế này chứ.

Không kịp nói lời tạm biệt với bạn tốt, Đồng Tử Du không vui: “Bạch Mộ Hiên, anh là người gì vậy, cậu ấy là bạn của tôi.”

“Anh biết, cô ấy tên là Nguyễn Nhiên Nhiên, là bạn tốt của em, bây giờ là bếp trưởng món điểm tâm ngọt, là chủ của cửa hàng điểm tâm ngọt này.” Bạch Mộ Hiên đơn giản nói như đã biết rõ về Nguyễn Nhiên Nhiên.

Đồng Tử Du sững sốt, không nghĩ anh hiểu rõ những người bạn tốt của mình như vậy.

Thừa dịp cô vẫn ngẩn người, đẩy cô lên xe, cười gian: “Đồng Tử Du, chuyện của em không có gì là anh không biết.”

Anh thật đáng đánh đòn!

Đồng Tử Du kéo dây an toàn, chuyện của cô không phải là bí mật gì, chỉ cần điều tra một chút thì có, cô chậm một nhịp nói: “Anh vừa mới nói đi học, học cái gì?”

Nụ cười trên khóe môi của anh càng rộng: “Phần thưởng khi em thành công thuyết phục cha em, cho nên anh muốn tặng em một món quà.”

“Quà tặng?” Quà tặng với đi học có quan hệ?

“Ha ha...”

Khi Đồng Tử Du đến đích, cô mới biết thì ra là cô phải đến lớp học nấu ăn.

Quả thật cô không thể tin được, cô ở nhà chưa bao giờ tự mình động tay rửa rau nấu cơm. Mà bây giờ, cô lại phải cùng một đám bà dì bà cô học nấu ăn.

Bạch Mộ Hiên đẩy cô vào trong rồi liền nói với cô: "Anh đợi em ở quán cà phê bên cạnh." Sau đó anh liền thản nhiên rời đi.

Thời điểm cô muốn rời đi thì không kịp nữa rồi, một đám cô, dì nhiệt tình, đại khái là chưa từng nhìn thấy một cô nương trẻ như vậy đến đây học nên rồi rít cùng cô trò chuyện.

Sau một hồi nhốn nháo, cô cuối cùng vẫn phải ngồi vào nghe cô giáo dạy nấu ăn giảng bài.

Cô tuân tự làm theo lời của giáo viên, cuối cùng cũng làm xong được món bit tết bò, sau khi nếm thử giáo viên có nói: "Cố gắng lên, bạn có thể làm được."

Từ nhỏ đến lớn, Đồng Tử Du chưa từng nghe qua người khác nói như vậy, bọn họ cũng sẽ lấy ánh mắt tán thưởng nhìn cô, khen cô thật là lợi hại. Cô có ngu đi nữa cũng biết cô giáo uyển chuyển ý tứ, cô là kẻ mới học, mà tên ngu ngốc Bạch Mộ Hiên kia coi cô như thiên tài, vừa đăng ký đã đăng ký cho cô khóa khó như vậy, chẳng lẽ không có khóa cho kẻ mới vào nghề hay sao?

Sau khi tan lớp, Đồng Tử Du sắc mặt khó coi tìm được chỗ Bạch Mộ Hiên ngồi đợi.

"Tan lớp? Học như thế nào?" Bạch Mộ Hiên ngẩng đầu lên, cố ý coi thường sắc mặt xanh đen của cô.

"Bạch Mộ Hiên, anh là cố ý muốn trêu chọc tôi?" Bọn họ đều là tiểu thư, thiếu gia nhà có tiền, nấu nướng căn không cần cô ra tay, anh không phải cố tình tìm chuyện cho cô làm hay sao.

"Làm sao như vậy chứ." Bạch Mộ Hiên cười nói: "Ngồi xuống trước, anh chỉ là muốn nếm thử một chút tài nấu nướng của em." Tất cả là vì lòng riêng thôi.

Đồng Tử Du mặt không biến sắc ngồi xuống, "Tốt, anh đã muốn nếm, vậy anh cầm nếm đi, tốt lắm."

Giáo viên dạy nấu ăn muốn cô mang về cùng chia sẻ cùng bạn bè, cô tuyệt đối không

có khả năng đem món ăn thất bại này cho người nhà thử. Chủ ý đều anh bày ra, vậy coi như cảm kích anh để cho mình tìm được một Đồng Tử Du không am hiểu chuyện.

"Vậy sao? Như mong đợi." Bạch Mộ Hiên cũng không phải là đứa ngốc, nhìn vẻ mặt cô cũng biết tuyệt đối không phải là thức ăn mỹ vị gì. Chẳng qua là khi hân mở ra, tâm lý được chuẩn bị tốt mà trong mắt vẫn tỏ ra sự kinh ngạc.

Hồi lâu, Bạch Mộ Hiên hỏi: "Tử Du thân yêu, đây là cái gì?" Anh thật sự không nhìn ra nha.

Đồng Tử Du lạnh lùng nhìn một chút tác phẩm thất bại của mình: "Thịt bò bít tết."

Đúng là nhìn ra thịt bò bít tết, nhưng không cùng một loại với thịt bò bít tết anh đã từng ăn.

"Ừ." Có thể ăn sao? Bạch Mộ Hiên mồ hôi lạnh toát ra, anh chỉ muốn vị hôn thê nấu ăn, là hi vọng xa vời hay sao?

"Thế nào? Không ăn?" Đồng Tử Du khoe miệng nhếch lên cười, nụ cười không ở trong mắt.

Bạch Mộ Hiên nhìn một lát, một tay gấp miếng thịt không rõ là thịt bò hay là cái gì, anh hiện tại sẽ không uất ức chính mình, "Chờ tay nghề của em tốt hơn anh sẽ nếm thử."

Về sau? Đồng Tử Du nheo mắt lại: "Bạch Mộ Hiên, anh nghe rõ cho tôi, không có về sau, tôi sẽ không trở lại cái lớp nấu ăn này!"

Ánh mắt anh tối sầm lại, rõ ràng là không vui, "Đồng Tử Du, em nhất định phải đi học."

"Nói lý do cho tôi nghe." Cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Tử Du mím lại.

"Người phụ nữ của anh thì phải chịu trách nhiệm về ba bữa ăn của anh." Bạch Mộ Hiên mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói.

"Tôi nhớ được, tôi không nói qua giả cho anh sẽ phải làm một người vợ toàn năng." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Tử Du hiện rõ kinh kinh ngạc, cô thế nào cũng

không tưởng được Bạch Mộ Hiên sẽ thích dạng người này.

Nhưng nếu anh thích kiểu phụ nữ như vậy thì không nên tìm đến cô, bên ngoài còn nhiều người bối cảnh hùng hậu hơn cô, thiên kim tiểu thư lập chí làm vợ hiền dâu đảm.

"Em sai lầm rồi, anh không muốn người cợ toàn năng, anh chỉ muốn em phụ trách chuẩn bị thức ăn của anh." Bạch Mộ Hiên tuyệt không thích cái loại phụ nữ như vậy, anh thích phụ nữ có ý kiến chủ quyền riêng của mình.

"Hả?" Không đúng, Đồng Tử Du nhớ năm kia anh chính là người luôn bắt bẻ về đồ ăn. Người đàn ông này là người chỉ cho đồ ăn ngon vào bụng, luôn luôn chú trọng đồ ăn, không, phải nói là bắt bẻ.

"Tôi nghĩ anh nên tìm một đầu bếp luôn ở nhà đợi anh." Như vậy vẹn toàn đôi bên, anh có người nấu ăn, cô có thể yên tâm làm việc.

"Sai lầm rồi." Anh lại một lần nói sai, ngón trỏ lắc lắc, "Nếu như em muốn trở thành vợ của anh, em nhất định cần thiết bắt được dạ dày của anh, đây là trách nhiệm của em."

"Bạch Mộ Hiên, trong pháp luật không hề có điều lệ nói vợ phải biết nấu ăn!" Đồng Tử Du cảm giác mình đang nói chuyện với một đứa trẻ không hiểu chuyện, ông nói gà bà nói vịt.

"Bạch gia có." Hắc nói như chuyện đương nhiên.

"Tại sao?"

"Vì em là vị hôn thê của anh." Bạch Mộ Hiên uống một hớp cà phê rồi nói.

Đồng Tử Du hít một hơi tức, tin tức bọn họ đính hôn đã sớm được công bố. Bữa tiệc đính hôn sẽ được tổ chức sau hai tuần nữa, không thể nào hủy bỏ, nếu là vì cô không biết làm cơm mà hủy bỏ, thật là làm trò cười cho người trong nghề rồi!

"Hơn nữa, Đồng Tử Du là ai chứ, anh không tin sẽ làm khó em."

Đào hổ cho cô nhảy, cô rất thông minh, không lập tức nhảy xuống, nhưng cô biết mình sớm muộn sẽ nhảy, người đàn ông ghê tởm này!

Giữa bọn họ tạm thời nghỉ ngơi binh chiến, phục vụ đứng cạnh run như cây sậy, vội vàng cầm thực đơn tới đây, "Tiểu thư, cô cần gì?"

Đồng Tử Du xinh đẹp cười cười, "Một ly nước lọc."

"Vâng. Tốt." Phục vụ bị kinh sợ, nhanh chóng xoay người rời đi.

"Thu hồi nụ cười của em." Bạch Mộ Hiên không đồng ý nói.

Mặt đối mặt với người đàn ông này, Đồng Tử Du thu lại nụ cười, không nhìn anh lấy một cái, lấy điện thoại di động ra chơi, phục vụ nhanh chóng bưng một ly nước lọc đặt ở phía trước cô.

Biểu hiện này so với kỳ vọng của Bạch Mộ Hiên có chút không giống, anh coi trọng cô, chính là coi trọng phần dịu dàng hiền thực trong cô, khí chất tao nhã, trên thực tế, khi không tức giận cô đúng là sẽ như vậy.

Nhưng hẳn rất thích bộ dạng này, người khác không biết phong tình, dầu môi bất mãn, rồi lại tức giận, anh uống cà phê trong mắt tràn ý cười.

Hơi liếc mắt nhìn, nhìn thấy trên mu bàn tay cô có một vết đỏ rõ ràng, anh để ly xuống, một ít cà phê bắn ra ngoàihưng anh không có để ý: "Tay của em sao vậy?"

Bị âm thanh để cốc làm cho kinh sợ, Đồng Tử Du ngẩng đầu nhìn anh, lúc đầu còn không hiểu ý của anh, sau mới phản ứng : "A, anh nói cái này nha. Lúc này học rần bò bít tết bị dầu văng vào."

Nàng còn tưởng rằng có chuyện lớn gì.

"Đau không?" Vết đỏ kia dính lên trên người cô khiến anh không thoải mái chút nào

"Cô giáo đã giúp tôi thoa kem, không đau."

"Không được, anh mang em đến bệnh viện kiểm tra." Bạch Mộ Hiên gọi tính tiền, phục vụ vội vàng lấy hóa đơn.

"Này, không cần khẩn trương như vậy." Cũng không phải xảy ra vấn đề quan trọng

gì, chỉ là bị thương ngoài da nha.

"Không được thương lượng." Bạch Mộ Hiên trực tiếp kéo cô đi, lên xe, hướng một bệnh viện mà đi.

"Anh đã để ý như vậy, vậy thì không để cho tôi đi học là tốt nhất." Còn nói là phần thưởng cho cô, rõ ràng là phần thưởng cho chính anh nha, Bạch Mộ Hiên cái người tư lợi này!

Tay cầm tay lái nắm thật chặt, Bạch Mộ Hiên thế nhưng lại gật đầu, "Được."

Không nghĩ tới anh sẽ dễ nói chuyện như vậy, Đồng Tử Du nở nụ cười ngọt ngào, đang muốn nói vài lời lời tốt, nụ cười vì câu nói tiếp theo của anh mà cứng ngắc.

"Không cần lên đi học nữa, em theo mẹ anh học là tốt nhất."

"Mẹ anh?" Trong buồng xe tràn ngập tiếng thét chói tai của cô.

Bạch Mộ Hiên nhăn lông mày, hỏi ngược lại: "Thế nào, em còn không không biết xấu hổ?"

Con dâu xấu cũng vẫn phải gặp mẹ chồng, theo mẹ anh học cũng tốt, em có thể hiểu rõ khẩu vị của anh."

Đồng Tử Du đau đầu nhức óc, len lén trợn mắt nhìn Bạch Mộ Hiên một cái, không còn hơi sức nói: "Tôi đi học thì tốt hơn, học phí cũng đóng rồi."

Học phí có đóng hay không cũng không quan trọng, quan trọng là cô không phải là rất muốn học, anh lại cho thêm một liều dược mạnh "Cần phải học ít nhất hơn nửa năm, em mà

còn chưa học được, học phí liền nộp tiếp."

Hơn nửa năm? Anh nghĩ cô ngu như heo ư!

"Bạch Mộ Hiên, không cần hơn nửa năm, nhiều nhất là một tháng, tôi khẳng định học được, là anh đàn mới đúng, rõ ràng tôi là kẻ mới học, cho tôi học một lớp cao như vậy,

anh."

Câu nói kế tiếp cô nuốt vào bụng, bởi vì quan hệ của Bạch Mộ Hiên, cô thế nhưng lại mắng anh đần, hơn nữa Bạch Mộ Hiên đã đến bệnh viện cũng không nói cho cô biết một tiếng.

"Mộ Hiên, cậu đã đến rồi." Bác sĩ cười híp mắt nói.

"Bác sĩ Trần, làm phiền anh." Bạch Mộ Hiên kéo tay của cô đi theo phía sau bác sĩ.

Đồng Tử Du an tĩnh, bởi vì bị người khác nhìn thấy bộ dạng thô bạo của cô, cô lúng túng nhìn xuống đất, chỉ là cô càng như vậy càng bị người khác để ý.

Bác sĩ Trần nhìn tay của cô, nhìn một lúc lâu, muốn cười cũng không dám hỏi: "Đau không?"

"Vâng, lúc đầu có đau, hiện tại không đau." Cô đỏ mặt trả lời.

"Tôi thấy không có gì đáng ngại." Bác sĩ Trần cười nói: "Bôi một chút thuốc phòng là tốt rồi."

"Chỉ như vậy?" Bạch Mộ Hiên hiển nhiên so với cô quan tâm nhiều hơn: "Có thể hay không sẽ có sẹo?"

Bác sĩ Trần khoé mắt cũng cười híp lại, người trẻ tuổi bây giờ tình cảm thật tốt, "Không có sao không có sao, chỉ cần không cần thấm nước, đúng giờ xức thuốc là tốt thôi."

Đồng Tử Du đầu cúi thật thấp, cô thật muốn đem miệng Bạch Mộ Hiên đóng lại. Vốn không là chuyện lớn gì, thoa thuốc sẽ không sao, anh làm cho cô giống như ung thư gan thời kì cuối vậy.

Bạch Mộ Hiên rất cuộc ngậm miệng, bởi vì người con gái nhỏ bé này len lén lôi kéo tay anh, ý bảo anh không cần hỏi nữa. Đây là lần đầu tiên cô đối với anh làm ra tư thế này chim nhỏ nép người như vậy, anh cũng liền nghe lời cô.

Chương 6

Cầm thuốc ra khỏi bệnh viện, Bạch Mộ Hiên tay nắm lấy tay không bị thương của cô, miệng vẫn giữ nụ cười, lịch sự vì cô mở cửa xe rồi đóng lại. Anh rất vui vẻ? Tại sao? Đồng Tử Du không hiểu tại sao anh lại có tâm trạng như vậy.

"Đến nhà anh trước, anh bôi thuốc cho em."

"Không cần, tự tôi về nhà bôi sau."

Bạch Mộ Hiên để ý đến lời của cô thì Bạch Mộ Hiên không gọi là Bạch Mộ Hiên nữa rồi. Anh trực tiếp lái xe vào gara nhà, nhìn người con gái nhỏ nhắn đang chần chừ không muốn, trầm giọng nói: "Xuống."

Cái mông phải di chuyển, tới cửa xe, anh không chịu nổi liền ôm lấy cô, ôm kiểu công chúa ôm cô xuống xe.

"Tự tôi đi."

"Không được."

Đây là lần đầu tiên cô tới nhà anh, bị anh ôm như ôm tân nương tiến vào cửa.

"Chờ." Đặt cô ở trên ghế sofa, đi tới phòng bếp đi, cầm một chai nước đưa cho cô: "Uống."

Đồng Tử Du nhận lấy, nói: "Cám ơn."

"Không cần, vừa đúng lúc em có thể thăm một chút, sau khi đánh hôn liền chuyển tới đây."

Bạch Mộ Hiên ngồi xuống, lấy ra thuốc bôi đều ở mu bàn tay cô.

Đang uống nước cô thiếu chút nữa là bị sặc, có lắm hay không?

"Tôi không có ý định đánh hôn xong liền chuyển tới."

“Em phải chuyển tới đây ở.” Bạch Mộ Hiên bá đạo nói.

“Tôi không muốn, tôi muốn ở cùng cha tôi.” Cô biết rõ anh muốn nói chuyển qua tuyệt đối không phải là cô có phòng riêng của mình, mà là hai người sống theo cuộc sống của vợ chồng, cô còn chưa chuẩn bị chuyện này, quá nhanh.

Thầm quan sát sắc ặt của cô, biết cô không hải nói giỡn, anh nghiêm mặt nói: “Chúng ta sớm muộn cũng kết hôn.”

“Chẳng lẽ anh cũng muốn như vậy với vị hôn thê trước?” Đồng Tử Du hỏi ngược lại.

Thật ra thì hiện nay rất nhiều người đính hôn chỉ là hình thức, có khối người trước khi đính hôn đã ở cùng nhau, nhưng Đồng Tử Du không thể tưởng tượng cuộc sống sau này của cô sẽ phải cùng Bạch Mộ Hiên.

Mặc dù chuyện này chỉ là sớm muộn, nhưng Đồng Tử Du rất cần có chút thời gian, hành động của anh quá nhanh, từ chuyện cô đồng ý bắt đầu kết thân, tất cả đều phát triển thần tốc, đính hôn được tổ chức ngay hai tuần sau.

Mà anh lại muốn cô ngay sau khi đính hôn xong liền vào ở, sau này.....Tim của cô đập mạnh, bọn họ tuyệt đối không phải đắp chăn bông nói chuyện phiếm.

Nghe cô nói về Lâm San, Bạch Mộ Hiên một chút cũng không thay đổi, kiên định phủ quyết: “Không có!” Cho người phụ nữ kia vào ở, chỉ sợ anh đã bị người phụ nữ kia gặm một cục xương cũng không thừa rồi.

Anh rất rõ rang, những người nào có thể gặp dịp thì chơi, những người nào không thể nghiêm túc, những người nào không thể đụng được. Mà Đồng Tử Du là người anh có thể nghiêm túc, có thể đụng được.

Nghe được câu trả lời chém đinh chặt sắt của anh, khóe miệng của Đồng Tử Du không khỏi cong lên: “Nếu cô ấy không có, tôi là cái gì...”

“Em không nên đem chính mình so với cô ta.” Bạch Mộ Hiên lần này thể hiện rõ sự chán ghét đối với Lâm San.

Cho nên cô là đặc biệt? Đồng Tử Du lần đầu tiên cảm nhận được Bạch Mộ Hiên cố ý muốn lấy cô, anh nói qua anh thích cô: “Anh tại sao lại muốn kết hôn cùng tôi?”

Được! Can đảm rất lớn, dũng khí của cô giống như là đang đứng trước mặt chất vấn một người mang tội giết người, anh không nói ra miệng, cũng không hiểu cảm giác yêu trong miệng người khác nói, có thể cảm giác đối với Đồng Tử Du so với thích có khắc sâu hơn.

Từ chuyến du lịch tốt nghiệp kia, có lúc nửa đêm mơ anh sẽ thấy cô, một người đối với anh có bất mãn nhưng lại thiện lương. Vậy mà hôm nay đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, bất kỳ nam nhân nào cũng muốn mang về nhà.

Anh cho rằng tình cảm đối với Đồng Tử Du coi như là đã khắc sâu, tối thiểu là chưa một người con gái nào khiến anh phải nghĩ tới, nhớ tới, thậm chí không ngại gì chủ động truy kích.

Đồng Tử Du may mắn, chính anh đối với cô không phải là không có tình cảm, có lẽ sau này bọn họ ở chung với nhau tình cảm sẽ càng thêm sâu, từ từ phát triển như lời mọi người nói thành yêu.

Đồng Tử Du trong lòng khẽ thở dài một cái, cô không hiểu từ thích trong miệng Bạch Mộ Hiên là thích trêu cô hay là thật tâm thích mình?

Có lẽ là anh thích cô nhưng lại không muông buông tha đùa giỡn cô, lấy đó là niềm vui thú.

Anh tôn trọng cô nhưng cũng không nguyện vì cô mà làm trái với ý của mình, nói tóm lại Bạch Mộ Hiên vẫn lấy cảm giác của mình đặt lên trên.

“Được, vậy anh có thể tôn trọng tôi không? Tôi không muốn chuyển qua.” Đồng Tử Du thử cùng anh nói đạo lý.

Bạch Mộ Hiên tốn ít thời gian hiểu lời cô... “Anh muốn em chuyển qua là không tôn trọng em hay sao?” Anh nghĩ cùng sống với vợ chưa cưới của mình thì có vấn đề gì?

“Nhưng tôi không muốn.” Đồng Tử Du sáng khoái nói tiếp.

Anh có ý nghĩ muốn đánh như tử người phụ nữ không nghe lời này, đáng tiếc anh không làm được, nổi giận nói: “Đáng chết, em phải giải quyết nhu cầu sinh lý của anh!”

Lời vừa nói ra, thời gian dường như dừng lại, Đồng Tử Du sừng sốt nửa khắc, ý tứ của anh là cô chuyển qua là giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý hay sao?

Cô tức giận: “Bạch Mộ Hiên, anh trước kia như thế nào giải quyết?”

Cô nghĩ đến lúc anh tìm mấy vị tiểu thư, tình nhân, tình một đêm... Trong ngực một trận chua xót dâng lên, Đồng Tử Du không biết tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy.

Trước kia! Khi chưa gặp cô, cuộc sống của anh vô cùng “Tính phúc”. Sau khi biết cô, anh chỉ có thể bi thảm dùng tay giải quyết () Bây giờ quan hệ của hai người không giống trước kia mà anh vẫn phải làm như trước? Nằm mơ đi!

“Đồng Tử Du, bất kể như thế nào đi nữa em cũng phải chuyển đến đây!” Bạch Mộ Hiên nổi giận quăng một câu.

Nhưng Đồng Tử Du câu nói đầu tiên dập tắt tất cả lửa giận của anh: “Bạch Mộ Hiên, tất cả đều là anh tự nghĩ, nhưng anh có nghĩ hay không cha của tôi có thể không đồng ý?”

Đồng Tử Du nắm chắc cha của cô sủng ái cô như thế nào, anh cũng không phải không biết. Lại nói, cô có thể mơ hồ cảm thấy cha cô không đồng ý hôn sự này.

Tại sao? Bởi vì anh là người đàn ông có tiền.

Mặc dù cô sẽ không cho anh đội nón xanh nhưng không dám đảm bảo lòng anh không thay đổi, đi tìm tình nhân khác.

Nếu chỉ là đính hôn, chuyện giải trừ hôn ước cũng dễ lắm, cha cô nhất định có nghĩ đến chuyện này.

Bạch Mộ Hiên nhất thời không nói lên lời, cô nói không sai, thật đáng chết! Nhìn bộ dáng kiêu ngạo của cô, anh thật muốn hung hăng nói cho cô biết, anh là vị hôn phu của cô, cô phải nghe lời anh.

“Cho nên chúng ta liền cứ như vậy đi, khi nào kết hôn mới chuyển qua.” Cô cười nói ra kết luận.

Thịt tới miệng mà không thể ăn, mặt Bạch Mộ Hiên đen hơn nửa. Sớm biết như vậy

anh nên đem ngày kết hôn định sẵn, tránh cho lâu dài sẽ sinh chuyện.

Cô nói giữ vững liền giữ vững, Bạch Mộ Hiên mới không phải là người dễ nói chuyện như vậy. Hai tay hung hăng nắm được tay cô, hai mắt lộ hung quang: “Anh quyết định.”

Anh cậy mạnh quá mức rồi! Đồng Tử Du vừa định mở miệng nói chuyện, cái miệng nhỏ nhắn liền bị đôi môi ấm nóng của anh chặn lại, giống như muốn lấy đi tất cả dưỡng khí trong ngực cô vậy.

Cô dùng tay đấm anh, dùng sức đấm vào ngực anh. Bạch Mộ Hiên ấn cô xuống sofa, môi lưỡi kịch liệt quấn lấy nhau, khi anh dời khỏi môi cô mang theo ít nước bọt.

Cả mặt đỏ bừng, Đồng Tử Du lau khéo miệng, cúi đầu xem xét nam nhân đang di chuyển trước ngực cô: “Anh buông tôi ra!”

Bạch Mộ Hiên một tay kéo tay cô lên đỉnh đầu, một tay vòng qua phía sau cô, dễ dàng cởi nội y ra, đẩy cao lên, đôi môi mỏng khát khao liếm bầu ngực tuyết trắng.

Nụ hoa bị anh ngậm, cả người cô run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tia hốt hoảng: “Anh...đừng...”

Anh nghe không thấy, trong mắt đều là hình ảnh xinh đẹp của cô, đầu lưỡi ơ trên nụ hoa phấn hồng nhẹ nhàng lướt một vòng, từ nụ hoa có thể nhìn ra cô không có kinh nghiệm, động tác của anh dần mềm lại.

“Ừ...Ách!” Đồng Tử Du lập tức cắn môi dưới, không thể tin âm thanh kiều mỹ kia từ miệng mình phát ra.

Từ trong tiếng rên rỉ của cô, anh thấy thật thoải mái. Bạch Mộ Hiên không khỏi vui trong lòng, động tác trên tay tăng lên, ở đầu vú bên kia của cô loạn động, một tay kéo nhẹ đầu vú của cô.

Cô khó chịu ở bên dưới chuyển động, muốn thoát khỏi cảm giác khác thường trong người. Dưới bụng dâng lên một cổ khoái cảm khó hình dung, hãm sâu tình dục trong xoáy nước, khiến cô thấy choáng váng.

“Bạch Mộ Hiên, anh không nên làm như vậy...” Đồng Tử Du bị anh trêu đùa đến nước mắt chảy ròng ròng, cô chưa có chuẩn bị cùng anh ở chung một chỗ, cho dù chính

cô chủ động tìm anh, chủ động đáp ứng kết hôn với anh.

Bạch Mộ Hiên hô hấp nặng nề dừng động tác, nhìn gương mặt xấu hổ kiêu mỹ của cô, biết mình dọa sợ cô, anh buông lỏng kiềm chế của mình với cô, ôm cô ở trên đùi, đầu chon sâu vào cổ của cô thở dốc.

Đồng Tử Du sợ tới mức động cũng không dám, bàn tay to của anh vẫn còn ở trước ngực cô, mà phía dưới vật cứng kia cảnh báo cô không nên coi thường.

“Nghe anh?” Anh vẫn không quên nói đến chủ đề chính.

Cô có thể không nghe sao? Cô giờ phút này quần áo xộc xệch nằm trong ngực anh, mà anh vẫn còn đang kích động như vậy, ngộ nhỡ một câu nói không hợp ý anh thì không phải là cô sẽ bị ăn sạch hay sao.

“Hả?” Anh hỏi tiếp.

“Tôi...Thỉnh thoảng đến đây ở vài ngày.” Cô nói như vậy đã là giới hạn cuối cùng rồi.

Bạch Mộ Hiên vẫn không hài lòng với câu trả lời này, cái anh muốn không phải là vài ngày mà là ngày ngày. Nhưng anh biết không thể bức cô quá gấp, nếu không sẽ không thành.

“Nhớ kỹ lời em nói.” Anh thỏa hiệp.

“Ừ.” Cô gật đầu.

Sau hai tuần nữa, tin tức CEO Tập đoàn Hắc Thạch cùng thiên kim đại tiểu thư Đồng thị Đồng Tử Du lên trang đầu của các tờ báo. Tin tức đến nhanh như lử bùng nước tràn, không ai ngờ được, bữa tiệc đính hôn sẽ được tổ chức tại khách sạn Ngũ Hồ.

Vào giờ phút này, Đồng Tử Du được thư ký khéo tay chọn cho cô bộ váy khi mặc ào thật mềm mại đáng yêu, ngồi yên lặng một mình chờ đợi.

Cho đến bây giờ cô vẫn có cảm giác mình đang nằm mộng. nhìn người trong gương xinh đẹp kia Đồng Tử Du chỉ có thể thở dài.

Đồng Tử Du nhìn vào gương rồi cười một cái, lại phát hiện ra nụ cười thật miễn cưỡng. Cô quá khẩn trương nên không thể tự nhiên.

“Cũng chỉ là đính hôn thôi mà, khan trương làm gì!” Cô nhìn gương rồi nói, thật ra trong tâm hiểu rõ ràng đây không chỉ là đính hôn. Tối nay cô phải đem thân thể cũng như tâm của mình giao cho người đàn ông kia.

Cửa phòng nghỉ vang lên tiếng gõ cửa, Đồng Tử Du vội vàng thu lại tâm tình của mình rồi đi mở cửa. Cửa vừa mở khiến cô không nén được vui mừng.

“Chị.” Là hai em gái của cô.

“Các em đã đến.” Đồng Tử Du lộ ra một nụ cười tự nhiên.

“Chị.” Em út Đồng Tử Thân hồn nhiên cười: “Chị, người ta rất nhớ chị nha. Một thời gian dài không gặp chị.” Cô làm nũng rúc vào ngực chị của mình.

Đồng Tử Du mỗi tay lôi kéo một người đem hai em vào trong: “Chị cũng nhớ hai em.”

“Chị, chị thật sự muốn đính hôn cùng Bạch Mộ Hiên hay sao?” Em hai Đồng Tử Lâm không tán thành.

“Anh ấy không tốt hay sao?” Đồng Tử Du không trả lời mà hỏi lại. Chính cô cũng không biết Bạch Mộ Hiên có thích hợp làm chồng mình không. Nhưng tối thiểu cuộc sống sau này của cô được đảm bảo, vinh hoa phú quý không thiếu.

Cô chưa bao giờ nghĩ kiếm một người đàn ông không tiền để kết hôn, cô sợ cuộc sống thiếu thốn vì vậy sẽ xảy ra đổ vỡ, cô cũng không tin có cái gọi là tình yêu thiên trường địa cửu.

“Em không biết.” Đồng Tử Lâm nói, kinh nghiệm từng trải của cô có hạn, đàn ông xấu làm sao có thể nhận ra khi chỉ nhìn bằng mắt đây?

“Anh rể tương lai rất nghiêm túc.” Đây chính là cảm giác đầu tiên của Đồng Tử Thân.

Đồng Tử Du cười, có chút nuối tiếc thấy mình vô dụng lại sợ lây cảm giác cho các

em, cô ôm lấy họ: “Bạch Mộ Hiên có được hay không chị cũng không biết. Nhưng chị hy vọng chị có thể có được tâm anh ấy.” Tương lai là chuyện mà không ai nói trước được.

“Chị, chị nhất định sẽ được hạnh phúc.” Em út khờ dại nói.

“Bất kể như thế nào, nếu như người đàn ông kia dám khi dễ chị, em liền tìm hấn xử tội.”

Em hai vẫn kiên quyết.

Đồng Tử Du cười vui vẻ: “Đã biết.”

“Đồng tiểu thư, bữa tiệc đính hôn sắp bắt đầu.” Tiếng người nhắc nhở truyền vào.

Đồng Tử Lâm đột nhiên nói một câu trêu đùa: “Nơi này có ba vị Đồng tiểu thư, tìm vị nào vậy?”

Bên trong cửa ba chị em cười lớn, người ở ngoài cửa sững sốt, nói vọng vào: “Đâu rồi, Đồng Tử Du tiểu thư.”

“Vâng, xin chờ chút.”

Tại bữa tiệc đính hôn, người dẫn chương trình không ngừng nói về Bạch Mộ Hiên và Đồng Tử Du, hai người đứng ở trung tâm bữa tiệc.

Khi Bạch Mộ Hiên đem chiếc nhẫn đính hôn vào ngón tay giữa thì Đồng Tử Du đột nhiên có cảm giác, chết sớm siêu sinh sớm, dù sao phụ nữ là phải kết hôn.

Cô mất hồn trong bữa tiệc, Bạch Mộ Hiên xem thường, hôn sâu cô, cho đến khi kéo hôn cô trở lại. Bên dưới truyền đến những tiếng cười nhạo, Đồng Tử Du đỏ mặt dưới ánh sáng của đèn càng thêm kiều diễm.

“Ngây ngô lần nữa anh liền hôn em tiếp.” Người phụ nữ này rất hiếm khi ngây ngốc, ánh mắt của Bạch Mộ Hiên lưu luyến lưu trên người cô.

Đồng Tử Du không để lại dấu vết liếc anh một cái, cô liền làm con rối để được nghỉ ngơi, mặc cho anh kéo cô xuống đài.

Bữa tiệc đính hôn chưa kết thúc nhưng người đàn ông này vẫn nắm chặt tay cô không thả.

Thậm chí không chú ý đến mọi người đang nhìn lơ lửng tay cô đi đến phòng cuối của tầng lầu.

Cô đã chuẩn bị tâm tư nhưng trong thời khắc này vẫn lùi bước.

Đến trước cửa phòng anh dừng bước lại nhìn cô không nói gì, trong mắt chứa sự u ám như có như không cất giấu sâu lo.

Yên lặng, yên lặng đến mức cô nghe thấy cả tiếng tim đập của mình. Cô không khỏi mỉm cười, Đồng Tử Du, người còn có thể nói cái gì. Cười cũng đã cười, người còn do dự cái gì!

Cô hít sâu một hơi, tâm tình giống như bướm bướm cánh bị dính nước, bay nặng nề, cô khó khăn nói: Bạch Mộ Hiên, chúng ta...” Vào đi thôi.

Trên cổ tay truyền đến sức lực kinh người, cô trong nháy mắt bị anh đè lên cửa. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy anh đang đè nén, cô thông minh không mở miệng nói chuyện.

“Đồng Tử Du, anh đã nói rồi, không phải là em có nguyện ý hay không mà là anh có nguyện ý hay không!”

Người đàn ông không thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ nhiều lần khiêu chiến cực hạn của mình.

Anh hiểu lầm lời cô chưa nói xong, Đồng Tử Du không có mở miệng giải thích, chỉ nói: “Tôi...Ngô...”

Không để cho cô nói xong lời chính là điều người đàn ông này yêu thích, rất thích bất ngờ hôn cô, chặn cô lại..., đầu lưỡi ấm nóng giống như là có vật gì vội vàng mút môi cô.

Đạo thương thẳng luôn là tác phong của Bạch Mộ Hiên, nhưng đối với cô anh đã tổn rất nhiều tâm tư.

Bạch Mộ Hiên một tay ôm lấy cô một tay mở cửa, bên trong đen như mực nhưng cũng không ảnh hưởng thị lực của anh. Anh trực tiếp bế cô lên giường, bàn tay thuần thực cởi bỏ y phục của cô và anh, khiến cả hai người trần truồng như trẻ sơ sinh.

Cô không nhìn rõ anh, trong bóng tối cô chỉ cảm thấy bàn tay anh lục lọi trên người cô, tay anh giống như mang theo dòng điện kích thích toàn thân cô run rẩy.

Khi một luồng hơi thở truyền qua bộ ngực thì cô biết đó là môi của anh, mà cô biết anh sẽ ngậm nụ hoa của cô giống như ăn kẹo vậy.

Tay của cô nhẹ nhàng nắm ga giường, cố gắng phân tán sự chú ý của mình. Nhưng không được, nhất cử nhất động của anh khiến cho hô hấp của cô dồn dập, cô khó khăn trần trọc, muốn thoát khỏi giam cầm của anh.

Hai chân của anh không dụi dằng tách chân cô ra, Đồng Tử Du không chịu nổi, âm thanh mang theo tiếng nước nở: “”Bạch Mộ Hiên...” Dừng một chút. “Em sợ...”

Cô chủ động cầu xin tha thứ, chủ động thừa nhận cô sợ. Đối với cô mà nói, anh không phải là người xa lạ, nhưng cô đối với chuyện nam nữ không phải là hiểu. Bởi vì không hiểu cho nên sợ.

Mỗi người con gái lần đầu tiên hoặc ít hoặc nhiều đều có sợ hãi. Mà thường thường vượt qua sợ hãi là vì cô gái đối với người mình yêu và tin tưởng. Còn với anh, cô chưa đạt đến trình độ đó.

Động tác chậm lại, cô nghe tiếng anh nặng nề hít một hơi, sau đó bóng tối trong phòng được thay thế bởi ánh đèn, cô đưa tay che kín ánh đèn chói mắt.

“Đồng Tử Du, chúng ta cũng hôn nhiều lần như vậy rồi, em có sợ sao?” Người đàn ông thân thể trần truồng nằm bên cạnh cô.

Đồng Tử Du nhẹ nhàng thả tay xuống, mắt ngoan ngoãn nhìn chăm chăm trần nhà, tay muốn kéo chăn che kín thân thể nhưng anh không cho.

“Ừ, không có...” Vừa bắt đầu sẽ cảm thấy đường đột nhưng cô không có ghét nộ hôn của anh.

Vừa nghe đến cô..., Bạch Mộ Hiên lấy tay chống lên thân thể, từ trên nhìn cô: “Nếu

không sợ nụ hôn của anh, em cũng không nên sợ người của anh.”

Anh bá đạo kéo tay cô qua, ép cô vuốt ve thân thể của anh, thậm chí ngay cả bộ vị lửa nóng kia cũng qua. Cho đến khi thấy hài lòng, anh mới lười kéo cô ngồi dậy, như một thầy giáo tốt, chỉ hạ thể của mình: “Đây là khi cương.”

Đầu của cô hạ xuống, cô dĩ nhiên biết, cô chỉ là sợ, không có nghĩa cô là kẻ ngu nha!

Mẹ mất từ khi cô còn nhỏ, cha cũng không hề dạy chuyện đó trước mặt cô nhưng cũng đặc biệt mời giáo viên. Chuyện đó cô biết, cô nói sợ không phải như anh hiểu ***** sợ nha.

Anh trực tiếp hiểu nỗi sợ của cô thành ngu ngốc.

Cô then quá thành giận: “Em hiểu biết rõ!”

“Hả?” Biết? Vậy thì tốt.

“Khụ, thật ra thì em không phải sợ.” Anh tuy không dịu dàng nhưng cũng an ủi cô, anh rất ít trấn an người khác, bình thường đều là người khác đến dụ dỗ anh, hiện tại chính mình phát hiện ra dụ dỗ người cảm giác rất lạ.

Anh biết cô đang nói gì sao? Đồng Tử Du cảm giác đầu có chút đau, thân thể vốn cảm thấy nóng dần lạnh. Nhưng vừa nhìn thấy trên tay mình cầm vật gì, không chỉ thân nhiệt cô tăng mà mặt cũng nóng đỏ .

“Anh buông ra.” Cô đỏ mặt, lại không dám dùng sức, nghe nói nơi đó của đàn ông rất yếu, cô cũng rất sợ chính mình dùng sức đem anh phế đi.

Bạch Mộ Hiên cười gian, không cho cô rút tay về, muốn cô vuốt hạ thân của mình, tay cầm tay dạy cô hầu hạ mình.

Đồng Tử Du ngây ngốc nhìn động tác của anh, nhìn đến khi anh nhắm mắt lại hưởng thụ.

Cô không khỏi dời mắt đi, không khéo nhìn thấy vật trong tay mình càng ngày càng lớn lên.

Cô vốn không muốn chăm chú nhìn, cũng không biết tại sao, nghe anh thoải mái “Hừ hừ ừ”, cô lại không thể dời mắt đi.

Cái kia rất lớn rất dài, cô thật sự không tưởng tượng được vật này đi vào thân thể mình có cảm giác gì...Sẽ đau, nhất định sẽ đau!

“Ừ, thật là giỏi, bảo bối, chính là như vậy!” Trong miệng anh buông ra lời dâm, lỗ tai cô từ từ đỏ ửng lên.

Đồng dạng là tay, tay của cô vừa mềm lại vừa non, không hề có kỹ xảo nhưng lại trực tiếp đưa anh đến cao trào. Anh hừ nhẹ một tiếng, giải phóng mình trong tay cô.

Đồng Tử Du nhìn thấy chất lỏng trong tay mình, nhất thời không lấy lại tinh thần.

“Thật xin lỗi, bảo bối.....” Bạch Mộ Hiên cầm lấy khăn giấy lau chùi tay cô. Môi mông liên tục hôn khắp mặt cô, khi cô chưa lấy lại tinh thần anh đè cô xuống dưới, lần nữa trên người của cô châm lại lửa tình.

Trong cơ thể không ngừng dâng lên sóng khoái, toàn bộ các giác quan từ từ bị lấn chiếm. Cô dần dần mất đi ý thức, tất cả đều tập trung trên đầu ngón tay của anh, nụ hôn của anh, cùng với ngón tay của anh trong hoa huyết đang co rúm.

Cao triều trong nháy mắt dâng lên nhưng không tới đỉnh, cô giống như tiến vào vực sâu vô tận, vừa giống như là bị ném lên đám mây, trước mắt một mảng mờ mịt. Trên mặt của cô tràn đầy xuân ý, miệng kêu nức nở, làm cho anh bị mê muội.

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa, anh nhả hỗn hển treo ở trên người cô, tay nắm lấy bụng cô, kéo hai chân cô ra, đem lấy cự vật của chính mình đâm vào trong cơ thể cô.

Trong nháy mắt đau đớn thay thế khoái cảm, cô đau đến nắm chặt chăn mền.

Anh không cử động, nói nhỏ bên tai cô: “Không sao, làm tiếp thì sẽ hết đau thôi.”

Trong lần đầu tiên của cô anh lại phát ra những lời cầm thú như vậy, Đồng Tử Du thiếu chút nữa muốn một cước đá bay ả. Lúc trước, cô cũng là vì anh dịu dàng mà tìm đập tình thích, đảo mắt là anh lại khôi phục bộ dáng.

Chỉ là, anh nói không sai, mặc dù anh vẫn tiếp tục xâm phạm mình, nhưng đau đớn mỗi lần anh tiến vào giảm dần, trong cơ thể dần dần dâng lên từng cơn sóng.

Cô không cách nào tự quyết, âm thanh rên rỉ, hoa huyết theo anh mãnh liệt đút vào giống như có ý thức co lại.

Cô ngâm nga, yêu kiều, hoa huyết chặt khít, tràn đầy xuân thủy, anh cảm nhận khoái cảm tràn dâng.

Lần đầu hoan ái, cô dần dần lộ vẻ đuối sức, trong miệng không ngừng nỉ non, Bạch Mộ Hiên gầm nhẹ một tiếng, đặt bắp đùi trắng nõn của cô thành hình chữ M, càng thêm dễ dàng ra vào, điên cuồng mất hồn ở trong hoa huyết.

Bàn tay giống như là tìm được món đồ chơi, một tay cầm đầu vú cô hung hăng kéo, bất kể là cô có chịu được hay không.

Biết rõ mình nên thương cảm cô là lần đầu, nhưng anh đợi đã quá lâu, đói bụng vô cùng. Đã mất đi linh hồn, chỉ còn cảm thụ tình dục.

Một trận tê dại từ bụng anh vọt ra, anh hung hăng rút mấy cái, nhanh chóng rút phân thân ra. Trong lúc đó chất lỏng phun lên bụng cô, ấm nóng, cố gắng thở hỗn hển.....

Chương 7

Hồi chuông điện thoại kéo suy nghĩ của Đồng Tử Du trở lại, suy nghĩ vì thế mà dừng.

Tiếng chuông reo không ngừng bên tai, cô lẳng lặng nhìn tách cà phê, chột nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện sắc trời đã tối.

Bất tri bất giác cô ngồi ở trong quán cà phê cả một buổi chiều. Từ lúc từ công ty của Bạch Mộ Hiên đi ra, trong lòng cô vẫn rất tức giận, không hiểu người đàn ông này càng ngày

càng được voi đòi tiên.

Đính hôn nhiều năm như vậy, anh cũng không hề nhắc đến chuyện kết hôn, mà cô cũng không chủ động nói. Đối với cô mà nói, cuộc sống bây giờ không khác sau khi cưới là mấy, đối với tất cả thói quen của anh cô đã hiểu tường tận.

Trong đầu hiện lên hình ảnh người nào đó im hơi lặng tiếng ăn cơm cà ri thịt bò, cô không khỏi bật cười thành tiếng. người đàn ông này khiến người chán ghét nhưng nhiều lúc cũng thật là đáng yêu.

Ngón tay nhỏ nhắn hồng hồng chậm chạp cầm điện thoại đang không ngừng reo lên, không nhìn vào màn hình, trực tiếp bắt máy: “Này?”

“Đang ở đâu?”

“Anh là người thông minh, không bằng anh đoán đi?” Cô nói.

Đầu bên kia im lặng một lát, một lát sau, Bạch Mộ Hiên không kiên nhẫn nói: “Anh muốn gặp em.”

Đồng Tử Du nhàn nhã chau mày, đầu ngón tay gõ xuống bàn theo một tiết tấu: “Thật có lỗi, hôm nay em muốn ăn cơm cùng cha.”

Bạch Mộ Hiên cau mày: “Em mỗi ngày đều làm ở công ty, mỗi ngày đều ăn cơm cùng cha em, ăn ít một bữa cũng không sao.” Người đàn ông cô ngày ngày ở chung không phải

là anh mà là cha cô, anh có hờn dỗi cũng không nói ra được.

“Không được!” Đồng Tử Du không khách khí cự tuyệt.

“Thôi.” Anh hít sâu một hơi, mọi sự lấy hiếu làm đầu, anh không thể nói gì thêm: “Vậy lúc nào em trở lại? Anh đi đón em.”

Đồng Tử Du ngọt ngào cười một tiếng: “Thật là ngượng ngùng, em buổi tối hôm nay không đến chỗ anh.”

Không đến chỗ anh? Bạch Mộ Hiên tỉnh táo suy nghĩ một chút: “Đã như vậy, được rồi.”

Ừ, anh hôm nay dễ nói chuyện đến không ngờ, Đồng Tử Du kinh ngạc mở to mắt.

“Anh cũng đã lâu không gặp cha, anh đến cùng em.” Anh thản nhiên nói.

Anh cùng cô đi? Đồng Tử Du trợn trắng cả mắt, cha vẫn không ưa anh, nếu anh đến thật, đừng nói là ăn cơm, một hột cơm nuốt cũng không trôi.

“Không cần!” Không hề nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt.

“Tại sao?” Đến phiên anh thấy không đúng, anh cũng không làm chuyện gì, làm gì mà cự tuyệt yêu cầu của anh.

Đồng Tử Du cũng không muốn không nuốt trôi cơm, cha và Bạch Mộ Hiên trời sinh không hợp, mỗi lần gặp nhau luôn là hỏa khí văng khắp nơi. Mặc dù không đến nỗi đáng nhau nhưng cô là người đứng xem một bên mà tim gan đều run sợ.

Rõ ràng bọn họ chỉ nói chuyện liên quan đến tài chính kinh doanh, chuyện buôn bán, nhưng cô nghe thế nào cũng cảm thấy có cái gì không đúng, thậm chí lời nói hai người luôn có hàm ý, toàn câu chứa đầy gai.

“Em chỉ muốn em và cha hai người cùng ăn cơm.” Cô cường điệu nói.

“Anh cũng không phải là người ngoài.” Bạch Mộ Hiên phản ứng cực nhanh chặn lại lời nói của cô.

Vâng, anh không phải là người ngoài nhưng ai bảo đáng dấp của anh khiến cha cô để tâm!

Cô hạ quyết tâm: “Bạch Mộ Hiên, em không muốn quăn anh nữa” Kỳ quái, đàn ông không phải là nên cao hứng khi người phụ nữ của mình không bám theo sao?

“Đồng Tử Du, ai cho phép em không quăn lấy anh?” Làm hại anh sợ người phụ nữ nhỏ bé kia sẽ cao bay xa chạy. Ở chung một chỗ nhiều năm như vậy cô là người phụ nữ vô cùng biết chăm sóc người, không có lòng tham, không cần cầu xin, làm cho anh cảm thấy có gì không đúng.

Chẳng lẽ nói đến bây giờ cô đối với mình còn là loại có cũng được mà không có cũng được hay sao?

Đồng Tử Du khẽ cắn răng, anh đúng là sinh sai giới tính!

Chúng ta còn nhiều thời gian ở chung với nhau, cần gì phải nhất nhất thời khắc nào cũng như hình với bóng đi với nhau.”

Những lời này rất hợp lòng anh, Bạch Mộ Hiên yên tâm không ít: “Được rồi, vậy hôm nay anh không làm phiền nữa.”

Cô đang định thở phào nhẹ nhõm thì anh lại nói: “Chỉ là buổi tối phải trở lại, anh nhớ em.”

Nhớ cô? Là nhớ thân thể của cô, là suy nghĩ làm như thế này giày vò cô thì đúng hơn.

Đồng Tử Du chịu đựng cơn tức: “Em không trở về, hôm nay em ở nhà.”

Là ai nói phụ nữ muốn mềm, vừa nói nhớ cô, phụ nữ nhất định tâm sẽ bị hòa tan, lập tức bay đến bên cạnh mình. Bạch Mộ Hiên phỉ nhổ: “Cho em hai lựa chọn, chỉ được chọn một.”

Đồng Tử Du bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi.”

Bạch Mộ Hiên không hỏi lựa chọn của cô, trực tiếp cúp điện thoại.

Cô sẽ trở lại.....

Phòng ăn nhà họ Đồng, Đồng Phi Vũ đang ăn cơm.

“Hôm nay sao trở lại?” Đồng Phi Vũ cố ý cho con gái một ngày nghỉ, chính là để cho con nghỉ ngơi thật tốt. Hạng mục hai tuần trước khiến cô mệt chết rồi.

Nghĩ đến thật lâu rồi chưa có trở về cùng cha ăn cơm, cho nên con trở lại.” Đồng Tử Du trả lời thành thật.

“Đứa nhỏ ngốc, con có thời gian thì nên cùng nó ra ngoài ăn cơm, xem phim. Người trẻ tuổi không phải đều như vậy hay sao?” Nó trong miệng Đồng Phi Vũ chính là Bạch Mộ Hiên, ông không phải là thích Bạch Mộ Hiên, trực tiếp gọi Bạch Mộ Hiên là nó.

Mặc dù Đồng Phi Vũ không phải là rất ưa thích Bạch Mộ Hiên, nhưng đính hôn lâu như vậy ông cũng không nghe con gái nói về hôn lễ. Ông đang nghĩ Bạch Mộ Hiên không phải giống một số đàn ông trong giới thương nhân chứ?

Ăn cơm, xem phim? “Cha, anh ấy không thích ăn ở ngoài.”

“Cho nên...” Đồng Phi Vũ ăn một miếng: “Con đi học nấu ăn rồi hả?” Tài nấu nướng của con gái mỗi năm lại tốt hơn, dần giống mẹ của cô rồi.

Khi đó không phải cô muốn học nấu ăn, bất đắc dĩ bị Bạch Mộ Hiên ép, ngoài miệng cũng chỉ trả lời: “Vâng!”

Đồng Phi Vũ cười cười khen: “Tài nấu nướng của con ngày càng tốt lên.”

“Cha.....” Hiểu ý cả cha, cô làm nũng nói.

“Tử Du, nó đối với con không tốt?” Đồng Phi Vũ hỏi rõ.

“Tạm được thôi.” Anh cũng chỉ yêu cầu cô biết nấu nướng, cũng không có yêu cầu đặc biệt nào khác. Ngay cả sau khi ăn xong chuyện rửa bát anh cũng đều giao cho người giúp việc, nói là vì da tay của cô.

Thật ra thì cô biết anh thích da của cô non mềm, không muốn phúc của mình bị tổn thương.

“Con nhất định phải thích, cùng lắm thì từ hôn.” Đồng Phi Vũ nói ra từ ngữ kinh người.

Ừ, xem ra thật sự cha không thích anh, Đồng Tử Du len lén thở dài: “Cha.....” Nếu Bạch Mộ Hiên biết được ý của cha, sẽ lại xảy ra náo loạn cho mà xem.

“Cha thấy tiểu tử kia chính là không muốn kết hôn, kéo dài lâu như vậy còn không có nghĩ!” Đồng Phi Vũ tức giận nói.

Đây cũng là nghi ngờ của Đồng Tử Du, chỉ là cô sẽ không thêm dầu vào lửa: “Cha, mấy năm nay anh không có xì căng đan gì, con nghĩ là anh ấy không có ý nghĩ vậy đâu.”

Đồng Phi Vũ nhìn vào mắt của con gái, thở dài một cái: “Cha cũng chỉ muốn tốt cho con, con đừng để trong lòng.”

“Con hiểu rõ, cha, người đừng lo lắng.”

Con trai nếu thực sự thích một người, sẽ không thể chờ đợi muốn lấy về nhà, thế nhưng tác phong làm việc của Bạch Mộ Hiên Đồng Phi Vũ không hiểu nổi.

Đôi mắt lão luyện đảo quanh bụng của con gái một vòng, lại trở về bát cơm. Bọn họ ở chung chỗ 4, 5 năm rồi, bụng kia sao lại không có ti tức chứ? Coi như Bạch Mộ Hiên có ngừa thai nhưng cũng phải có sơ hở chứ.

Chẳng lẽ vì mình không có việc gì chia rẽ hai người bọn họ, khiến cho bọn họ không có thời gian ở chung một chỗ sinh cho ông tôn tử ư?

Nói từ hôn cũng chỉ là Đồng Phi Vũ giận mà nói, con gái ở cùng Bạch Mộ Hiên lâu như vậy nếu muốn từ hôn đàn ông thì không sao, con gái muốn tìm một chỗ tốt liền khó khăn.

Ông chỉ là tức Bạch Mộ Hiên động tác không dứt khoát một chút, bần bè mọi người đều có cháu bồng, đùa với cháu, chỉ có ông..... Nói không thỏa mãn là có, ông cũng muốn nghe một tiếng gia gia nha!

Đồng Tử Du biết rõ lòng của cha, nhưng cô không nói gì.

Bạch Mộ Hiên mặc dù rất chuyên tâm chuyện chăn gối nhưng biện pháp ngừa thai làm rất cẩn thận, luôn mang BCS, xuất tinh ở bên ngoài, nếu cô có thể mang thai thì cô là thánh mẫu Maria rồi.

Nếu Bạch Mộ Hiên có lòng muốn cô mang thai, lấy nhiệt tình của anh, cô có thể sinh một đội bóng rỗi. Cho nên nói, Bạch Mộ Hiên là người có khả năng khống chế cực kỳ mạnh, trong công việc hay trong cuộc sống anh cũng luôn có thể đạt được mục đích của mình.

Anh thích cùng cô ở trên giường cọ sát lẫn nhau, nhưng không vì thế mà bỏ bê công việc.

Cô có cảm giác rằng công việc của anh chính là vợ cả còn cô chỉ là vợ hai mà thôi.

Hai cha con cơm nước xong Đồng Tử Du gọt trái cây mang ra phòng khách, cùng cha mình xem tivi. Đại đa số con sẽ thân với mẹ hơn cha nhưng mẹ cô mất sớm nên cô cùng cha rất thân thiết.

“Tử Du, nếu rảnh rồi con nên nghỉ ngơi một chút. Hiện tại Tử Lâm đã đến công ty làm rồi, con cũng đừng quá mệt mỏi.” Đồng Phi Vũ không muốn quá chú trọng vào buôn bán lớn nữa, lúc đầu ông chỉ muốn kiếm tiền để nuôi nấng các con cho tốt, tận tâm che chở các con, tương lai mới gả cho người tốt được.

Đợi đến khi các con trưởng thành, ông cũng đã già, có các con giúp một tay ông đã nhẹ nhõm đi nhiều. Chỉ là cuối cùng con gái cũng phải lập gia đình, ông không muốn con rể ở rể.

Ông nghĩ về sau tìm một người thừa kế Đồng thị, đem Đồng thị cổ phần hóa, đem cổ phần chia đều cho ba con gái, đảm bảo cuộc sống sau này cho các con.

“Cha, thật sự con không mệt mỏi.: Nhiều năm như vậy cô đã tạo thành thói quen. Nếu lãnh đạo là một công chúa cao quý, người cuối cùng mệt mỏi nhất là nhân viên, như vậy không tốt, cô đã sớm thích ứng.”

“Tốt, tốt, không mệt, không mệt.” Đồng Phi Vũ vui mừng gật đầu, “Đúng rồi, tối nay con ở nhà sao?”

Nhớ tới một nam nhân bốc đồng kia, cô mỉm cười lắc đầu.

“VẬY con về sớm một chút, cha gọi Tiểu Vương lái xe đưa con về.” Đồng Phi Vũ đứng lên.

“Cha, còn sớm mà.” Mới hơn chín giờ.

“Không còn sớm.” Suy nghĩ một chút về tôn tử, cháu gái tương lai, ngẫm lại bộ dạng không cam lòng của Bạch Mộ Hiên khi bị đoạt đi Đồng Tử Du, ông đại nhân không chấp với tiểu nhân: “Trở về đi.”

Đồng Tử Du kinh ngạc nhìn cha: “Nhưng.....”

“Không có nhưng là. Cha tiễn con ra cửa.” Đồng Phi Vũ đẩy bả vai con gái, “Đi thôi, đi thôi.”

Vừa đi tới cửa, nhìn thấy chiếc xe màu lam dừng trước cổng, Đồng Phi Vũ bật cười: “Tốt lắm, cũng không cần Tiểu Vương đưa con về rồi, đã có tài xế riêng tới đón con.”

Đồng Tử Du bị cha nói đùa một cách hài hước thiếu chút không ngóc đầu được lên: “Cha, con đi nha.”

“Ừ.”

“Cha cũng nên đi ngủ sớm.”

“Được, được.”

Giống như phải xa ngàn dặm, Đồng Tử Du lưu luyến không muốn đi, khi nhìn thấy Bạch Mộ Hiên nhàn nhạt hỏi: “Anh đã đến rồi?”

“Hừ, anh cũng chỉ là đi ngang qua.”

“Được rồi, vậy anh đi ngang qua thế sao không đi xuống chào hỏi?”

Bạch Mộ Hiên liếc mắt nhìn Đồng Tử Du, đưa tay kéo dây an toàn cho cô: “Em cũng

không muốn anh đi vào, tránh chọc giận cha em. Anh còn không dám chủ động tới cửa cho người ta ghét nha!”

Ừ, quả nhiên là không thoát khỏi Hỏa Nhân Kim Tinh của anh.

“Về nhà.” Anh bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giống như là trộm được mật ong của Tiểu Hùng, mặt rất vui vẻ.

Nhà? Đồng Tử Du còn chưa coi nơi đây là nhà, hoặc nói cô chưa bao giờ nghĩ chỗ đó là nhà của cô. Cô luôn coi nhà của cha là nhà, nhưng khi nghe anh nói như vậy, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua.

Anh nói nhà là nói nơi cô ở 4,5 năm qua, cái nhà toàn bộ đều thông nhau, không có cửa, phòng tắm cũng vậy. Người đàn ông này ham muốn khống chế quá mạnh mẽ, người khác ngồi trong bồn cầu cũng muốn thấy.

Phòng lớn như vậy, nhìn rõ ràng nhất là giường. Ở trên chiếc giường lớn kia, bọn họ lăn lộn qua vô số lần. Dĩ nhiên biến thái là không chỉ ở trên giường, anh thích ở tất cả mọi góc ngách yêu cô.

Xuống xe, vào thang máy. Cửa phòng vừa đóng thân thể nóng như lửa của anh không chờ đợi được ép sát vào cô. Thời gian để Đồng Tử Du kêu lên cũng không có, trực tiếp bị anh đè ở trước cửa, suồng sã hôn tứ phía trên người cô. Cô cũng đã quen cách anh hành động bạo phong như vậy.

“Đợi chút.....” Cô dùng sức đẩy mặt anh ra: “Em muốn tắm trước.” Bận rộn cả một ngày, toàn thân cô toàn bụi bặm và mồ hôi.

Bạch Mộ Hiên nặng nề thở gấp, biết cô thích sạch sẽ, anh cũng không ngăn cản. Dù sao cô đang ở trong tầm mắt anh, cô không chạy thoát được.

Chỉ là trừ lần đầu tiên cô có kháng cự, cô bây giờ trong ngực anh ngày y trăm thuận. Nhưng thuận ở đây chỉ là ở thuận phục dưới, còn tình cảm cô đối với anh có biến hóa? Còn giống như trước kia lạnh nhạt?

Anh mắt hí nửa mở quan sát cô tắm rửa, ngồi ở trên giường quang minh chính đại nhìn mỹ nhân tắm, một đôi mắt chứa toàn bộ tình cảm của anh với cô.

Cô có thể cảm thấy ánh mắt nóng bỏng sau lưng mình, cô xả nước lạnh đi, để giảm bớt xao

động của thân thể.

Bên tai một hồi huyền não, thân thể trần truồng của anh ôm lấy cô, rí tai: “Cùng nhau tắm.”

Cùng nhau tắm? Chỉ biết.....tai của Đồng Tử Du dần đỏ ửng, không nói gì.

Anh cầm lấy tay cô chỉ đạo: “Em giúp anh tắm.”

Anh không thích dùng sữa tắm, thích dùng tay cùng xà bông tắm, đây chính là sở thích của anh. Không nhìn thấy anh thay đổi, cô nghe lời cầm lấy xà bông chà lên người anh tạo bọt.

“Đủ rồi.” Anh cầm lấy xà bông trong tay cô, để ra một chỗ, trên người anh cũng đã có nhiều bọt rồi.

Tay của cô còn dính bọt, vuốt ve một hồi trên người anh, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào, bao gồm cả phần phái nam của anh. Cô đã thành thói quen nhìn anh trần truồng, hiện tại không còn mặt hồng tim đập như trước kia.

Nhưng cô vẫn không thể nào thản nhiên đối diện anh bộc phát. Khi tiểu huynh đệ của anh ngoan ngoãn, cô không thấy gì, chẳng qua là khi anh cương, hướng về cô giường cung bật kiếm thì cô thật sự khó xuống tay.

“Tiếp tục.” Anh thoải mái ra lệnh.

Cô hàm hồ xoa bóp mấy cái, liền nhảy qua phái nam của anh, một lát sau nho nhỏ nói: “Có thể xả nước rồi.”

Anh không lên tiếng, tay trực tiếp đi vào chỗ kín của cô, một hồi lục lọi, vuốt ve, tà tà nói: “Có thể rồi.”

Không để ý anh một câu nói hai nghĩa, cô lấy nước, nước ấm nhanh chóng xả đi bọt trên hai người. Anh dán chặt lấy cô, ở phía sau cô chậm chạp liếm, phái nam ở hoa huyệt

của cô trượt qua nhiều lần.

Thân thể của cô nóng lên không chịu được, tình dục quen thuộc khiến cô chủ động xoay người, bầu vú bờ vai của anh. Cô khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn: “Em muốn...”

“Muốn cái gì?” Anh tắt nước, ở bên tai cô nhẹ nhàng hỏi, phun ra khí nóng đủ để hòa tan cô.

“Anh...” Cô cắn môi ngoan ngoãn trả lời, đôi chân ngọc không kịp chờ đợi vòng lên eo chắc rắn của anh, thân thể như xà tinh trên người anh cố gắng bám lấy ma sát.

Anh nhéo mông cô, đem cự vật tới trước cửa hoa huyết, chỉ cần anh dùng một sức liên có thể tiến vào thân thể cô. Nhưng anh không muốn như vậy liền thỏa mãn cô.

Cô biết anh muốn cái gì, cô mềm giọng gọi: “Mộ Hiên, Mộ Hiên....” Anh thích khi ở trên giường gọi tên anh.

“Thật biết nghe lời.” Anh khẽ thở một tiếng, không khống chế lực đâm thẳng vào cô, khiến cô thở gấp liên hồi.

“A.....” Cô nâng cằm lên, cảm miệng nhỏ hấp dẫn ngậm nga.

“Còn có câu gì? Hả?” Bàn tay của anh nắm lấy vú cô, vuốt ve, bức bách cô nói ra câu thường ngày đều không nói.

Khẽ chau mày lại, cô rũ mắt xuống: “Em...Em yêu anh...” Anh thích nhất cô nói câu này, chỉ có nói câu này, anh mới cho cô hoàn toàn thỏa mãn.

Anh cười ngông cuồng: “Tử Du thật biết nghe lời.” Anh nâng mông cô lên, hai chân của cô lập tức vòng quanh hông của anh, không ngừng vẽ vòng tròn trên lồng ngực anh, đẩy cánh hoa thật chặt vây lấy vật cứng từng phát từng phát cố gắng phun ra nuốt vào.

Chính anh khiến cô biến thành bộ dạng này, để cho cô mỗi lần đều không chịu nổi true chọc của anh, lời trái lương tâm cũng nói ra. Chính cô cũng không rõ kia có thật là lời trái lương tâm hay không.

Cô thích anh, nếu không làm sao sẽ để anh cứ như vậy xâm nhập thân thể của mình.

Chỉ là trong lòng cô có rất nhiều ngăn khóa, không phải là dễ dàng có thể mở ra.

Thân thể giờ phút này bị anh chiếm hữu, cô không khỏi tự ỏi trong lòng, lòng của cô còn có thể cất giữ trong bao lâu?

“Đáng chết! Em dám mất hồn!” Bình thường thì không sao, nhưng vào thời khắc này cô lại dám ở trước mặt anh nghĩ đến chuyện khác, “Không cho phép nghĩ đến ai, chỉ cho nghĩ đến anh!”

Mỗi câu nói ra, hạ thân không ngừng dùng sức ra vào chỗ kín của cô. Từng phát từng phát, cũng đã tới chỗ sâu, khắc sâu đẩy cô tới cao trào.

Vậy thì vì cái gì giữ lấy tim mình? Ngón tay của Đồng Tử Du ở trên lưng anh tìm dấu vết, vấn đề này khiến cô phát hoảng.

“Tiểu Dã Miêu.” Anh bị đau cười lên.

Thật là một nam nhân ghê tởm, không chỉ có khi dễ thân thể cô, ngay cả tâm của cô cũng muốn chiếm sao? Cô há mồm cắn một phát vào vai anh.

Anh kêu đau một tiếng, mắt mở to, người phụ nữ này, “Ngửa miệng phải không?” Anh nặng nề vỗ mông cô.

“A!” Cô bị đau kêu lên tiếng, hạ thân theo bản năng kẹp chặt, theo đó liền đem cự vật ở sâu trong cô giữ lại.

“Đáng chết!” Cô giữ thật chặt!

“Buông lỏng!” Cô muốn anh xuất tinh sớm hay sao? Đừng có mơ.

Một hồi trời đất quay cuồng, cô bị đặt trên tường, anh hai tay nắm mông cô, mở rộng cánh hoa của cô, cứ thế kéo ra đưa vào.

“A.....” Cô bị bức lên đỉnh núi, xuân thủy tràn ra.

Kích tình từ phòng tắm chuyển lên trên giường, hai thân thể trẻ tuổi liên tục dùng sức quần lấy nhau, không làm mệt chết đối phương thì không ngừng.

Cho đến khi anh hoàn toàn phóng ra, mới buông tha cho Đồng Tử Du. Nhẹ nhàng hôn trán ướt đầm mồ hôi của cô, lửa nóng rút ra khỏi thân thể cô, chất lỏng theo động tác của anh thấm ướt ga giường, anh lấy xuống BCS, cầm lấy khăn lau chùi hai người.

Đồng Tử Du nhắm mắt, hai má ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ngực kịch liệt đập phồng.

Mỗi lần hoan ái đều điên cuồng như vậy, thật giống như là không có ngày mai. Cô giống như là thuyền nhỏ từ trong bão táp, vô dụng tùy cuồng phong bay múa, trừ phi mưa gió ngừng, nếu không cô không có năng lực tránh thoát.

Anh thích nhìn cô toàn thân nhiễm hồng nằm trên giường của anh, làm cho lòng của một người đàn ông như anh tràn ngập thỏa mãn.

“Mệt mỏi?”

Cô im lặng liếc anh một cái, rất ghét bộ dạng đặc chí của anh, cũng rất ghét anh lớn giọng, liền quay lưng, không nhìn bộ dạng khiến người ta ghét kia.

Bạch Mộ Hiên không thèm để ý vòng qua hông cô, ngón tay như có như không ở trên hông cô nhẹ chạm: “Chẳng lẽ em không thích?”

Cô lấy cùi chỏ nhẹ đẩy tay anh xuống, ý bảo anh không nên nói nữa. Cô có lúc thật khó khăn, vì người khác mà mệt mỏi muốn chết, mà người khác vẫn thích cùng cô thảo luận chủ đề có thích hay không này nữa.

Nói thích, chỉ sợ anh biết lại làm bộ làm tịch, nói không thích, lại có chút không đúng ý. Cô quả thật thích cùng anh tứ chi quấn lấy, giao thoa cảm giác, nhưng lại không bằng anh mưu cầu danh lợi, như vậy cũng chỉ là giải quyết vấn đề sinh lý nam nữ.

“Thật không thích?” Anh ở bên tai cô hỏi, thanh âm lười biếng sau khi thỏa mãn tình dục.

“Em muốn ngủ.” Cô nói sang chuyện khác.

Tốt, cô không muốn nói cái này, liền đổi vậy: “Anh nghĩ muốn một đứa bé.” Anh đột

nhiên mở miệng.

Đồng Tử Du đang nhắm mắt đột nhiên mở to: “Anh vừa nói cái gì?” Đứa bé? Ý tứ của anh không phải giống như cô nghĩ chứ?

Cô biết anh là con riêng, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, sau khi anh 7, 8 tuổi mới có thể chính danh. Hơn nữa nghe mẹ anh nói, khi đó anh kiên trì không theo họ Hắc, muốn họ Bạch cùng họ mẹ.

Có lẽ là từ bé đã bị mọi người xem thường, bị người ăn hiếp, anh luôn luôn làm biện pháp ngừa thai đến một giọt nước cũng không lọt, không cho phép có ngoài ý muốn xuất hiện.

Hiện tại anh nói muốn đứa bé, mà anh không thể nào để cho có anh thành con riêng, cho nên, ý tứ của anh phải.....Kết hôn?

“Anh nghĩ có đứa bé cùng em.” Người phụ nữ của anh cực kỳ thông minh, cho nên anh tin

tưởng cô hiểu ý tứ của anh.

“Cho nên?”

“Chính là muốn đứa bé.” Nam nhân vẫn không được tự nhiên nói ra lời cầu hôn.

Đồng Tử Du đột nhiên rất muốn cười lớn, mà cô làm thật, khiến cho mặt nam nhân tối lại:

“Cười cái gì?”

“Ha ha.....” Đồng Tử Du hít sâu một hơi, ngừng cười, “Anh muốn đứa bé?”

“Ừ.” Nam nhân đột nhiên thấp thỏm.

“Vậy anh muốn hôn lẽ?”

“Dĩ nhiên, đứa bé phải là con hợp pháp của anh.” Bạch Mộ Hiên nghiêm nghị nhìn

cô, đáng chết, không phải nữ nhân này muốn có con rồi mới cưới chứ? Đường nhiên là sau khi kết hôn.

“VẬY.....” Đồng Tử Du xoay người lại, nhìn vào mắt anh. “VẬY anh đều đã an bài tốt rồi?”

“Anh đang trưng cầu ý kiến của em.” Anh vô cùng tôn trọng cô, mặc dù đính hôn là do tâm cơ của anh mà thành.

“Như vậy nếu...” Đồng Tử Du khẽ mỉm cười. Bạch Mộ Hiên không khỏi ngừng thở, anh tuyệt không giống như bề ngoài tự tại.

“Dù sao đính hôn lâu như vậy anh nghĩ kết liền kết thôi.” Đồng Tử Du lạnh nhạt nói.

Bạch Mộ Hiên đầu tiên là vui mừng, sau lại cảm thấy có gì không đúng, cái gì gọi là anh nghĩ kết liền kết? Cô không muốn?

“Em có ý tứ gì?”

“Ý ở trên mặt chữ.” Đồng Tử Du thủy chung ưu nhã cười.

“Đồng Tử Du, em nhất định phải nghĩ kết, điều đó phải rõ ràng!” Bạch Mộ Hiên nổi giận quát.

“Từ khi mới bắt đầu em liền không có cơ hội lựa chọn, không phải sao?” Đồng Tử Du đột nhiên thấy buồn. Cô cho là mình không để tâm đến chuyện hai người kết thân, nhưng thật sự là không phải, cô luôn quan tâm. Cô là phụ nữ, luôn khát vọng được người yêu sủng ái, bạn tốt của cô cũng vậy, mọi người đều được chồng yêu thương.

Mấy năm nay cô cũng thấy được biểu hiện của anh, là một người chồng tốt. Nhưng cô luôn nhớ tới hôn nhân của họ xuất phát từ lợi ích kinh tế.

Hiện tại cô sắp 30 rồi, anh cũng đã 32, anh nghĩ kết hôn mà cô nhất định phải phối hợp với anh, trước sau như một.

Bạch Mộ Hiên lạnh lùng nhìn cô, không nói tiếng nào xuống giường, mặc quần áo, cầm ví tiền, điện thoại di động, rời đi.

Tiếng đóng cửa tạo một vết thương trong ngực cô, cô lặng lẽ lau khô nước mắt, ảo não vì hành động vừa rồi của mình.

Tại sao cô nói ra những lời như vậy? Rõ ràng chính mình cùng ý nghĩ của anh giống nhau, hai nhà vì kết hợp của bọn họ đều có chỗ tốt. Cô càng ngày càng quá tham rồi.

Cô nghĩ muốn cái gì?

Trong lòng loáng thoáng có đáp án, cô nhắm mắt không thêm nghĩ nữa.

Chương 8

Khi Viên Bình Nghiệp xuất hiện ở quán bar thì nhìn thấy cảnh bạn tốt về mặt chán chường ngồi trên ghế salon, một đồng phụ nữ đẹp đang vây quanh, có nhiều loại nhưng không hề giống là loại phụ nữ trong sạch, không dính bụi trần.

Viên Bình Nghiệp nhìn xung quanh, vuốt vuốt trán: “Sao cậu không vào trong phòng riêng ngồi?” Ở trong đó nếu muốn làm chuyện xấu gì thì cũng không ai thấy được nha.

Bạch Mộ Hiên thân phận như thế nào, nếu bị người khác nhìn thấy, bị báo chí chụp được đưa lên báo lá cải, hậu quả không thể nói hết.

“Sợ cái gì.” Bạch Mộ Hiên không hề chủ động tìm phụ nữ, chính phụ nữ chủ động leo lên người anh, anh cũng không có xin người con gái nào ngồi lên đùi anh. Nhưng hiện giờ, trên đùi anh là một mỹ nữ, bên trái bên phải mỗi bên đều là mỹ nữ.

Viên Bình Nghiệp đứng tại chỗ nhìn anh: “Cậu không sợ chị dâu biết?”

Bạch Mộ Hiên còn chưa lên tiếng, người phụ nữ ngồi bên cạnh đã lên tiếng: “Sợ cái gì, đến

nơi này chính là làm trò này mà.”

“Đúng vậy nha, anh đẹp trai có muốn ngồi xuống không?” Một người khác không thể chen được vào ngồi cùng Bạch Mộ Hiên bèn tính buông tha, đem lực chú ý chuyển sang Viên Bình Nghiệp.

Viên Bình Nghiệp nghiệp lịch sự cười: “Nếu cậu thích hoa dại, vậy thôi mình trở về ôm hoa nhà đây.” Trong nhà hoa đẹp không ôm, lại đi ra ngoài tìm oanh oanh yến yến. Hừ, thật không tốt, uống phí mình bỏ vợ, tới quán bar này tìm hân, thật lãng phí thời gian.

Mắt thấy bạn tốt muốn đi, Bạch Mộ Hiên cũng không muốn ở lại, anh cũng muốn trở về tìm hoa nhà, nhưng hoa ở nhà..... Đáng chết! Anh lộ vẻ tức giận, người phụ nữ kia không thèm coi trọng lời nói của anh!

Cô không biết anh đã yêu cô nhiều năm, ban đầu yêu sự thanh nhã của cô, nhưng ai biết thanh nhã trong cô lại khiến anh không dễ chịu chút nào.

Cô đối với ai cũng tốt, đối với người nhà mình tốt, với người nhà anh cũng tốt, ngay cả mẹ anh lúc đầu không coi trọng cũng dần dần yêu thích cô, cô khiến cho tất cả mọi người đều yêu thích, đặc biệt là anh.

Nhưng cô thì sao? Không có tim có phổi!

“Bạch thiếu gia, làm sao lại chỉ uống rượu? Chúng ta vừa chơi vừa uống nha, chơi đoán số, ai đoán sai liền cưới y phục.” Một người phụ nữ để nghị.

Lòng của anh đang phiền, những người này còn ở bên cạnh quấy rầy. Anh liền đứng lên, đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, móc ra một chồng tiền mặt vất xuống khiến cho tất cả cùng kêu lên. Anh thản nhiên bước ra ngoài, mặc kệ một đám nhốn nháo đằng sau.

Một tiếng huýt sáo vang lên: “Không tệ, mười phút đã ra, mình còn cho là phải đợi lâu hơn đấy.” Viên Bình Nghiệp mông lung, uể oải nói.

Bạch Mộ Hiên bật cười, anh cho là Viên Bình Nghiệp sớm rời khỏi, không nghĩ là cậu ta còn chờ ở ngoài cửa.

Anh bước tới, mạnh mẽ ôm Viên Bình Nghiệp một cái: “Thật là tốt, người anh em.”

“Chắc chắc, chớ đừng nhận làm đồng chí với mình, mình còn có vợ con phải nuôi.” Viên Bình Nghiệp mặc dù nói như vậy nhưng vẫn đỡ bạn lên xe, xem ra Bạch Mộ Hiên đã uống không ít.

Bạch Mộ Hiên vừa nghe trong lòng liền không vui: “Cậu cũng có vợ, lại còn có con, sao mình chưa có?”

Không đầu không đuôi, Viên Bình Nghiệp nghe hiểu, cảm thấy mình thông minh tuyệt đỉnh:

“Chị dâu không muốn sinh con?” Hiện tại rất nhiều người không muốn sinh con, trẻ con ở Đài Loan hàng năm càng ngày càng ít.

Chỉ là Viên Bình Nghiệp không nhìn ra Đồng Tử Du không muốn có con, nhìn cô như vậy khi kết hôn nhất định là một người mẹ hiền vợ đảm.

“Không phải, cô ấy có nói có kết hôn hay không đều theo mình!” Bạch Mộ Hiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện này tốt vô cùng, tất cả do cậu làm chủ.” Viên Bình Nghiệp vừa chú ý lái xe vừa quay lại nhìn.

“Cậu thì biết cái gì, cố ấy căn bản là không yêu mình!” Cảm giác say bốc lên đầu, Bạch Mộ Hiên tức giận nói to.

“Hả?” Viên Bình Nghiệp nghĩ nghĩ, “Chị dâu làm sao lại không yêu cậu, nếu là không yêu cũng sẽ không tùy ý cậu định đoạt.” Nhìn bạn tốt được chị dâu phục vụ nhiều năm, luôn luôn được chăm sóc tốt, sắc mặt hồng hào, cơ thể khỏe mạnh. Tất cả đều tuyệt nha.

“Lỗi! Ai là chồng của cô ấy, cô ấy đều nghe lời hăn nói!” Cô chính là người con gái hiền thực như vậy, vì người nhà, vì Đồng thị, muốn cô đi về phía đông cô tuyệt đối sẽ không đi hướng tây.

Viên Bình Nghiệp cảm thấy nói chuyện với người say rượu thật khó khai thông: “Cậu...Thôi, mình đưa cậu về nhà.” Theo ý anh, Đồng Tử Du không phải là người không có suy nghĩ, nếu là người phụ nữ để mặc cho người khác định đoạt thì sự nghiệp của Đồng thị không phát triển như ngày hôm nay rồi.

“Không cần, mình không về đó, cái người phụ nữ hư ấy....” Bạch Mộ Hiên ngong nghịu nói.

Viên Bình Nghiệp thờ ơ gật đầu một cái: “Được, vậy thì về nhà mình.” Dù sao đi nữa thì nhà anh cũng có rất nhiều phòng.

Chỉ là hay có nên hay không nói với Bạch Mộ Hiên, anh chạy đến quán bar đã bị chụp lại đây?

Liếc mắt nhìn sang người say đến không biết gì kia, lại nói lảm nhảm không rõ câu, Viên Bình Nghiệp cười xấu xa. Không trải qua tu luyện tình yêu sao tu thành chính quả được đây, cho nên..... Anh liền mở một con mắt nhắm một con mắt thôi.

Ai, anh thật là phôi đản!

Bạch Mộ Hiên đi quán bar trở thành tiêu điểm cho mọi tờ báo, mỗi một tờ báo lại có

một phiên bản, nội dung rất đặc sắc. Mà Bạch Mộ Hiên vẫn không biết gì, vào giờ phút này, anh đang nằm trên giường lớn nhà Viên Bình Nghiệp ngủ không biết trời đất.

Viên Bình Nghiệp nghiệp gõ cửa, cầm điện thoại di động trong tay, đi vào phòng của anh, dùng chân đá đá: “Này, mẹ cậu gọi.” Buổi sáng sớm tinh mơ bị buộc phải rời khỏi vòng ôm của vợ, Viên Bình Nghiệp rất khó chịu.

“Làm gì!” Bạch Mộ Hiên nổi giận mở mắt, giống như một con báo đang tức giận.

Viên Bình Nghiệp trực tiếp vất lại điện thoại, đi về phòng của mình.

“Alo, mẹ, có chuyện gì?” Bởi vì ngủ không đủ, giọng nói của Bạch Mộ Hiên có chút không kiên nhẫn.

Bạch mẹ rất tức giận, sáng sớm đã bị mấy người bạn gọi điện thoại đánh thức. Bà còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn, vừa nhìn, lập tức cả kinh, quả thật đây chính là một chuyện siêu cấp lớn.

Gọi điện thoại cho con trai không thông, không thể làm gì khác phải gọi cho Đồng Tử Du, kết quả là cũng không thông. Chỉ có thể thử gọi cho bạn tốt của con trai, không nghĩ tới con trai lại ngủ ở nhà bạn.

Bà lập tức hiểu báo chí viết không phải là không có căn cứ, con trai mình cũng Đồng Tử Du nhất định xảy ra chuyện.

“Mẹ nói cho con biết, bất kể bây giờ con đang làm gì, phải làm mọi cách để sự việc trên báo kia lắng xuống trước khi cha con biết chuyện!” Bạch mẹ không dám để cho chồng biết, nếu không ông ấy lại nổi trận lôi đình.

“Báo viết gì?” Bạch Mộ Hiên nằm ở trên giường, ngón tay xoa xoa trán.

“Cái tên tiểu tử kia, chuyện tốt ngày hôm qua con làm đều quên hết rồi à?”

Chuyện tốt? Ừ, ngày hôm qua rất đặc sắc, anh cũng cô, cùng yêu, sau đó thì sao..... Anh đột nhiên mở to hai mắt, nếu như anh nhớ không lầm, ngày hôm qua anh hình như là đi đến nơi không nên đến.

“Nghe được lời của mẹ nói không?” Bạch mẹ nổi giận.

“Mẹ, con hiểu con nên làm gì rồi, con cúp trước!” Bạch Mộ Hiên lập tức nhảy xuống giường, vừa mặc y phục vừa tìm Viên Bình Nghiệp. Cửa cũng không thềm gõ, trực tiếp mở cửa phòng ngủ: “Viên Bình Nghiệp.....”

Bạch Mộ Hiên ngay cả cửa cũng chưa tiến vào, liền bị một cái gối đầu ném vào mặt, Viên Bình Nghiệp đang bận làm chuyện 18+ nhanh chóng che phủ vợ cho tốt. Chỉ mặc một cái quần lót đi xuống giường lôi anh ra ngoài.

“Cậu làm gì lấy gối ném mình?” Đáng chết, sống mũi khẳng định đỏ.

Viên Bình Nghiệp quý dị nhìn anh một cái, quyết định không đề cập đến chuyện gì trong phòng khi anh mở cửa: “Tìm mình có chuyện gì?”

“Mình hỏi cậu, có phải hôm qua mình ở quán bar?” Bạch Mộ Hiên hai mắt mong đợi nhìn bạn.

“Ừm.” Cứng nhắc trả lời.

“VẬY.....”

“Lên báo.”

“Mình.....”

“Chết chắc.....”

“Cậu.....”

“Mảnh mình cũng không được gì.”

“Mình.....”

“Chửi mình cũng không được gì.”

Bạch Mộ Hiên chán chường giật nhẹ tóc: “Mình muốn về công ty.”

“Không tiền!”

Bạch Mộ Hiên nheo mắt lại, nhìn Viên Bình Nghiệp: “Cậu sớm biết?”

Viên Bình Nghiệp đang hoảng gật đầu: “Ừ.”

“Viên Bình Nghiệp.....”

“Làm sao?”

“Mảnh đất kia thu mua mình muốn chia thành mười sáu phần.”

“Mình tám?” Viên Bình Nghiệp ngu ngốc.

“Cậu hai!”

“Này này, nào có chuyện như vậy được chứ!” Viên Bình Nghiệp bất mãn nói.

“Nếu cậu muốn xem trò vui, thì phải mất lệ phí!” Bạch Mộ Hiên quay đầu rời đi, lúc gần đi thuận tiện mượn luôn “tiểu vợ” của Viên Bình Nghiệp: “BMW mình mượn.”

“Vợ bạn không thể dùng, cậu chưa từng nghe qua à?” Viên Bình Nghiệp ở phía sau hô to, đáng tiếc Bạch Mộ Hiên đã đi xa: “Tiểu tử thúì, nước đổ khó hốt, thảm cậu.” Anh nhìn có chút hả hê.

“Chồng, anh ta đi chưa?”

“Đi rồi, vợ, cậu ta còn đem ‘muội muội’ mượn đi nha.” Anh chuyển sang khóc lóc kể lể với vợ.

“Chồng, người ta là con một, không có em gái.....”

Viên Bình Nghiệp không nói thêm được gì.

Bạch Mộ Hiên vừa ngồi lên xe, động tác đầu tiên chính là mở máy. Ngày hôm qua anh giả bộ tức giận, cố ý tắt máy, chỉ muốn cho người phụ nữ nào đó phải lo lắng sợ hãi.

Kết quả anh kiểm tra lại tin nhắn, tin nhắn thoại cũng nghe một lượt, nhưng không hề thấy số của cô.

“Đáng chết!” Anh dùng lực đập xuống.

Bạch Mộ Hiên rất nhanh đem tin tức kia chìm xuống, anh vốn cho rằng Đồng Tử Du sẽ tức giận muốn hủy hôn với anh. Nhưng trưa hôm đó, vị hôn thê hoàn mỹ kia khoan thai đến công ty, xách theo hộp tiện lợi, chậm rãi đi vào công ty, gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Em.....” Anh nuốt nước miếng, giống như không tin vào người đang trước mắt mình, như đang nhìn thấy ảo giác.

“Bữa trưa.” Đồng Tử Du như không có chuyện gì ngồi ở trên ghế sa lon. “Cơm thịt kho.”

Trời ạ! Anh hẳn là đang nằm mộng, Đồng Tử Du làm sao có thể xuất hiện trước mắt anh, lúc này lẽ ra cô phải đang tức giận mới đúng, còn làm món anh thích ăn?

“Khụ!” Anh làm bộ đứng đắn đi đến bên người cô, cô hôm nay không bình thường. Anh hôm nay không hề “cho gọi” cô, cô chủ động tới cửa, tự động nấu cơm cho anh. Thường ngày đều là anh ra lệnh cô mới xuống bếp.

“Làm sao lại tới?”

“Không thể tới sao?”

Bạch Mộ Hiên chọn nguyên tắc địch không động ta cũng không động, ngồi ở đối diện cô, ngoan ngoãn ăn cơm với suy nghĩ ăn phải thứ không nên ăn. Mùi vị quen thuộc ở trong miệng, ừ, anh không cần phải lo lắng cô hạ độc vào thức ăn.

Đồng Tử Du vừa ngồi vừa nhìn, vốn đang muốn nói thì trong nháy mắt trời âm u, cô nhàn nhạt mở miệng: “Trời sắp có mưa rồi.”

Một miếng cơm bị chặn ở ngay cổ họng, Bạch Mộ Hiên đảo con mắt, không nhìn ra sắc mặt của cô, nuốt xuống: “Thời tiết bây giờ biến đổi rất nhanh.”

Vừa nói xong, không biết có phải hay không có tật giật mình, Bạch Mộ Hiên có cảm giác như mình nói sai, trời đất như vậy giống con người sẽ thay đổi, có lúc con người trở mặt so với thời tiết còn nhanh hơn.

“Ý của anh.....”

“Hả?” Đồng Tử Du nghiêng đầu, trong mắt là u mê, hiển nhiên là mới nãy cô không nghe thấy anh nói gì.

Bạch Mộ Hiên lắc đầu một cái, tim nảy lên một cái nhìn cô, gõ gõ bàn: “Sáng sớm hôm nay em có đọc thấy gì trên báo không?”

Đồng Tử Du đưa tay chống cằm, suy nghĩ một chút: “Không có gì quan trọng cả.”

Không có gì quan trọng! Bạch Mộ Hiên nghe xong, trong lòng bốc hỏa, cái gì gọi là không quan trọng? Vị hôn phu của mình đi vào quán bar, mặc dù thực tế cũng không có gì nhưng thái độ của cô quá hời hợt rồi.

“Không quan trọng? Em xác định?” Bạch Mộ Hiên không tin.

“Ừ.” Đồng Tử Du gật đầu một cái, khóe miệng còn kèm theo một nụ cười ngọt ngào, thật giống như là không có gì xảy ra thật, bao gồm cả chuyện tối qua của bọn họ.

“Em.....” Bạch Mộ Hiên thật muốn nhìn thấu lòng của cô là đen tối hay màu hồng, cô tuyệt nhiên không quan tâm anh_vị hôn phu này.

“Anh ăn đi, em phải về công ty rồi.” Đồng Tử Du đứng lên, cầm túi xách xoay người rời đi.

Bạch Mộ Hiên đột nhiên đứng thẳng dậy, nhìn Đồng Tử Du, mắt vì nổi lửa giận rất dọa người: “Đồng Tử Du, em cứ như vậy đối xử với anh sao?”

Cái gì? Đồng Tử Du bước rồi dừng lại, không hiểu nhìn anh đang tràn đầy tức giận, anh gần đây như thế nào? Càng ngày càng nóng tính như vậy, công việc không như ý muốn hay sao?

“Anh nói cái gì vậy?”

Bộ dạng cô vô tội, nhưng Bạch Mộ Hiên không thể giải thích vì sao, là chính cô nói một khi kết hôn là không ly hôn, bắt buộc anh phải thủy, hiện tại cô lại coi như không sao cả.

“Đồng Tử Du, có phải hay không anh đi ra ngoài tìm phụ nữ em cũng không để ý? Dù sao chúng ta cũng chỉ là quan hệ dựa trên kết thân mà thôi?” Bạch Mộ Hiên giận đến nỗi nói không lựa lời nữa.

Đồng Tử Du nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn mím lại: “Anh có biết mình đang nói cái gì hay không?”

Hôn ước của anh và cô là hôn ước dựa trên kinh doanh, tài chính, đây là chuyện cả thế giới đều biết, bao gồm cả chính anh, khi đó chính anh là người yêu cầu, không phải sao? Bây giờ anh lại trách chuyện hai người bỏ họ kết thân?

Bạch Mộ Hiên không nói gì, chỉ nhìn cô, giống như hận không được chặt cô thành trăm mảnh.

Đồng Tử Du bị lời nói lạnh nhạt của anh xé tâm thành từng mảnh từng mảnh. Giống như máu dính trên nền tuyết trắng, cô tuyệt không thích cảm giác như thế này.

Anh đi ra ngoài tìm phụ nữ? Quan hệ của hai người không còn cách nào cứu vãn, anh muốn hướng ra bên ngoài?

Sắc mặt Đồng Tử Du từ xanh chuyển sang trắng, giống như là một xác chết, không có một chút máu.

Không biết trải qua bao lâu, cô chậm chạp mở miệng: “Nếu anh đã nghĩ như vậy, không bằng chúng ta hủy hôn.” Khi giữa hai người không còn có hôn ước, khi hai người muốn giải thoát, hận không thể tách ra được, giải quyết như vậy là tốt nhất.

Đồng Tử Du nghĩ như vậy nhưng mà tim bị thương máu chảy không ngừng. Là cô hiểu nhầm rồi, cho rằng anh là người chung thủy trong hôn nhân, không nghĩ tới thích trong miệng của anh cũng không chịu nổi thời gian tàn phá.

Nếu như anh không cách nào chịu được nữa rồi thì không cần chịu nữa.

“Em.....” Anh như một con quái thú trợn mắt, nhìn thẳng vào cô: “Hủy hôn?” Anh

không hề có ý này, anh chỉ muốn vị hôn thê của mình quan tâm đến quyền lợi của chính cô mà thôi.

Thân à người một vợ, nhiệm vụ lớn nhất chính là nắm lòng của chồng. Nhưng cô lại mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, cho dù là giờ phút này, cô cũng không thể tỏ ra ý muốn giữ lấy anh sao?

“Được!” Không đợi cô trả lời, anh ngửa đầu cười to, cười đến không ngừng được: “Hủy hôn thì hủy hôn!” Anh hung hăng ném hộp cơm xuống đất.

Tài nấu nướng của cô rất khá, cho nên một hộp cơm như vậy chỉ làm trong vài chục phút là xong. Nhưng vài chục phút để cho cô mở hội nghị, đọc báo cáo, tìm hiểu thị trường thì hơn.....Thì ra cô từng lãng phí vài chục phút ấy trên người anh.

Anh không lạ gì.

Đồng Tử Du bi thương nhớ lại bạn tốt của anh là Viên Bình Nghiệp ngày hôm qua gọi đến,

nhớ lại lời nói của Viên Bình Nghiệp ở trong điện thoại: “Chị dâu, có phải chị khiến Mộ Hiên tức giận phải không? Cậu ta giờ đang ở trong bar, a, chỉ là chị cũng không cần lo lắng, tôi giúp chị coi chừng...”

Thì ra là anh đi bar, chỉ là Viên Bình Nghiệp coi chừng cái gì đây? Cần coi chừng cái gì?

“Nha, chị dâu, cậu ta sẽ mau ra thôi, tôi đoán là không quá mười phút, cậu ta luôn không thích những chỗ như thế này...”

Đúng vậy, anh không thích những nơi chỉ hoạt động về đêm đấy, anh cũng không ưa phụ nữ quần lầy, anh là người đàn ông rất đơn giản như vậy.

“Chị dâu, dù sao đi nữa, tôi cũng đã báo cáo cho chị, tránh chị hiểu lầm. Cứ như vậy nha.”

Sau đó anh ta cúp điện thoại, cô nghe tiếng tút tút thật lâu mới có phản ứng.

Vốn là đang trần trọc không ngủ được, nhờ đó mà cô ngủ một giấc đến sáng.

Khi đó cô đột nhiên hiểu ra, nguyên lai chính là cô đang lo lắng an nguy của anh. Biết có Viên Bình Nghiệp ở bên cạnh, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, cô cũng an tâm.

Bạn tốt của anh báo cho cô như vậy để cho cô có một suy đoán khác, có lẽ Bạch Mộ Hiên quan tâm cô, bạn tốt của anh mới hiểu cô như vậy.

Suy nghĩ này khiến cô kích động, cho nên khi tỉnh dậy cô liền làm cơm trưa, lần đầu tiên nghỉ trước mười phút kể từ khi cô đi làm ở Đồng thị, mang cơm đến cho anh.

Vậy mà hôm tất cả đều là dư thừa, cơm trưa, còn cả cô cũng thế

(Hiểu lầm hết với nhau rồi)

Lời vừa nói ra khỏi miệng Bạch Mộ Hiên liền hối hận. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cô lạnh lùng, anh cứng rắn nuốt vào kích động, thậm chí không để ý tâm mình khó chịu, anh cắn răng, tiếp tục nói những lời tổn thương, làm như không thấy trên mình đã có chồng chất vết thương: “Đồng Tử Du, nhớ những lời hôm nay em nói.”

Cô nhớ.....Đồng Tử Du xoay người ưu nhã bước đi, chỉ là bước chân của cô có chút chậm chạp, càng lộ vẻ thê lương.

“Ngày mai, ngày mai anh sẽ cho thông báo tin tức này.”

Bước chân của cô dừng lại, Bạch Mộ Hiên cười, chờ cô quay đầu.

“Như vậy làm phiền Bạch tổng nhớ hợp tác giữa Tập đoàn Hắc Thạch và Đồng thị nên nhanh chóng hoàn thành.”

Nụ cười của anh cứng lại, tại sao người phụ nữ này ở trước mặt anh vĩnh viễn đều không đáng yêu, ngay trong lúc này, lo lắng của cô là Đồng thị!

“Như vậy, cáo từ!” Cô đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa.

Cô đi ra ngoài.....Cứ như vậy mà đi? Bạch Mộ Hiên ngu ngơ, không nhúc nhích.

Bọn họ biết nhau mười năm, ở chung một chỗ 4, 5 năm, mà cô nói đi là đi, phất tay một cái, một chút quyền luyện cũng không hề có?

Mười năm, cuộc sống có mấy mười năm. Thời gian trôi qua, anh cùng cô không thể nữa rồi, thời gian đẹp nhất đều dành hết cho đối phương.

Anh cho là, cô hiểu anh. Coi như khi xuống giường, trên miệng cô nói không thương anh, nhưng anh cho là tối thiểu cô cũng thích, tối thiểu là không thể rời bỏ anh, tối thiểu là chuẩn bị cùng anh nắm tay đi hết cuộc đời.

Anh bây giờ mới biết, thì ra tất cả chỉ là anh tự cho là đúng. Nếu so về độc ác, anh không thể bằng cô. Anh không giống như cô không quan tâm, một khi đã ở trong tâm, anh là vạn kiếp bất phục.

Bạch Mộ Hiên chán chường giật nhẹ tóc, anh nản chí. Ai cũng biết anh yêu cô, cha mẹ anh, anh trai anh, ai cũng biết cô đặc biệt, ai cũng không sánh bằng cô ở trong lòng anh.

Cô biết không? Lấy địa vị hiện giờ của tập đoàn Hắc Thạch của anh thì muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng được. Tìm một người giống bối cảnh của cô, bề ngoài xuất sắc, tính tình dịu dàng không có gì khó khăn. Khó khăn là muốn tìm một người tên là Đồng Tử Du, đây chính là khó, từ khi vừa bắt đầu, anh nhận định chỉ duy nhất mình cô.

Mà cô thì sao? Cô không nói, anh có thể thấy cô xa cách, cho dù cô không có gì để bắt bẻ.

Nhưng anh vẫn chưa đủ, chỉ như vậy thôi không đủ, bỏ ra bao nhiêu, anh phải lấy lại bấy nhiêu. Đây mới là anh.

Yêu cô, anh không cần buôn bán, không cần tiền bạc, anh chỉ cần tâm của cô thôi, cái này khó như vậy sao?

Mười năm, thậm chí có thêm vô số mười năm nữa, anh có thể đảm bảo trong mắt anh, trong tâm anh chỉ có mình cô.

Cô sẽ không nói gì mà thuận theo anh.....Nhưng chẳng lẽ anh ở bên ngoài kiếm tình nhân, sinh con cô cũng không quan tâm sao? Ngốc nghếch chính là anh chỉ muốn mình cô là vợ mình, sinh con cho mình, cái này chẳng lẽ là tham hay sao?

Cuối cùng, Bạch Mộ Hiên tức giận chính là cô không quan tâm, cô tại sao có thể cứ như vậy không quan tâm anh? Bao nhiêu người có thể cùng anh sống mười năm, bọn họ không phải là người xa lạ nha!

Bạch Mộ Hiên bất đắc dĩ ngồi trên ghế salon, trong lòng cảm than. Chẳng lẽ anh mới vừa bắt đầu đã sai rồi? Anh không nên muốn một người không yêu anh...

Bàn tay nắm thành quyền, không đúng, tuyệt đối không đúng. Trên thế giới này vốn không có quy định bắt đầu đã phải yêu, mà cô không có người yêu, anh có thể trở thành người đó.

Hiện tại không thương, về sau sẽ yêu.....

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Viên Bình Nghiệp hỏi. Anh vừa bước vào đã nhìn thấy bữa bãi trong phòng, làm bộ không quan tâm, nhìn sang chỗ khác, lên tiếng nhắc nhở: “Không nghe thấy tiếng gõ cửa của mình à?”

“Chuyện gì?”

Viên Bình Nghiệp nhìn mặt của Bạch Mộ Hiên, đột nhiên có ảo giác, anh bây giờ nhìn giống như là khi ở nước ngoài năm đó. Vương tử cao ngạo, lạnh lùng, danh hiệu mà cả trường đặt cho.

Viên Bình Nghiệp cảm thấy danh hiệu vương tử rất thích hợp với Bạch Mộ Hiên, anh lại thông minh, đẹp trai. Bên cạnh luôn có con gái theo, ánh sáng anh tỏa ra không có ai địch được. Không nghĩ tới đột nhiên về nước, khi gặp lại, anh đã thay đổi.

Mỗi lần thấy bạn tốt cùng Đồng Tử Du chung đụng thì Viên Bình Nghiệp luôn nghĩ tới mỹ nữ và dã thú, anh thật không tưởng tượng ra vương tử lạnh lùng như một dã thú thuần phục dưới tay mỹ nữ.

Bạch Mộ Hiên có lẽ không phát hiện ra anh ở trước mặt Đồng Tử Du luôn biết điều, có lúc sẽ không như vậy, nhưng anh rất tự giác nghe cô....., rất tự giác làm cho xứng danh vị hôn phu.

Hôm nay dã thú biến trở về vương tử, đáy lòng Viên Bình Nghiệp thấy Bạch Mộ Hiên làm dã thú thích hợp hơn, mặc dù đều khó chung đụng nhưng tối thiểu cũng có mỹ nhân

thuần thú sư ở đây, cũng sẽ không khó sống lắm.

Viên Bình Nghiệp im lặng một hơi: “Chị dâu sẽ không sinh khí chuyện cậu ngày hôm qua chứ? Mình nhớ là mình đã nói cho chị dâu biết mà.”

Ánh mắt Bạch Mộ Hiên lạnh lùng nhìn đến, như đang hỏi bạn.

Viên Bình Nghiệp lập tức nói hết mọi chuyện ngày hôm qua mình đã làm, anh cường điệu: “Mình vì muốn tốt cho cậu.”

Rất tốt! Nói cách khác Đồng Tử Du không ăn dấm là vì tên bạn ngu ngốc này đã nói trước.

Mà anh lại cho là cô không quan tâm, kết quả là nổi giận với cô, nói ra câu hủy hôn.

Thật sự là quá tốt! Bạch Mộ Hiên đứng lên, cười cũng lười cười: “Cậu làm rất khá.”

Viên Bình Nghiệp nhìn không ra anh là thật lòng khen ngợi mình: “Mộ hiên, cậu không sao chứ?”

“Không có.”

“Vậy mình đi trước.” Viên Bình Nghiệp cảm thấy có nguy hiểm thúc dục mình chạy nhanh.

“Mình có chuyện cần cậu giúp.” Trong mắt anh không mang theo một chút hơi ấm.

“Khách khí cái gì, nói đi.” Khó lắm mới có dịp Bạch Mộ Hiên nói lịch sự như vậy Viên Bình Nghiệp lập tức quên đi cảm giác nguy hiểm.

“Cẩn chặt hàm răng.”

Mặc dù không biết Bạch Mộ Hiên muốn làm gì nhưng Viên Bình Nghiệp vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ chốc lát sau, phòng làm việc yên tĩnh truyền ra một tiếng kêu so với heo bị chọc tiết còn thảm hơn.

Bạch Mộ Hiên vừa ngồi lên xe, động tác đầu tiên chính là mở máy. Ngày hôm qua anh giả bộ tức giận, cố ý tắt máy, chỉ muốn cho người phụ nữ nào đó phải lo lắng sợ hãi. Kết quả anh kiểm tra lại tin nhắn, tin nhắn thoại cũng nghe một lượt, nhưng không hề thấy số của cô.

“Đáng chết!” Anh dùng lực đập xuống.

Bạch Mộ Hiên rất nhanh đem tin tức kia chìm xuống, anh vốn cho rằng Đồng Tử Du sẽ tức giận muốn hủy hôn với anh. Nhưng trưa hôm đó, vị hôn thê hoàn mỹ kia khoan thai đến công ty, xách theo hộp tiện lợi, chậm rãi đi vào công ty, gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Em.....” Anh nuốt nước miếng, giống như không tin vào người đang trước mắt mình, như đang nhìn thấy ảo giác.

“Bữa trưa.” Đồng Tử Du như không có chuyện gì ngồi ở trên ghế sa lon. “Cơm thịt kho.”

Trời ạ! Anh hẳn là đang nằm mộng, Đồng Tử Du làm sao có thể xuất hiện trước mắt anh, lúc này lẽ ra cô phải đang tức giận mới đúng, còn làm món anh thích ăn?

“Khụ!” Anh làm bộ đứng đắn đi đến bên người cô, cô hôm nay không bình thường. Anh hôm nay không hề “cho gọi” cô, cô chủ động tới cửa, tự động nấu cơm cho anh. Thường ngày đều là anh ra lệnh cô mới xuống bếp.

“Làm sao lại tới?”

“Không thể tới sao?”

Bạch Mộ Hiên chọn nguyên tắc động không động ta cũng không động, ngồi ở đối diện cô, ngoan ngoãn ăn cơm với suy nghĩ ăn phải thứ không nên ăn. Mùi vị quen thuộc ở trong miệng, ừ, anh không cần phải lo lắng cô hạ độc vào thức ăn.

Đồng Tử Du vừa ngồi vừa nhìn, vốn đang muốn nói thì trong nháy mắt trời âm u, cô nhàn nhạt mở miệng: “Trời sắp có mưa rồi.”

Một miếng cơm bị chặn ở ngay cổ họng, Bạch Mộ Hiên đảo con mắt, không nhìn ra sắc mặt của cô, nuốt xuống: “Thời tiết bây giờ biến đổi rất nhanh.”

Vừa nói xong, không biết có phải hay không có tật giật mình, Bạch Mộ Hiên có cảm giác như mình nói sai, trời đất như vậy giống con người sẽ thay đổi, có lúc con người trở mặt so với thời tiết còn nhanh hơn.

“Ý của anh.....”

“Hả?” Đồng Tử Du nghiêng đầu, trong mắt là u mê, hiển nhiên là mới nãy cô không nghe thấy anh nói gì.

Bạch Mộ Hiên lắc đầu một cái, tim nảy lên một cái nhìn cô, gõ gõ bàn: “Sáng sớm hôm nay em có đọc thấy gì trên báo không?”

Đồng Tử Du đưa tay chống cằm, suy nghĩ một chút: “Không có gì quan trọng cả.”

Không có gì quan trọng! Bạch Mộ Hiên nghe xong, trong lòng bốc hỏa, cái gì gọi là không quan trọng? Vị hôn phu của mình đi vào quán bar, mặc dù thực tế cũng không có gì nhưng thái độ của cô quá hời hợt rồi.

“Không quan trọng? Em xác định?” Bạch Mộ Hiên không tin.

“Ừ.:: Đồng Tử Du gật đầu một cái, khóe miệng còn kèm theo một nụ cười ngọt ngào, thật giống như là không có gì xảy ra thật, bao gồm cả chuyện tối qua của bọn họ.

“Em.....” Bạch Mộ Hiên thật muốn nhìn thấu lòng của cô là đen tối hay màu hồng, cô tuyệt nhiên không quan tâm anh_vị hôn phu này.

“Anh ăn đi, em phải về công ty rồi.” Đồng Tử Du đứng lên, cầm túi xách xoay người rời đi.

Bạch Mộ Hiên đột nhiên đứng thẳng dậy, nhìn Đồng Tử Du, mắt vì nổi lửa giận rất dọa người: “Đồng Tử Du, em cứ như vậy đối xử với anh sao?”

Cái gì? Đồng Tử Du bước rồi dừng lại, không hiểu nhìn anh đang tràn đầy tức giận, anh gần đây như thế nào? Càng ngày càng nóng tính như vậy, công việc không như ý

muốn hay sao?

“Anh nói cái gì vậy?”

Bộ dạng cô vô tội, nhưng Bạch Mộ Hiên không thể giải thích vì sao, là chính cô nói một khi kết hôn là không ly hôn, bắt buộc anh phải thủy, hiện tại cô lại coi như không sao cả.

“Đồng Tử Du, có phải hay không anh đi ra ngoài tìm phụ nữ em cũng không để ý? Dù sao chúng ta cũng chỉ là quan hệ dựa trên kết thân mà thôi?” Bạch Mộ Hiên giận đến nỗi nói không lựa lời nữa.

Đồng Tử Du nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn mím lại: “Anh có biết mình đang nói cái gì hay không?”

Hôn ước của anh và cô là hôn ước dựa trên kinh doanh, tài chính, đây là chuyện cả thế giới đều biết, bao gồm cả chính anh, khi đó chính anh là người yêu cầu, không phải sao? Bây giờ anh lại trách chuyện hai người bỏ họ kết thân?

Bạch Mộ Hiên không nói gì, chỉ nhìn cô, giống như hận không được chặt cô thành trăm mảnh.

Đồng Tử Du bị lời nói lạnh nhạt của anh xé tâm thành từng mảng từng mảng. Giống như máu dính trên nền tuyết trắng, cô tuyệt không thích cảm giác như thế này.

Anh đi ra ngoài tìm phụ nữ? Quan hệ của hai người không còn cách nào cứu vãn, anh muốn hướng ra bên ngoài?

Sắc mặt Đồng Tử Du từ xanh chuyển sang trắng, giống như là một xác chết, không có một chút máu.

Không biết trải qua bao lâu, cô chậm chạp mở miệng: “Nếu anh đã nghĩ như vậy, không bằng chúng ta hủy hôn.” Khi giữa hai người không còn có hôn ước, khi hai người muốn giải thoát, hận không thể tách ra được, giải quyết như vậy là tốt nhất.

Đồng Tử Du nghĩ như vậy nhưng mà tim bị thương máu chảy không ngừng. Là cô hiểu nhầm rồi, cho rằng anh là người chung thủy trong hôn nhân, không nghĩ tới thích trong miệng của anh cũng không chịu nổi thời gian tàn phá.

Nếu như anh không cách nào chịu được nữa rồi thì không cần chịu nữa.

“Em.....” Anh như một con quái thú trợn mắt, nhìn thẳng vào cô: “Hủy hôn?” Anh không hề có ý này, anh chỉ muốn vị hôn thê của mình quan tâm đến quyền lợi của chính cô mà thôi.

Thân à người một vợ, nhiệm vụ lớn nhất chính là nắm lòng của chồng. Nhưng cô lại mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, cho dù là giờ phút này, cô cũng không thể tỏ ra ý muốn giữ lấy anh sao?

“Được!” Không đợi cô trả lời, anh ngửa đầu cười to, cười đến không ngừng được: Hủy hôn thì hủy hôn!” Anh hung hăng ném hộp cơm xuống đất.

Tài nấu nướng của cô rất khá, cho nên một hộp cơm như vậy chỉ làm trong vài chục phút là xong. Nhưng vài chục phút để cho cô mở hội nghị, đọc báo cáo, tìm hiểu thị trường thì hơn.....Thì ra cô từng lãng phí vài chục phút ấy trên người anh.

Anh không lạ gì.

Đồng Tử Du bi thương nhớ lại bạn tốt của anh là Viên Bình Nghiệp ngày hôm qua gọi đến,

nhớ lại lời nói của Viên Bình Nghiệp ở trong điện thoại: “Chị dâu, có phải chị khiến Mộ Hiên tức giận phải không? Cậu ta giờ đang ở trong bar, a, chỉ là chị cũng không cần lo lắng, tôi giúp chị coi chừng...”

Thì ra là anh đi bar, chỉ là Viên Bình Nghiệp coi chừng cái gì đây? Cần coi chừng cái gì?

“Nha, chị dâu, cậu ta sẽ mau ra thôi, tôi đoán là không quá mười phút, cậu ta luôn không thích những chỗ như thế này...”

Đúng vậy, anh không thích những nơi chỉ hoạt động về đêm đấy, anh cũng không ưa phụ nữ quần lầy, anh là người đàn ông rất đơn giản như vậy.

“Chị dâu, dù sao đi nữa, tôi cũng đã báo cáo cho chị, tránh chị hiểu lầm. Cứ như vậy

nha.”

Sau đó anh ta cúp điện thoại, cô nghe tiếng tút tút thật lâu mới có phản ứng.

Vốn là đang trần trọc không ngủ được, nhờ đó mà cô ngủ một giấc đến sáng.

Khi đó cô đột nhiên hiểu ra, nguyên lai chính là cô đang lo lắng an nguy của anh. Biết có Viên Bình Nghiệp ở bên cạnh, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, cô cũng an tâm.

Bạn tốt của anh báo cho cô như vậy để cho cô có một suy đoán khác, có lẽ Bạch Mộ Hiên quan tâm cô, bạn tốt của anh mới hiểu cô như vậy.

Suy nghĩ này khiến cô kích động, cho nên khi tỉnh dậy cô liền làm cơm trưa, lần đầu tiên nghỉ trước mười phút kể từ khi cô đi làm ở Đồng thị, mang cơm đến cho anh.

Vậy mà hôm tất cả đều là dư thừa, cơm trưa, còn cả cô cũng thế

(Hiểu lầm hết với nhau rồi)

Lời vừa nói ra khỏi miệng Bạch Mộ Hiên liền hối hận. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cô lạnh lùng, anh cứng rắn nuốt vào kích động, thậm chí không để ý tâm mình khó chịu, anh cắn răng, tiếp tục nói những lời tổn thương, làm như không thấy trên mình đã có chồng chất vết thương: “Đồng Tử Du, nhớ những lời hôm nay em nói.”

Cô nhớ.....Đồng Tử Du xoay người ưu nhã bước đi, chỉ là bước chân của cô có chút chậm chạp, càng lộ vẻ thê lương.

“Ngày mai, ngày mai anh sẽ cho thông báo tin tức này.”

Bước chân của cô dừng lại, Bạch Mộ Hiên cười, chờ cô quay đầu.

“Như vậy làm phiền Bạch tổng nhớ hợp tác giữa Tập đoàn Hắc Thạch và Đồng thị nên nhanh chóng hoàn thành.”

Nụ cười của anh cứng lại, tại sao người phụ nữ này ở trước mặt anh vĩnh viễn đều không đáng yêu, ngay trong lúc này, lo lắng của cô là Đồng thị!

“Như vậy, cáo từ!” Cô đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa.

Cô đi ra ngoài.....Cứ như vậy mà đi? Bạch Mộ Hiên ngu ngơ, không nhúc nhích.

Bọn họ biết nhau mười năm, ở chung một chỗ 4, 5 năm, mà cô nói đi là đi, phất tay một cái, một chút quyền luyện cũng không hề có?

Mười năm, cuộc sống có mấy mười năm. Thời gian trôi qua, anh cùng cô không thể nữa rồi, thời gian đẹp nhất đều dành hết cho đối phương.

Anh cho là, cô hiểu anh. Coi như khi xuống giường, trên miệng cô nói không thương anh, nhưng anh cho là tối thiểu cô cũng thích, tối thiểu là không thể rời bỏ anh, tối thiểu là chuẩn bị cùng anh nắm tay đi hết cuộc đời.

Anh bây giờ mới biết, thì ra tất cả chỉ là anh tự cho là đúng. Nếu so về độc ác, anh không thể bằng cô. Anh không giống như cô không quan tâm, một khi đã ở trong tâm, anh là vạn kiếp bất phục.

Bạch Mộ Hiên chán chường giật nhẹ tóc, anh nản chí. Ai cũng biết anh yêu cô, cha mẹ anh, anh trai anh, ai cũng biết cô đặc biệt, ai cũng không sánh bằng cô ở trong lòng anh.

Cô biết không? Lấy địa vị hiện giờ của tập đoàn Hắc Thạch của anh thì muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng được. Tìm một người giống bối cảnh của cô, bề ngoài xuất sắc, tính tình dịu dàng không có gì khó khăn. Khó khăn là muốn tìm một người tên là Đồng Tử Du, đây chính là khó, từ khi vừa bắt đầu, anh nhận định chỉ duy nhất mình cô.

Mà cô thì sao? Cô không nói, anh có thể thấy cô xa cách, cho dù cô không có gì để bắt bẻ.

Nhưng anh vẫn chưa đủ, chỉ như vậy thôi không đủ, bỏ ra bao nhiêu, anh phải lấy lại bấy nhiêu. Đây mới là anh.

Yêu cô, anh không cần buôn bán, không cần tiền bạc, anh chỉ cần tâm của cô thôi, cái này khó như vậy sao?

Mười năm, thậm chí có thêm vô số mười năm nữa, anh có thể đảm bảo trong mắt anh, trong tâm anh chỉ có mình cô.

Cô sẽ không nói gì mà thuận theo anh.....Nhưng chẳng lẽ anh ở bên ngoài kiếm tình nhân, sinh con cô cũng không quan tâm sao? Ngốc nghếch chính là anh chỉ muốn mình cô là vợ mình, sinh con cho mình, cái này chẳng lẽ là tham hay sao?

Cuối cùng, Bạch Mộ Hiên tức giận chính là cô không quan tâm, cô tại sao có thể cứ như vậy không quan tâm anh? Bao nhiêu người có thể cùng anh sống mười năm, bọn họ không phải là người xa lạ nha!

Bạch Mộ Hiên bất đắc dĩ ngồi trên ghế salon, trong lòng cảm than. Chẳng lẽ anh mới vừa bắt đầu đã sai rồi? Anh không nên muốn một người không yêu anh...

Bàn tay nắm thành quyền, không đúng, tuyệt đối không đúng. Trên thế giới này vốn không có quy định bắt đầu đã phải yêu, mà cô không có người yêu, anh có thể trở thành người đó.

Hiên tại không thương, về sau sẽ yêu.....

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Viên Bình Nghiệp hỏi. Anh vừa bước vào đã nhìn thấy bữa bãi trong phòng, làm bộ không quan tâm, nhìn sang chỗ khác, lên tiếng nhắc nhở: “Không nghe thấy tiếng gõ cửa của mình à?”

“Chuyện gì?”

Viên Bình Nghiệp nhìn mặt của Bạch Mộ Hiên, đột nhiên có ảo giác, anh bây giờ nhìn giống như là khi ở nước ngoài năm đó. Vương tử cao ngạo, lạnh lùng, danh hiệu mà cả trường đặt cho.

Viên Bình Nghiệp cảm thấy danh hiệu vương tử rất thích hợp với Bạch Mộ Hiên, anh lại thông minh, đẹp trai. Bên cạnh luôn có con gái theo, ánh sáng anh tỏa ra không có ai địch được. Không nghĩ tới đột nhiên về nước, khi gặp lại, anh đã thay đổi.

Mỗi lần thấy bạn tốt cùng Đồng Tử Du chung đụng thì Viên Bình Nghiệp luôn nghĩ tới mỹ nữ và dã thú, anh thật không tưởng tượng ra vương tử lạnh lùng như một dã thú thuần phục dưới tay mỹ nữ.

Bạch Mộ Hiên có lẽ không phát hiện ra anh ở trước mặt Đồng Tử Du luôn biết điều, có lúc sẽ không như vậy, nhưng anh rất tự giác nghe cô....., rất tự giác làm cho xứng danh

vị hôn phu.

Hôm nay đã thú biến trở về vương tử, đáy lòng Viên Bình Nghiệp thấy Bạch Mộ Hiên làm đã thú thích hợp hơn, mặc dù đều khó chung đụng nhưng tối thiểu cũng có mỹ nhân thuần thú sư ở đây, cũng sẽ không khó sống lắm.

Viên Bình Nghiệp im lặng một hơi: “Chị dâu sẽ không sinh khí chuyện cậu ngày hôm qua chứ? Mình nhớ là mình đã nói cho chị dâu biết mà.”

Ánh mắt Bạch Mộ Hiên lạnh lùng nhìn đến, như đang hỏi bạn.

Viên Bình Nghiệp lập tức nói hết mọi chuyện ngày hôm qua mình đã làm, anh cường điệu: “Mình vì muốn tốt cho cậu.”

Rất tốt! Nói cách khác Đồng Tử Du không ăn dấm là vì tên bạn ngu ngốc này đã nói trước.

Mà anh lại cho là cô không quan tâm, kết quả là nổi giận với cô, nói ra câu hủy hôn.

Thật sự là quá tốt! Bạch Mộ Hiên đứng lên, cười cũng lười cười: “Cậu làm rất khá.”

Viên Bình Nghiệp nhìn không ra anh là thật lòng khen ngợi mình: “Mộ hiên, cậu không sao chứ?”

“Không có.”

“Vậy mình đi trước.” Viên Bình Nghiệp cảm thấy có nguy hiểm thúc dục mình chạy nhanh.

“Mình có chuyện cần cậu giúp.” Trong mắt anh không mang theo một chút hơi ấm.

“Khách khí cái gì, nói đi.” Khó lắm mới có dịp Bạch Mộ Hiên nói lịch sự như vậy Viên Bình Nghiệp lập tức quên đi cảm giác nguy hiểm.

“Cẩn chặt hàm răng.”

Mặc dù không biết Bạch Mộ Hiên muốn làm gì nhưng Viên Bình Nghiệp vẫn ngoan

ngoãn làm theo.

Chỉ chốc lát sau, phòng làm việc yên tĩnh truyền ra một tiếng kêu so với heo bị chọc tiết còn thảm hơn.

Chương 9

Đồng Tử Du bước khỏi tập đoàn Hắc Thạch, trên mặt đột nhiên có nước. Cô vô tình lau khô, theo bản năng nhìn trời, trời xanh mây trắng, không thấy mây đen.

Cô sững sờ nhìn nước trong tay, trong lòng thầm nói, Đồng Tử Du, người là trưởng nữ nhà họ Đồng, người không thể khóc, chỉ là hủy hôn thôi.

Nếu bản thân đã nói ra thì phải dũng cảm gánh chịu. Chỉ là mình thật tùy hứng, Đồng Tử Du có thể tưởng tượng sau khi hôn ước được giải trừ sẽ có hậu quả gì đối với Đồng thị. Chỉ mong Bạch Mộ Hiên có thể đem tổn thương thấp nhất đến.

Cô lần đầu tiên muốn làm đào binh, cô muốn rời khỏi Đài Bắc, cô muốn tùy hứng một lần.....

Phản ứng đầu tiên nghĩ về ông bà, cô không do dự chạy về nhà, một chữ cũng không để lại, kéo một valy nhỏ hướng Đài Nam mà đi.

Bước chân đầu tiên đặt xuống đất Đài Nam cô có cảm giác thật khó tả, không có một suy nghĩ nào thêm, cô gọi taxi đi tới biệt thự của ông bà.

Khi ấy đã là đêm khuya, Đài Nam không náo nhiệt như Đài Bắc, trong đêm khuya Đài Nam u tĩnh mỹ lệ. Vừa mới mưa xong nên trong không khí vẫn còn lưu lại mùi của đất, gió thổi qua lá cây, từng giọt nước rơi xuống tạo thành từng âm thanh nhỏ.

Đây là lần đầu tiên cô làm việc mà không suy nghĩ, cô chột dạ, nên xin lỗi, nhưng giờ phút này cô cảm giác rất thư thái, buông lỏng. Quanh năm luôn ôm lấy gánh nặng trưởng nữ Đồng gia, ôm đồm tất cả mọi chuyện. Cô chợt nhận ra lúc này cô bốc đồng như thế này thật tốt, cái gì cũng không cần quan tâm chỉ cần làm chuyện mình muốn là tốt rồi.

Cô nhắm mắt lại, cho đến khi bác tài xế lên tiếng: “Tiểu thư, đã đến.”

Cô mở mắt ra, nhìn biệt thự sang trọng trước mắt, cô lại nghĩ đến những năm tháng trước khi hai mươi tuổi: “Vâng, cảm ơn.” Trả tiền rồi xuống xe.

Không làm kinh động đến ai, cô bước vào đại sảnh. Ngoài ý muốn nhìn thấy em gái của mình, cô cho rằng Đồng Tử Du đã ngủ.

Tử Duệ kinh ngạc nhìn Đồng Tử Du, ngay sau đó không suy nghĩ nhảy lên, tỏ rõ sự vui sướng.

Không nói chuyện nhiều với em gái, cô hơi mệt liền lên lầu. Trở lại phòng ngủ của chính mình, vừa đặt mình xuống cô liền ngủ mất.

Cô giống như là cs một giấc mộng rất dài, trong mộng có một người đàn ông. Người đàn ông kia vẫn đuổi theo cô, luôn đuổi theo, cô chạy không ngừng, sau đó mệt mỏi, anh ta bắt được tay cô, hung ác hỏi, tại sao không yêu tôi!

Sau đó cô tỉnh, trời cũng đã sáng, cô khẽ thở dài chậm chạp ngồi dậy. Nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, cô nhẹ nhàng vuốt tóc, tay dừng lại, cô vội vàng thả tay xuống.

Khi lòng cô phiền sẽ luôn vuốt tóc. Anh luôn biết, cô vuốt tóc, anh liền đưa tay ra, cùng mười ngón tay cô đan xen.

Cô nhắm mắt lại, điện thoại di động vang lên, cô nhận điện thoại: “Alô?”

“Ở nơi nào?”

“Có chuyện gì không?” Anh không nên gọi điện thoại đến, bọn họ đã đi tới bước đường cùng.

“Ngày hôm qua.....Thật xin lỗi.....”

Động tác của Đồng Tử Du dừng lại, một lúc lâu mới phản ứng được người đầu dây bên kia nói gì. Cô biết anh lâu như vậy, chưa bao giờ anh Nhận sai với cô.

Cô không tin hỏi: “Anh làBạch Mộ Hiên?”

“Không phải là anh thì là ai?” Anh không được tự nhiên rống lên.

Đồng Tử Du yên lặng một lát, lại hỏi: “Anh là nói xin lỗi?”

Đầu bên kia đã bắt đầu có tiếng thở gấp, anh hừ hừ, cái gì cũng không nói.

Đồng Tử Du cười, thật ra thì hôm qua cô vẫn còn trong trạng thái mông lung xử lý. Khi cô chủ động nói ra từ hủy hôn ngực truyền ra đau đớn, cảm giác như vậy cô biết là cái gì, cô đối với người đàn ông này tình cảm không đồng dạng như cô vẫn nghĩ.

Đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Người đàn ông cũng sống chung với phụ nữ lâu sẽ cảm thấy mệt mỏi, không muốn cùng phụ nữ sống tiếp, bắt đầu tìm tình nhân. Nhưng phụ nữ không như vậy, mỗi một người phụ nữ đều khát vọng một ngôi nhà, khi một tổ ấm được xây dựng, liền muốn giữ cho nó thật tốt, bền vững thiên trường địa cửu.

Cùng anh ở chung trong một thời gian dài như vậy, cô rất khó không động lòng với anh được, người chứ không phải cỏ cây vô tâm.

Nhưng thái độ ngày hôm qua thật sự rất đả thương người, trong lòng cô hiểu hôm nay anh chỉ động gọi điện thoại, mình nhất định tha thứ cần cho anh, cùng anh chung sống.

Nhưng hôm nay Đồng Tử Du ở Đài Nam, hôm nay cô không muốn làm Đồng Tử Du, cô muốn bốc đồng tiếp.

“Tại sao không nói chuyện?” Bạch Mộ Hiên nóng nảy hỏi.

“Bạch Mộ Hiên.....”

“Ừ.”

“Đồng Tử Du nghỉ.” Đồng Tử Du nói xong liền cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Cứ mặc kệ mấy ngày đi, khó có khi có thể tùy hứng.

Mà Bạch Mộ Hiên ở Đài Bắc mở to hai mắt nhìn điện thoại bị cắt đứt, không thể tin được. Chuyện như thế này sao có thể xảy ra trên người anh được, anh không chịu thua tiếp tục gọi lại, kết quả không gọi được, cô tắt máy.

“Đáng chết!” Anh khẽ nguyền rủa một tiếng.

Cùng trong lúc đó Đồng Tử Du quyết định làm phản, đi đến Khẩn Đình.

Ăn điểm tâm xong, cô lúi hành lý chuẩn bị đi. Trước khi đi cô lưu luyến nhìn em gái,

cô không khỏi cảm than: “Đồng gia có một người hy sinh hôn nhân của mình là đủ rồi, em chỉ cần làm chuyện em cần làm là được.”

Nhìn bộ dáng không hiểu của em gái, Đồng Tử Du nhàn nhạt cười một tiếng rồi rời đi.

Em gái cùng cô bất đồng, em cô trong nhà chân chính là một tiểu công chúa, có thể mặc cho em làm cái gì thì làm cái đó. Mà Đồng Tử Du không như vậy, cô là chị trưởng công chúa, cô tự nhiên gánh lấy trách nhiệm.

Cô cũng không hâm mộ cuộc sống của các em, ngược lại, cô rất vui vẻ, mình có thể tìm được định vị được con đường mình nên đi cuộc sống.

Đồng Phi Vũ nhìn người đàn ông trước mặt, sắc mặt rất không tốt.

Đầu tiên người đàn ông này đem Đồng thị là phòng khách của mình, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Tiếp theo, khi ông biết tin về con gái lớn của mình thì ông lập tức liên hệ tới Bạch Mộ Hiên, tám chín phần là Bạch Mộ Hiên không thoát được quan hệ.

Cuối cùng, không có những nguyên nhân khác, thuần túy là nguyên nhân cá nhân. Nhìn Bạch Mộ Hiên khó chịu, người đàn ông này quá cuồng vọng.

“Nhạc phụ.” Bạch Mộ Hiên nhin xuống nóng lòng, mới đầu anh rất gấp, anh sợ Đồng Tử Du không tha thứ cho mình, nhất thời đem lời nói của anh làm thật.

Anh đã chuẩn bị nghe Đồng Phi Vũ phỉ nhổ, lại phát hiện sắc mặt Đồng Phi Vũ bình tĩnh, hiển nhiên Đồng Tử Du chưa nói chuyện hủy hôn với nhạc phụ.

Nhưng cô nói một câu kia, Đồng Tử Du muốn giả giả thật thật dọa anh ư, nghỉ? Nghỉ dài hạn hay ngắn hạn? Hay là vĩnh viễn?

“Cậu tới làm cái gì?” Đồng Phi Vũ tức giận nói.

“Con tới hỏi nhạc phụ một chút, có hay không có tin tức của Đồng Tử Du?” Vạn bất đắc dĩ lần này anh phải đi tìm nhạc phụ của mình hỏi tin tức này rồi.

“A, Tử Du làm sao?” Đồng Tử Du ngay từ lúc biến mất kia liền nhận được tin tức từ tai mắt ông an bài bên cạnh cô, nói cô tới Đài Nam rồi.

Nhẹ nhàng, cái gì cũng không nói, một người một bạc quần áo về với ông bà. Ông nghĩ, nhất định người đàn ông trước mắt này khiến con gái tức giận rồi. Nếu không lấy tính cách của Đồng Tử Du mà nói, tuyệt đối không tự chọc giận bản thân.

“Vâng, giữa chúng con xảy ra chút chuyện.” Bạch Mộ Hiên thông minh lựa chọn giấu giếm một phần sự thật. Nhưng anh quên mất trước mắt là một người đàn ông không phải là người đơn giản, là lão hồ ly ngàn năm: “Nếu là một chút chuyện nhỏ thì không vấn đề gì. Tiểu Du sẽ không so đo. Nhiều nhất là chỉ tính tình trẻ con chút, mấy ngày nữa là không sao.” Đồng Phi Vũ giống như dỗ đứa trẻ nói.

Nhưng vấn đề là Bạch Mộ Hiên một ngày cũng không nhịn được, huống chi là mấy ngày.

“Nhất định là buổi tối cậu không ở cùng với Tử Du, ra ngoài tìm phụ nữ chọc giận Tử Du!” Đồng Phi Vũ hừ hừ, chính ông cũng là đàn ông, thỉnh thoảng cũng muốn gặp dịp thì chơi. Nhưng ông không uổng phí tiền của như vậy, còn chơi trò tiền bạc kia.

Chắc chắc! Hình kia ông cũng thấy rồi, ngay cả ông cũng lo lắng cho con gái. Nào biết buổi sáng con gái còn làm việc rất ổn, không bị ảnh hưởng, nhưng buổi chiều lại mất tích không bóng hình.

Lấy trực giác của ông, nhất định buổi trưa đã xảy ra chuyện. Mà tiểu tử Bạch Mộ Hiên ngốc kia còn muốn lừa ông. Hồn tiểu tử không nói thật, ông cũng sẽ không nói nơi con ông đi.

“Nhạc phụ! Không phải như thế!” Có khổ mà không nói được, anh không chơi trò tìm phụ nữ: “Tất cả đều là báo chí nói loạn.”

“A nha.” Đồng Phi Vũ gật đầu qua loa. Ông cũng không phải là con gái của ông, giải thích cho ông nghe thì có ích gì, tiểu tử ngốc!

“Cho nên nhạc phụ, cha không phải biết Tử Du ở nơi nào?”

Bạch Mộ Hiên lại hỏi thêm lần nữa.

“Không biết.” Đồng Phi Vũ không muốn nói nhiều lần đầu: “Ta còn có một hội nghị.”

Rõ ràng biết mà không nói cho anh, sắc mặt Bạch Mộ Hiên khó coi như bị táo bón nhiều ngày, cuối cùng đành phải rời khỏi Đồng thị.

Sau khi lên xe, tài xế Viên Bình Nghiệp liền hỏi: “Nhạc phụ cậu nói gì?”

“Không có.” Tế bào não của Bạch Mộ Hiên nhanh chóng hoạt động, một kế hoạch bắt đầu được tạo dựng. “Cậu truyền tin ra ngoài, nói tập đoàn Hắc Thạch chuẩn bị hủy hôn với Đồng thị, chuẩn bị rút lại tiền đầu tư.”

“Cái gì!” Viên Bình Nghiệp kêu lên một tiếng, “Mộ Hiên, cậu điên rồi!” Loại tin tức này đối với hai bên đều không tốt, đặc biệt là Đồng thị. Nếu anh tính toán không lầm, cổ phiếu Đông thị sẽ giảm.

“Mình chỉ muốn cậu truyền tin, chứ không bảo cậu làm như vậy.”

“Có cái gì không giống nhau?”

Bạch Mộ Hiên thần bí cười một tiếng: “Nhiều nhất một hoặc hai nhà, đối với Đồng thị ảnh hưởng không lớn.”

Phải ha, đối với Đồng thị ảnh hưởng không lớn. Thịt cũng không phải từ trên người mình rớt xuống, Viên Bình Nghiệp bắt đầu khắc sâu cảm nhận cậu ta phúc hắc. Tay trái không khỏi sờ sờ má trái, vừa chạm liền đau.

Bạch Mộ Hiên cười vui vẻ. Lấy hiểu biết của anh về Đồng Tử Du, cô sẽ nhanh xuất hiện. Chỉ cần người ở trước mặt anh, anh cái gì cũng không sợ, anh sẽ vững vàng che chở cô ở bên người.

Đồng Tử Du ngày thứ nhất tới Khẩn Đình, vui vẻ chơi đùa vài trò chơi, khi mệt mỏi mới trở về nghỉ ngơi. Khi đó cô còn không biết Đồng thị gặp phải vấn đề lớn.

Cho đến ngày thứ hai, cô không một chút lo lắng hưởng thụ tiệc đứng, không nghĩ tại đây lại gặp một người.

“Cô chính là vợ chưa cưới của Bạch Mộ Hiên?” Một người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi.

Phản ứng đầu tiên của Đồng Tử Du là nhìn bụng của người phụ nữ kia lớn như sắp chuyển dạ, tiếp theo chậm rãi gật đầu. Bạch Mộ Hiên cũng đã nói xin lỗi, như vậy chuyện hủy hôn chắc cũng không xảy ra nữa.

“Xin chào, tôi là vị hôn thê trước của anh ta.” Người phụ nữ kia không mời mà tự ngồi xuống, “Tôi là Lâm San.”

“Cô mạnh khỏe.” Cô đã nghe qua tên của cô, chỉ là hình dạng truyền thuyết của cô ta kém hơn rất nhiều. Nghe nói cô là một người con gái mê người, tính khí đại tiểu thư, nhưng hiện tại Đồng Tử Du nhìn thế nào cũng không ra.

Bộ dáng Lâm San cùng với phụ nữ mang thai không khác gì nhau, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, khí chất văn nhã. Nói thật, thật ra khí chất của Lâm San cùng với cô có điểm giống.

Chỉ là nụ cười của cô so với Lâm San đáng yêu hơn, sáng sủa hơn cô.

“Không nghĩ anh ta lại tìm loại trẻ con này thay mình sao!” Lâm San nói thầm.

Đồng Tử Du cười, bởi vì cô hiểu ra, xem ra nghe được thì vĩnh viễn không nên tin hoàn toàn. Nhìn những người kia miêu tả Lâm San thành một cô gái dạng gì, một người háms giàu, thiên kim tiểu thư bám chân đàn ông.

“Chỉ là sao cô có tâm tình ở đây ăn uống? Tôi nghe nói tập đoàn Hắc Thạch muốn hủy hôn với Đồng thị, nam nhân đáng chết, không nghĩ tới Bạch Mộ Hiên thích chơi một chiêu này!” Lâm San phản hận nói, “Tôi còn tưởng các người ở chung một chỗ lâu như vậy, anh ta là muốn nhận định cô rồi, thật là giang sơn dễ đổi.....”

Lâm San nói rất nhiều, phần lớn ý nói, biểu đạt rất bất mãn với Bạch Mộ Hiên, chỉ là.....

“Lâm tiểu thư, cô vừa nói cái gì hủy hôn?”

“Di? Cô không biết sao?” Lâm San đột nhiên cảm thấy may mắn vỗ ngực một cái, cũng may lúc trước Bạch Mộ Hiên nói thẳng với cô, cô đồng tình nhìn Đồng Tử Du một cái: “Nghe nói không chỉ muốn hủy hôn, anh ta còn muốn rút hết tiền, mà như vậy tiền

vốn của Đồng thị không đủ.....”

Đồng Tử Du nghe xong liền cười, điều này thật sự không thể tưởng tượng được, chẳng lẽ người đàn ông kia bị mình cự tuyệt mà thẹn quá hóa giận, nuốt luôn Đồng thị? Cái này không thể nào!

“Gần đây trên TV đều đưa tin tức này, Đồng tiểu thư, cô đừng lo lắng, lấy kinh nghiệm của tôi thì trước hết cô nên ra nước ngoài tránh đi một thời gian, đừng để đám nhà báo kia tìm thấy cô.” Lâm San lấy kinh nghiệm từng trải nói.

Đồng Tử Du cười nhìn cô, cũng bởi vì Lâm San rời đi, mới để cho tất cả mọi người hiểu lầm cô.

“Lâm tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một chuyện hay không?”

“Vấn đề gì? Cô cứ nói.” Lâm San thờ ơ nói.

“Bọn họ nói là bởi vì cô ở bên ngoài cho nên mới.....” Đồng Tử Du nói rồi dừng lại.

“Làm ơn!” Lâm San có vẻ tức giận, “Đều là tại tên khốn Bạch Mộ Hiên kia, đáng đập nho nhả như vậy, kết quả hại tôi như thế!”

“Hả?” Hại?

“Đúng là, ai..... Tôi khi đó rất muốn gả cho anh ta. Kết quả anh ta không thích tôi, thậm chí một chút hảo cảm cũng không có. Còn nói với tôi có bản lĩnh đi tìm nam nhân khác đi. Tôi trong cơn tức giận liền làm như vậy.” Lâm San uất ức, tức giận.

Ừ, Bạch Mộ Hiên bản lĩnh châm chọc người khác rất cao. Hơn nữa có thể thấy tính tình Lâm tiểu thư dễ kích động, đúng là.....

“Chỉ là, thật ra thì tôi nên cảm ơn anh ta.” Lâm San cười.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ta kích thích, tôi mới tìm được một người chồng tốt.” Ai có thể nghĩ đến người tình một đêm lại là đối tượng phó thác cả đời.

Lâm San nói rất mơ hồ. Nhưng khi chồng của Lâm San đi tới, Đồng Tử Du phải rất cố gắng khắc chế mình mới không để khuôn mặt tươi cười biến dạng.

“Chồng, anh đến rồi.”

“Ừ, Vợ, chúng ta nên đi.”

“Vâng, Đồng tiểu thư, cô phải cố lên nha, tạm biệt!” Lâm San khoác tay chồng rời đi.

Đồng Tử Du cười nhìn người đàn ông kia không ngừng quay đầu lại. Nếu như cô nhớ không lầm, cô giống như lúc Bạch Mộ Hiên tốt nghiệp đại học có nhìn thấy qua người đàn ông này.

Cô đối với người đàn ông kia gật đầu một cái, không có ý định đánh vỡ lãng mạn của Lâm San.

Khi được cô không tiếng động bảo đảm, người đàn ông kia lúc này mới yên lòng rời đi.

Cô rất không muốn nói Bạch Mộ Hiên rất phúc hắc, nhưng là không có uống phí Mộ Hiên thuận nước đẩy thuyền, người đàn ông kia cũng sẽ không ôm được mỹ nhân về.

Còn nữa, lần sau nhìn thấy Bạch Mộ Hiên cô nhất định phải nói cho Bạch Mộ Hiên, ‘anh quả nhiên là họ Hắc!’

Ăn một bữa sáng thoải thích, Đồng Tử Du quay trở lại phòng, mở laptop ra lên mạng xem tin tức. Quả nhiên đúng như lời Lâm San nói.

Cô suy tư một lát, không đoán được ý của Bạch Mộ Hiên, anh như vậy là muốn quan hệ của hai người như thế nào đây? Hay là anh muốn chấm dứt hẳn” Không biết tại sao hiện tại cô không thấy quá khổ sở.

Đại khái bởi vì cô nghe được người đàn ông không bao giờ nói xin lỗi với ai nói xin lỗi cô. Cho nên hiện tại tâm tình cô coi như là bình tĩnh, chỉ nghĩ đến vì cô tùy hứng mà dẫn đến cả nhà bị liên lụy, cô rất áy náy.

Hệ thống tin nhắn vang lên, cô có một email, vừa mở ra đúng là của cha.

Con gái yêu quý, con không cần phải lo lắng chuyện đã xảy ra, cha có thể xử lý tốt.

Đồng Tử Du vốn là lo lắng chuyện này, nhưng cha đã nói như vậy, cô cứ làm theo thôi.

Ở Khẩn Đình ngày thứ hai, cô đạp xe dọc theo đường bờ biển, cho đến khi không còn sức cô mới về nhà nghỉ ngơi. Rót một phần nước uống, cô chính mình thoải mái vui vẻ ngâm nga hát, tâm tình vô cùng khoáng trá, cảm giác như mình quay lại tuổi mười tám.

Tuổi trẻ thật tốt! Cô thật muốn quay trở lại những năm tháng thanh xuân.

Cô cười ngám nhìn sao trên trời, trong lòng vô cùng thoải mái, không quan tâm đến chuyện gì cả.

Hôm nay khi đi dọc theo bờ biển, cô nhớ lại trước kia bọn họ.....

Ngày đó cô mặc váy dài ngồi phía sau anh, mặc cho anh chở. Cô không biết là gió biển thổi, váy mặc dù dài nhưng không thể tránh khỏi bay lên. Có người con trai đi qua nhìn thấy huyết sáo, làm hại cô vừa xấu hổ vừa không biết làm sao. Không thể làm gì khác một tay giữ váy, một tay túm lấy áo anh.

Cô dám thề, khi đó Bạch Mộ Hiên tuyệt đối là cố ý. Cô càng khẩn trương, anh đạp càng nhanh, thậm chí đến cuối cùng lúc anh dừng lại, cô tay phải giữ váy, tay trái ôm chặt anh.

Anh nhẹ nhàng huyết sáo một tiếng, lấy giọng kiêu nói đáng đời cô: “Ai cho cô mặc váy.”

Quả nhiên là một ác nam! Những thần tượng trong kịch kia nam chính nhu tình đều là gạt người. Cô gặp phải một nam chính trăm phần trăm vừa tùy hứng, đơn giản, ngây thơ lại cực kỳ sắc.

Chỉ là quá trình hồi tưởng, thế nhưng anh lại lạnh lùng nhắc nhở cô, cho mép váy sát vào, ngồi một bên, sau đó váy chưa từng bay cao.....

Đồng Tử Du vì nhớ lại cười ra tiếng, cầm điện thoại di động lên, bấm số điện thoại của anh. Điện thoại vừa mới vang lên một chuông, liền có người nhận. Đồng Tử Du không khỏi nghĩ tới bộ dáng anh cầm điện thoại chờ, thật sự rất khôi hài.

“A lô?”

“Luôn chờ điện thoại của em?” Đồng Tử Du đùa giỡn.

“Em đang ở đâu?” Bạch Mộ Hiên chủ động bỏ qua câu hỏi của cô, trong lòng rất không vui. Anh cho là cô sẽ xuất hiện, kết quả đợi hai ngày cô mới gọi điện thoại cho anh. Anh không hiểu lắm, hay là cô đã nhìn thấu ý nghĩ của anh?

“Không muốn nói.” Đồng Tử Du chợt nổi lên ý muốn đùa.

“Em!”

“Này Bạch Mộ Hiên, anh nói, tin tức trên ti vi là thật sao?”

Đã bao lâu? Đồng Tử Du đã bao lâu không dùng giọng nói buông lỏng này nói chuyện với anh? Bạch Mộ Hiên không khỏi mềm giọng đi, thành thật khai báo: “Không phải.”

“Đó là giả phải không?” Đồng Tử Du nhớ tới lời của cha, đột nhiên hiểu rõ, cha nguyên lai là đang ám chỉ mình, xem ra là cô nghĩ quá nhiều.

“Ừ.”

Đồng Tử Du cơ hồ đã đoán được đáp án của anh, nhưng cô kìm lòng không được hỏi: “Tại sao?”

Tại sao? Người phụ nữ gốc này biết rõ còn hỏi. Bạch Mộ Hiên trợn trắng mắt, mặc dù rất muốn mang nha đầu trốn nhà này bắt về đánh cho một trận nhưng anh vẫn không nỡ.

Đồng Tử Du suy nghĩ một chút: “Được rồi, vậy em đi ngủ trước đây, tỉnh lại sẽ nói cho anh biết. Hôm nay chơi cả ngày, rất mệt mỏi.”

“Ngủ, chơi?” Bạch Mộ Hiên vừa nghe được mấy chữ này, vẻ mặt như bị vứt bỏ, nổi giận nói: “Đồng Tử Du, em đã đi đâu!”

Để cho anh không an lòng chính là, có thể có hay không có đàn ông quyến rũ cô: “Có hay không đàn ông đến gần em?”

“Có!” Đồng Tử Du thẳng thắn, buổi trưa lúc ăn cơm, gặp phải mấy trai đẹp mời cô buổi tối đi uống một chén.

Bạch Mộ Hiên hít một hơi sâu: “Vậy em nói gì?”

“Em có muốn theo bọn họ đi uống rượu hay không cũng không nói với anh, em chuẩn bị đi ngủ đây.” Đồng Tử Du cách một cái điện thoại cũng ngửi thấy mùi dấm của anh.

“Uống rượu!” Em dám đi uống anh liền cắt đứt chân của em!” Bạch Mộ Hiên gầm lên nói, rượu không phải là một thứ tốt. Cô là con gái nếu bên ngoài uống rượu, anh nước xa không thể cứu được lửa gần.

“Em muốn ngủ.” Cô trước lúc ngủ tuyệt không muốn nghe chuyện bạo lực.

Bạch Mộ Hiên bình tĩnh: “Tĩnh ngủ gọi cho anh.”

“Ngủ ngon.” Đồng Tử Du cúp điện thoại, nằm trên giường mỹ mãn chìm vào giấc ngủ.

Ở Đài Bắc, Bạch Mộ Hiên sững sờ nhìn điện thoại. Trong lòng sinh ra một cảm giác mình là đầu heo, tại sao cô nói vài lời anh liền ngoan ngoãn nghe lời.

Châm chọc cười một tiếng, anh bị hãm sâu bởi ma chú của cô rồi.

Anh không buồn ngủ, mấy ngày này chỉ ngủ 3, 4 giờ. Thời gian chủ yếu nhìn điện thoại, đảm bảo điện thoại di động vừa reo liền bắt máy.

Rất dễ nhận thấy, người phụ nữ kia sống rất vui vẻ. Rời khỏi anh, cô tựa hồ một chút ảnh hưởng cũng không có. Nhưng đó là bên ngoài, người phụ nữ này cho dù có bị thương cũng là đem vết thương nuốt vào trong.

Anh hiểu rất rõ cô. Ngày đó anh nặng lời như vậy, cô nhất định bị thương. Nếu không cô sẽ không bật lên một câu, kích động muốn hủy hôn.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật ra thì ngày đó cô tuyệt không như bề ngoài bình tĩnh. Nếu không cô bây giờ đang ngồi trong phòng làm việc của Đồng thị, hoặc là mời ký giả nói rõ chuyện. Chứ không phải là nghỉ phép.

Nghỉ phép? Thường thường khi tâm tình không tốt hoặc là muốn thả lỏng mới nghỉ phép thôi.

Cô nói cái gì mà, Đồng Tử Du nghỉ.....Hiện tại nhớ lại lúc ấy cô nói, Bạch Mộ Hiên liền cười, thì ra cô vẫn coi đó là một “công việc”.....

Người phụ nữ này, nên bắt về đánh cho một trận mới đúng!

Chương 10

Đồng Tử Du ngày thứ ba dậy từ sáng tinh mơ, sửa sang lại hành lý cho tốt, ngồi lên xe Đài Nam.

Tại Đồng gia.

Không ngoài ý muốn nhìn thấy em gái bộ dáng lo lắng sợ hãi, Đồng Tử Du cũng chiều vỗ đầu em.

“Ừ.” Đồng Tử Du gật đầu liên tục, “Chị trở lại là tốt rồi.”

“Ha ha, chị lên lầu trước.”

“Vâng.”

Trên đường gửi một tin nhắn cho Bạch Mộ Hiên.

“Chị không sao, không cần phải lo lắng.”

Sai biệt không quá nửa giờ, một người đàn ông dáng vẻ mệt mỏi chạy tới. Đồng Tử Thân cười nhìn nhìn chăm chú, là cựu anh rể, Đồng Tử Du nghĩ gì nói thế: “Cựu anh rể, sao anh lại tới đây?”

Bạch Mộ Hiên đang muốn tìm một người hỏi Đồng Tử Du đã trở lại chưa, thiếu chút nữa bị một câu này của Đồng Tử Du làm cho tức đến hộc máu. Cái gì gọi là cựu anh rể, từ đầu tới đuôi, anh chính là anh rể của cô!

“Xóa ngay cái từ Cựu kia đi!”

Đồng Tử Du bị giọng điệu nghiêm nghị của anh dọa toàn thân run rẩy, uất ức nói: “Anh.....anh rể.”

Nhìn Đồng gia tiểu muội bị anh dọa thành như vậy, Bạch Mộ Hiên nhớ tới lời nói của Đồng Tử Du, cô luôn nói anh quá nghiêm nghị, em gái của cô đều bị anh dọa chết rồi.

Biểu tình của Đồng gia tiểu muội đúng là như vậy, vì vậy Bạch Mộ Hiên yêu ai yêu cả đường đi lối về, hạ giọng điệu: “Em gái nhỏ, chị của em đâu?”

“Chị đã lên lầu được nửa giờ.” Đồng tiểu muội giống như đối mặt với thầy giám thị, trả lời rất rõ ràng.

Bạch Mộ Hiên cười khố, xem ra hình tượng của anh tạm thời không có biện pháp cứu vãn: “Tốt, cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Đồng tiểu muội thiếu chút nữa liền cúi đầu chào Bạch Mộ Hiên rồi.

Đồng Tử Duệ vẫn cho là Chị cả không thích anh rể, mà anh rể luôn nghiêm nghị, cô rất sợ chị cả vì Đồng thị mới đáp ứng cùng anh rể một chỗ. Nhưng bây giờ xem ra có chút không giống.

Bạch Mộ Hiên không thể làm gì khác hơn là bước nhanh lên lầu, tránh cho Đồng tiểu muội bị mình dọa thành tượng đứng mất.

Trước khi đi, anh nhìn thấy một nam nhân cao lớn đứng cách Đồng tiểu muội không xa, anh tùy ý liếc mắt nhìn, sau đó lên lầu tìm Đồng Tử Du.

Khi anh đường hoàng mở cửa phòng cô thì người phụ nữ nào đó vừa đi từ trong phòng tắm đi ra, người chỉ quấn một cái khăn tắm.Ánh mắt anh sáng lên, nước miếng cũng muốn chảy xuống.

“Anh đã đến rồi?” Giống như cái vĩa giữa bọn họ không hề có, Đồng Tử Du tự tại soi gương, bên tai không ngừng truyền đến thanh âm nuốt nước miếng. Cô làm như không thấy, làm đủ trình tự sau khi tắm.

Bạch Mộ Hiên chịu đựng đói khát, từng bước từng bước đến gần. Chóp mũi truyền hương thơm của cô: “Em không phải đang tức giận?”

“Tức giận có giải quyết được gì không?” Dù sao chuyện giữa bọn họ anh đều là người quyết định.

Quả nhiên là đang tức giận. Bạch Mộ Hiên nhếch miệng cười một tiếng: “Ai bảo em luôn lạnh nhạt, giống như là không để ý đến anh.”

Nếu như không phải lỗi tai của mình luôn rất tốt, Đồng Tử Du sẽ cho rằng đứng trước mặt mình là một đứa bé 7, 8 tuổi. Theo ý tứ của anh, là cô sai?

“Em không quan tâm anh?”

“Ừ.” Bạch Mộ Hiên uất ức giống như một con thỏ trắng nhỏ, lỗi tai cũng rũ xuống. Xem ra giờ phút này anh thật sự cùng họ Bạch không có chút quan hệ.

“Bạch Mộ Hiên!” Đồng Tử Du nặng nề đặt kem dưỡng xuống bàn: “Em nếu không quan tâm anh, em sẽ không nấu cơm cho anh, làm ấm giường giúp anh?”

Nghịch chương nha! Nghe thiên kim tiểu thư luôn hào phóng ưu nhã nói ra loại câu này, Bạch Mộ Hiên bị dọa sợ tới mức hồn phi phách tán: “Tử Du, đừng nóng giận, đừng nóng giận.....”

Đồng Tử Du hừ mấy tiếng, tiếp tục động tác trên tay, không có ý định để ý đến anh.

Cô nói không sai, là anh hư, biết rõ một thiên kim tiểu thư không biết làm cơm là bình thường. Minh lại vì bản thân buộc cô phải học nấu nướng, nấu cơm cho anh ăn. Hiện tại tài nấu nướng của cô rất cao, có một nửa đều là do anh bức.

Anh thậm chí để giải quyết nhu cầu sinh lý mà muốn cô chuyển qua chỗ anh ở, giống như lời cô nói, ấm giường.

“Là anh sai lầm rồi, là anh sai lầm rồi.” Bạch Mộ Hiên mặt ủ mây chau, thật giống như nhận lầm: “Mà anh vừa bắt đầu đã ép em. Anh cho là em bị vội vã mới.....”

Đồng Tử Du mắt lạnh, Bạch Mộ Hiên nuốt lời nói trở về, vòng vo chuyển đề tài: “Ừ, lần trước nổi giận là do anh không đúng. Anh cho rằng anh đi quán bar, em tuyệt không quan tâm, cho nên anh mới có thể.....” Anh lại nhận được một ánh mắt xem thường, “Anh không biết Viên Bình Nghiệp đã nói với em.....” Âm thanh phía sau nhỏ dần.

“Bất kể Viên Bình Nghiệp có nói hay không với em, em thấy anh ở quán bar chơi rất vui vẻ, rất high nha!” Đồng Tử Du lạnh lùng châm chọc.

Bạch Mộ Hiên ngoan ngoãn cúi đầu: “Vợ, anh nhận lầm.”

“Còn nữa, ghê tởm nhất là anh còn chơi trò bức người!” Đồng Tử Du lần lượt kể tội của anh.

“Anh không tìm được em, nhạc phụ lại không nói cho anh. Anh chỉ có thể làm như vậy, như em thấy trên TV, Đồng Tử Du, anh hiện tại chính thức truy nã em.....”

“Truy nã cái gì, em cũng không phải tội phạm!”

“Nhưng em là tròn thê!”

“Là anh đáp ứng hủy hôn!”

“Là em nói trước.”

Tốt lắm, hai người lại tranh đấu đến đỏ mặt tía tai rồi. Thật sự rất buồn cười, hai người ở chung một chỗ lâu như vậy chưa từng cãi nhau, bởi vì Đồng Tử Du nhẫn nhục chịu đựng, nói cái gì cũng nghe theo anh, làm một người vợ chưa cưới khéo léo. Ai ngờ anh được voi đòi tiên, càng ngày càng đem cô giẫm ở dưới chân.

Bạch Mộ Hiên lộ ra nụ cười, vẽ kinh ngạc: “Tử Du, cho tới bây giờ chưa từng cùng anh gây gổ.”

“Anh thích người khác như vậy với mình sao? Anh thật là biến thái!” Đồng Tử Du hiểu rõ đạo lý làm vợ, không người đàn ông nào muốn cùng vợ mình suốt ngày gây gổ.

“Thình thoảng như vậy có thể gia tăng tình thú vợ chồng nha!” Bạch Mộ Hiên nghiêm túc nói.

Đồng Tử Du hết ý kiến, cô cho rằng anh hôm nay là tới tạ tội, đến cuối cùng bọn họ lại còn bàn luận tình thú vợ chồng. Thôi, cô không có hứng thú.

“Em muốn ngủ, nếu như anh không phản đối, xin về cho.”

Đồng Tử Du tỉnh táo lại, cô sai lầm rồi. Người đàn ông này luôn cố quái, còn thích cùng phụ nữ gây gổ. Cô ghét nhất là cãi nhau, làm sao sẽ cho rằng mình rất hiểu người đàn ông này đây?

“Không cần, nếu như em không thích cùng anh gây gỗ, vậy anh không gây gỗ, em không thích anh nói chuyện vậy anh cũng sẽ không nói chuyện.....” Bạch Mộ Hiên làm động tác kéo khóa, công khai mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời.(Anh Hiên đáng yêu quá)

Bạch Mộ Hiên luôn ở vị trí chủ đạo, hôm nay đổi thành Đồng Tử Du, Đồng Tử Du ngược lại không cảm thấy thống khoái, chỉ cảm thấy mới lạ. Người đàn ông này thay đổi tính tình như vậy khiến cho cô vĩnh viễn không đoán ra được anh đang nghĩ cái gì.

“Nếu như anh đã nghe lời như vậy, vậy anh có thể ngủ ở phòng khách.” Đối lấy là Bạch Mộ Hiên lắc đầu như gõ trống.

“Hoặc là ngủ ở đây?” Anh gật đầu như bằm tỏi.

Đồng Tử Du vừa nhìn thấy ánh sáng lóe lên sâu trong mắt anh, nghĩ ngay đến một loài động vật, sắc lang!

“Anh nằm mơ đi!”

Đồng Tử Du đi tới tủ treo quần áo, lấy chăn mỏng ra, ném lên người anh: “Nếu như anh muốn ngủ chung phòng với em vậy anh ngủ trên sofa là được rồi.”

Bạch Mộ Hiên nhú nhú mày nhìn ghế dài, lại nhìn lên giường công chúa cực lớn của Đồng Tử Du, đang muốn há mồm Đồng Tử Du mắt lạnh quét tới. Anh lập tức cầm miệng, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, là chính anh cam kết không nói lời nào.

Bạch Mộ Hiên uất ức rúc vào ghế nằm, hai chân của anh cũng thò ra ngoài, nằm tựa một chỗ, một đôi mắt mở lớn. Chính mà đời vợ đại nhân thương hại anh, nhưng Đồng Tử Du rất quyết tâm, vì vậy hy vọng của anh thất bại.

Trong khoảng thời gian này ngủ rất ít nên anh không khỏi ngủ thiếp đi, hiện tại Đồng Tử Du đang ở bên cạnh anh, anh cũng yên lòng.

Trước khi ngủ anh nghĩ, hôm nay để vợ làm đại nhân một lần khi dễ anh, chỉ có lần này, ai bảo lần này anh phạm sai lầm trước..... Nghĩ đi nghĩ lại anh liền ngủ mất.

Bạch Mộ Hiên không biết là lúc chính mình mơ mơ màng màng thì Đồng Tử Du căn bản không có ngủ. Đại khái là mấy ngày nay chơi rất hưng phấn, cô không ngủ được.

Cô len lén đứng dậy, phát hiện anh đã sớm ngủ thiếp đi. Ghế nằm quá nhỏ, chân cũng rơi xuống đất. Cô rón rén xuống giường, đi tới bên cạnh anh, nhặt chân lên đắp kín cho anh.

Tay không tự giác phất qua trán của anh, nghe được âm thanh: “Tử Du, vợ.....”

Cô mỉm cười. Người đàn ông này có kiên trì của mình, cô ở trong lòng anh chiếm một vị trí rất quan trọng. Có lúc cô nghĩ, nếu như anh không coi trọng cô, có lẽ cô không khổ não như vậy.

Vì vậy anh muốn cô thương anh... Đây là mẹ Bạch nói với cô. Mẹ Bạch nói, đừng nhìn bộ dáng của anh chừng chạc thành thực, thật ra thì dưới bề ngoài ông cụ non là một trái tim trẻ con, so với ai anh cũng hồn nhiên hơn.

Chính là hồn nhiên, người đàn ông này mặc dù trước cô đã từng phóng túng, đã từng có người khác. Nhưng cùng cô sống chung nhiều năm như vậy cô chưa từng lo lắng anh sẽ tìm người phụ nữ khác.

Ngược lại anh luôn tìm mọi biện pháp không ngừng nói cho cô biết anh thích gì, không thích gì. Ân cần dạy bảo, cô rất khó để không nhớ lời anh, anh tựa như chuẩn bị cho cô biết tất cả về anh.

Lý do nhắc tới cũng đơn giản. Anh nói, họ Bạch như thế nào, họ Hắc như thế nào, dù sao chuyện anh là con riêng là thật sự, cũng không thay đổi anh đoạt lấy vị trí ở tập đoàn Hắc Thạch.

Anh rất tự tin, nắm chắc phần thắng, nhưng phần tự tin dùng trên người cô thì không phải như thế. Anh sẽ lo lắng, sẽ phiền não. Đồng Tử Du vẫn cảm thấy mình không phải người hồng hạnh xuất tường, là một người chung thủy với hôn nhân, ý nghĩ của anh là dư thừa.

Nhưng sau này cô phát hiện nguyên lai mình cũng sẽ như vậy, đây là một loại đổ kỵ, một loại ghen tuông. Bất kể đối phương cả người có hay không thuộc về mình, luôn là nghi kỵ luôn là bá đạo muốn tất cả của đối phương.

Cho nên cô rất ưa thích cùng cha đi khắp nơi, càng như vậy anh càng không yên lòng. Mỗi lần đi công tác về tính tình của anh lại bộc phát, chứ đừng nói đến chuyện dục vọng anh liên tục phát ra.

Cô mới biết mình có tâm cơ này, mà anh có vài phần không biết không nhìn thấu. Ngoài mặt, người khác cũng cảm thấy cô rất nghe lời anh, hiền lương thực đức. Nhưng trên thực tế cô cũng có lợi thế.

Hai người bọn họ không ai là người thẳng, ngược lại là kiềm chế lẫn nhau. Điều này cũng tốt, ai bảo anh thích đùa giỡn, thật ra thì cô không phải là không thích bộ dạng anh giờ chân múa tay.

Hai người cũng vậy, đều là người xuất thân phú quý từ bé, trên người đều có thói hư tật xấu. Chỉ là cô che giấu tốt, thỉnh thoảng mới lộ ra ngoài thôi.

Khóe miệng Đồng Tử Du lộ ra một nụ cười sáng lạn, mắt định dạng trên người anh. Thật ra thì cô không ghét anh như vậy, anh thay đổi như vậy đối với cô như dòng nước ấm chảy qua.

Nhất cương nhất nhu, vừa đủ.

Trời vừa sáng, Bạch Mộ Hiên mở mắt ra. Tính khí rời giường liền bộc phát. Cái người đáng chết nào không kéo màn, khiến mặt trời chiếu ánh sáng vào, chiếu sáng cả căn phòng.

Khí thế hung hăng đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi. Bạch Mộ Hiên nhìn thẳng một dáng người nhỏ nằm ngang hông mình, không cần nhìn mặt anh cũng biết là cô.

Anh liếc giường nguyên vẹn không vết xô, khóe miệng nở nụ cười. Cái gì mà muốn anh ngủ ở ghế dựa, cô tốt hơn, phụ xướng phụ tùy, nằm ở bên cạnh anh. Sớm biết như vậy cô cũng không nên cự tuyệt anh nha. Không để kinh động đến người con gái nhỏ trong tay, anh ôm cô ngồi lên đùi mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Bạch Mộ Hiên ghé vào bên tai của cô, nhẹ giọng nói: “Cũng biết em không bỏ được anh.”

Cô là thương anh, cho dù cô chỉ ở trên giường nói câu này. Nhưng anh biết, chính là ép cũng ép thành sự thật, chính sách như vậy, bất tri bất giác là được thật.

“Anh yêu em, Tử Du.” Vốn chỉ là so với thích nhiều hơn một chút, động lòng người,

cần chung sống. Là từ trường hấp dẫn khác phái với nhau. Giữa bọn họ là lực hấp dẫn mạnh mẽ không thể tách rời.

Cúi đầu nhẹ hôn lên trán cô, trong lòng lại chưa thỏa mãn, lại hôn mắt, cái mũi thẳng tắp, môi nhỏ anh đào. Các loại dày vò này vẫn không đủ để cô tỉnh lại, sắc tâm của anh nổi lên cực điểm.

Đầu lưỡi thuần thực trực tiếp chui vào trong miệng của cô, chơi đùa tiểu đình hương. Một tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô, một tay che chở không để cô ngã xuống, cho đến khi nụ hoa thẳng đứng tay của anh mới chậm chạp đi xuống vùng đất phía dưới, một ngón tay tách cánh hoa nhỏ, nhẹ nhàng đút vào.

“Ừ.....” Cô nhẹ nhàng ngâm một tiếng, nhưng vẫn nhắm mắt.

“Ha ha.....” Anh cười nhẹ thành tiếng, không nghĩ bị anh trêu thành như vậy rồi mà vẫn ngủ được.

Một vòng, đè cô dưới thân, cởi hết quần áo của cô ra,, thân thể xinh đẹp trong nắng sớm phát ra ánh sáng mê người.

Anh tìm lòng không được liếm hôn da thịt hoàn mỹ của cô. Cảm giác cô ở phía dưới phát run, ngón tay không ngừng ẽ trên nụ hoa.

Bàn tay tách hai chân của cô, dục vọng to lớn nhẹ nhàng, chậm chạp tiến vào trong cơ thể cô. Cô thở gấp một tiếng, anh dừng lại, ngẩng đầu lên chờ cô tỉnh lại, không nghĩ cô vẫn chưa chịu tỉnh lại nữa.

Nhưng thân thể của cô tựa hồ đã thanh tỉnh, chân nhỏ quăn lên bụng anh, bụng chậm chạp chạm vào chỗ kín của anh. Anh thở dốc vì kinh ngạc, không biết trong giấc mộng của cô thế nhưng lại được thư sướng như vậy.

“Xem ra như vậy rất tốt.” Anh nặng nề thở gấp, ở trong cơ thể cô tiến công, hai tay nắm lấy vú vô, giống như là cười ngửa cười cô.

Mà Đồng Tử Du vẫn cho là mình đang trong mộng xuân.... Cô vốn đang ở ngoại ô cười ngửa tản bộ, đột nhiên cảnh tượng thay đổi, Bạch Mộ Hiên xuất hiện, ngay sau đó cô bị cười ngửa rồi.....

Cô vốn muốn phản kháng, hung hăng bỏ mấy bàn tay của anh, lại để cho anh tiến thêm, thân thể không phản kháng được, ở trên giường cô cũng luôn luôn không kháng cự được anh.

Cô khó chịu tỏ vẻ chó vẫy đuôi mừng chủ, nhưng người đàn ông kia quyết tâm muốn ép khô cô. Cho đến khi hoa huyết của cô một hồi co rút, một cổ nhiệt dịch chảy vào..... Cô tỉnh táo lại, bởi vì anh chưa bao giờ xuất trong cơ thể cô.

Chớp chớp mắt, nhìn người đàn ông bên trên, dục vọng vẫn còn ở trong cơ thể cô, cô mê ly cặp mắt trong suốt: “Bạch.....”

“Tử Du, em thật là ngủ như chết rồi, có động đất chắc em vẫn ngủ được.” Bạch Mộ Hiên ở bên tai cô không ngừng cười.

Cô không phải ngủ được, mà cô tưởng cô đang mộng xuân, không nên nói nhiều, tránh cho rước thêm cười nhạo.

“Chỉ là em thật giỏi.” Không tốn bao nhiêu kỹ thuật liền dễ dàng khiến anh lên đỉnh.

“Câm miệng.” Còn đang vì mình mới tưởng là mộng xuân Đồng Tử Du xấu hổ, hung hăng đạp anh xuống.

“Không được, Tử Du.....” Anh dừng lại một chút: “Anh mới vừa rồi không dùng BCS.”

Nói nhảm! Cô dĩ nhiên biết, thân thể cô vừa động có thể thấy hoa huyết ươn ướt.

“Cho nên, gả cho anh đi?” Bạch Mộ Hiên ở trên ngực cô làm nũng.

Đồng Tử Du sửng sốt: “Kết hôn?”

“Đúng, gả cho anh, được không?” Bạch Mộ Hiên tỏ ra khẩn trương.

Chỉ là anh thành khẩn trong mắt Đồng Tử Du giống như quỷ nhập vào người. Bạch Mộ Hiên cầu hôn? Còn rất chân thành?

“A, vậy thì kết hôn đi.” Đồng Tử Du còn đắm chìm trong xấu hổ vừa rồi.

Bạch Mộ Hiên trợn tròn mắt, thành công!

“Vợ!” Người yêu mới hô một tiếng.

“Anh xuống đi.”

“Nếu cũng đã gieo giống rồi không bằng làm mấy lần, tỉ lệ chính xác sẽ tăng lên.”

“Không cần!”

Khi hai người rời khỏi Đồng gia, Đồng tiểu muội thấy gương mặt anh rể ngọt ngào, chị cả cũng thế. Chỉ là trên mặt chị cả có thêm nét xấu hổ, tại sao lại vậy chứ?

Bất kể như thế nào, người có tình sẽ thành thân thuộc đúng là chuyện tốt.

Hôn lễ được cử hành một tháng sau, hai người mới thường thức chuyện tình nhân nên làm.

Đồng Tử Du chỉ trải qua tình yêu một lần, hơn nữa lại là người hoa tâm bắt cá hai tay cho nên không có kinh nghiệm. Mà Bạch Mộ Hiên kinh nghiệm là có, chỉ là ở trên giường là nhiều.

Nói về phương diện tình yêu, hai người bọn họ thật sự là rất thuần khiết và trong sạch.

Bạch Mộ Hiên không biết từ nơi nào học được một số chiêu, thỉnh thoảng hai người sau khi tan việc đi xem phim, đi dạo chợ đêm, hoặc là Bạch Mộ Hiên đưa cô đến một nhà hàng cao cấp, hai người dùng bữa dưới ánh nến. Cuối tuần anh sẽ mang cô đi chơi khắp cái nơi ở Đài Loan, mang cô đi tới nhiều nơi phong cảnh khác nhau.

Tóm lại hai người không có đi hưởng tuần trăng mật nhưng những ngày sau đó rất ngọt ngào.

Một ngày ngọt ngào, cô gái nho nhỏ bắt đầu quấy phá: “Mộ Hiên.....”

“Hả?” Lúc này bọn họ đang ở trong nhà, hai người vừa kết thúc quá trình tạo người,

ôm đối phương nằm trên giường.

“Anh tại sao không thích Lâm San?”

Hả? Ghen? Tay Bạch Mộ Hiên nhẹ nhàng vuốt lưng tuyết trắng của cô: “Anh không thích cô ta.”

“Nhưng ngoại hình của cô ấy cùng em không khác là mấy.”

“Nội tai bất đồng.”

“VẬY.....”

“Vợ, em không phải muốn đem tất cả thời gian nói chuyện nhỏ này chứ?” Anh mở mắt ra, nhìn cô hôm nay cực kỳ tò mò.

“Không phải nha, em chỉ là muốn nói, bạn học của anh thời đại học tại sao lại vừa lúc là chồng của Lâm San?”

Thần sắc của Bạch Mộ Hiên biến đổi: “Ừ, cái này nói rất dài dòng.” Nhưng thật ra là không muốn nói.

“Vậy thì đơn giản một chút.” Đồng Tử Du tuyệt không muốn bỏ qua.

“Bạn thời đại học của anh thích cô ta, anh không thích, anh liền thuận nước đẩy thuyền.” Kể xong rồi.

Mặc dù cùng suy nghĩ của cô không sai biệt lắm, xác định về sau, Đồng Tử Du thân mật ôm cánh tay anh: “Thật may là cô ấy hiện tại hạnh phúc, nếu không xem anh làm như thế nào.”

“Chồng của em không phải là người xấu xa như vậy.” Mặc dù Lâm San có lúc quẩn luyến anh nghĩ một đao diệt cô, nhưng vì bạn tốt, anh còn nhịn xuống.

“Em hôm nay muốn lôi chuyện cũ, không bằng em nói một chút “mối tình đầu” đi.” Ba chữ cuối cùng anh cắn răng nghiêng lợi nói ra.

Đồng Tử Du chau mày: “Sáu chữ, hoa tâm bắt cá hai tay.”

Tốt lắm, nợ cũ không có lật, Bạch Mộ Hiên ngượng ngùng cười một tiếng: “Vợ, còn sớm, không bằng chúng ta lại tạo người?”

“Hả? Em còn chưa hỏi xong nha.”

“Anh không có nợ cũ nha!”

“Ai nói, không bằng anh nói một chút chuyện trước khi về nước, chuyện tuổi trẻ ăn sạch dương nữ đi.”

Biểu tình trên mặt cô cho anh biết, cô vô cùng hăng hái. Bởi vì chuyện kinh nghiệm anh ở trên giường nói cho cô biết chồng cô thân kinh bách chiến. Nếu không cô sẽ không trở thân không được.

“Tử Du, em trước kia không quan tâm mà?” Anh kinh hoảng nói.

Đồng Tử Du liếc anh một cái: “Anh không phải cảm thấy em không đủ quan tâm anh hay sao, em hiện tại quan tâm anh nhiều hơn nha!”

Ông trời, anh có thể hay không không cần loại quan tâm này, chuyện cũ cũng lôi vào! Người đàn ông nào mà không sợ vợ mình hỏi chuyện cũ, anh đi đầu xuống đất luôn rồi!

Nhìn Đồng Tử Du nghiêm nhiên ngửa tay, Bạch Mộ Hiên chỉ có thể nhận thua: “Vợ, anh chỉ nhớ cô ta là dương nữ, những thứ khác đều không nhớ rõ.”

Thật đáng hoàng! Đồng Tử Du thiếu chút cười thành tiếng rồi. Cô chỉ là tùy tiện nói đùa một chút, không muốn lôi chuyện cũ. Người nào mà không có quá khứ, chỉ là sắc thái phong phú hay đơn điệu khác nhau thôi.

Đồng Tử Du làm bộ nghiêm túc gật đầu một cái: “Vậy nếu ngày nào đó anh nhớ cô ta như thế nào, vậy anh cũng không cần về nhà.”

“Đúng, đúng, vợ đại nhân.” Bởi vì đuối lý cho nên Bạch Mộ Hiên nguyện ý làm nô lệ cho vợ. Nếu anh sớm biết tim mình sẽ nhét trên người người phụ nữ này, anh cũng

nguyện ý không làm một người từng trải.

“Tốt lắm, ngủ ngon.”

“Vợ.....”

“Hả?”

“Anh yêu em.” Nói yêu là chuyện mỗi ngày phải làm.

“Em cũng yêu anh.” Được yêu đồng thời cũng muốn đáp lại yêu anh.

____Hết____

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10